

**A Kúria
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2020. szeptember 30.
XI. évfolyam 9. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 3

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK..... 3

BÜNTETŐ ÜGYSZAK..... 3

KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK..... 5

Általános közigazgatási jogterület..... 5

Pénzügyi jogterület..... 13

MUNKAÜGYI ÜGYSZAK 18

POLGÁRI ÜGYSZAK 21

GAZDASÁGI ÜGYSZAK 30

ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK..... 34

BÜNTETŐ ÜGYSZAK..... 34

KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK..... 35

Általános közigazgatási jogterület..... 35

Pénzügyi jogterület..... 45

MUNKAÜGYI ÜGYSZAK 53

POLGÁRI ÜGYSZAK 54

GAZDASÁGI ÜGYSZAK 57

EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT 61

A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI 63

BÜNTETŐ ÜGYSZAK..... 63

KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK..... 64

Általános közigazgatási jogterület..... 64

Pénzügyi jogterület..... 65

MUNKAÜGYI ÜGYSZAK 66

POLGÁRI ÜGYSZAK 66

GAZDASÁGI ÜGYSZAK..... 66

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 67

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI 67

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI 70

A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI 71

BÜNTETŐ ÜGYSZAK..... 71

KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK..... 72

MUNKAÜGYI ÜGYSZAK 74

POLGÁRI ÜGYSZAK 74

GAZDASÁGI ÜGYSZAK..... 74

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

23. A Sofiyski gradski sad (Bulgária) által 2019. április 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-319/19. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Jogellenesen szerzett vagyon elkobzása esetében a bűncselekmény elkövetési eszközeinek és az abból származó jövedelemnek az Európai Unión belüli befagyasztásáról és elkobzásáról szóló, 2014. április 3-i 2014/42/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv értelmében vett büntetőjogi intézkedésről vagy polgári jogi intézkedésről van-e szó, ha:

- A) a vagyonelkobzásnak a nemzeti törvény által kinyilvánított célja az általános prevenció, tehát vagyon jogellenes szerzésére és az e vagyonnal való rendelkezésre vonatkozó lehetőség megakadályozása anélkül, hogy bűncselekmény vagy más jogsértés elkövetése, valamint a jogsértés és a szerzett vagyon közötti közvetlen vagy közvetett összefüggés az elkobzás feltételét képezné;
- B) az elkobzás nem egyetlen vagyontárgyat, hanem (I) a vizsgálat alá vont személy teljes vagyonát, (II) harmadik (természetes és jogi) személyek olyan vagyoni jogait, amelyeket ellenérték fejében vagy ingyenesen a vizsgálat alá von személytől szereztek és (III) a vizsgálat alá vont személy és harmadik személyek szerződéses partnereinek vagyoni jogait fenyegeti;
- C) az elkobzás egyetlen feltétele azon teljes vagyon jogellenességére vonatkozó megdönthetetlen vélelem bevezetése, amelynek jogszerű eredetét nem állapították meg (a „jogszerű/jogellenes eredet” fogalom előre rögzített meghatározása nélkül);
- D) a vagyonszerzés eredetének a vizsgálat alá vont személy általi bizonyításának hiánya esetén a szerzett vagyon jogszerűségét valamennyi érintett (a vizsgálat alá vont személy, harmadik személyek és a múltbeli szerződéses partnereik) tekintetében tíz évre visszamenőleg újra meghatározzák, mindamelllett a konkrét vagyoni jog megszerzésének időpontjában nem állt fenn ilyen bizonyításra vonatkozó törvényi kötelezettség?

2) Úgy kell-e értelmezni a 2014/42/EU irányelv 8. cikkében foglalt, a tulajdonosok és harmadik személyek garantált jogaira vonatkozó minimumkövetelményeket, hogy azok megengedik az olyan nemzeti jogot és nemzeti ítélkezési gyakorlatot, amely az irányelv 4., 5. és 6. cikkében e tekintetben előírt feltételek fennállása nélkül elkobzást ír elő, ha a megfelelő személy ellen indított büntetőeljárást bűncselekmény hiánya miatt (a bíróság jóváhagyásával) megszüntették, vagy e személyt bűncselekmény hiánya miatt felmentették?

3) Különösen: Úgy kell-e értelmezni a 2014/42/EU irányelv 8. cikkét, hogy az e rendelkezésben foglalt, azon elítélt személy jogaira vonatkozó biztosítékokat, akinek vagyona elkobzás alá esik, a jelen eljáráshoz hasonló olyan eljárásban is alkalmazni kell, amely a büntetőeljárással párhuzamosan, attól függetlenül van folyamatban?

4) Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió Alapjogi Chartája 48. cikkének (1) bekezdésében rögzített ártatlanság védelmét, a védelemhez való jognak a Charta 48. cikkének (2) bekezdésében rögzített biztosítását és a tényleges érvényesülés elvét, hogy azok megengedik az alapeljárásban szóban forgóhoz hasonló olyan nemzeti szabályozást, amely:

— bevezeti a meg nem állapított eredetű vagy nem bizonyított eredetű vagyon bűncselekményből származó vagyon jellegét (a Zakon za otnemane v polza na darzhavata na nezakonno pridobito

imushtestvo [otm.] (a jogellenesen szerzett vagyon elkobzásáról szóló törvény [hatályon kívül helyezve], a továbbiakban: ZOPDNPI);

- bevezeti a vagyon jogellenes szerzésének megalapozott gyanújára vonatkozó vélelmet (a hatályon kívül helyezett ZOPDNPI 21. cikkének (2) bekezdése);
- a vagyon eredetével és megszerzésének forrásával kapcsolatos bizonyítási terhet nem csak a vizsgálat alá vont személy, hanem harmadik személyek tekintetében is megfordítja, akiknek, illetve amelyeknek nem a saját vagyonuk eredetét, hanem a jogelődjük vagyonának eredetét kell bizonyítaniuk, még ingyenes szerzés esetén is;
- bevezeti a „vagyonejtést” mint a jogellenesen szerzett vagyon létének egyetlen és döntő bizonyítékát;
- a bizonyítási terhet valamennyi érintett és nem csak az elítélt személy tekintetében fordítja meg, mégpedig az elítélésük előtt, illetve attól függetlenül is;
- megengedi egy olyan, jogi és gazdasági vizsgálati és elemzési módszer alkalmazását, amelynek segítségével megállapítják a megfelelő vagyon jogellenes jellegére vonatkozó gyanút, valamint a vagyon értékét, minek során a gyanú kötelező erejű az eljáró bíróságra nézve anélkül, hogy a bíróság e módszer tartalma és alkalmazása tekintetében teljes körű bírósági felügyeletet gyakorolhatna?

5) Úgy kell-e értelmezni a bűncselekmény elkövetési eszközeinek és az abból származó jövedelemnek az Európai Unió belüli befagyasztásáról és elkobzásáról szóló, 2014. április 3-i 2014/42/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 5. cikkének (1) bekezdését, hogy az megengedi, hogy a nemzeti törvény a vagyon bűncselekmény útján történő szerzésére vonatkozó (az eljárásban megállapított és a bíróság által értékelt körülményekre tekintettel) megalapozott gyanút a vagyonnövekedés eredetének jogellenességére vonatkozó gyanúval (vélelemmel) váltja fel, amely jogellenességet kizárólag azon megállapított körülményre alapozzák, hogy a növekedés meghaladja a nemzeti törvényben megjelölt értéket (például 75 000 eurót tíz év alatt)?

6) Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikkében rögzített, a tulajdonhoz való jogot mint az uniós jog általános elvét, hogy az megengedi az alapeljárásban szóban forgóhoz hasonló olyan nemzeti szabályozást, amely:

- a jogellenesen szerzett vagyon tartalmára és mértékére vonatkozó megdönthetetlen vélelmet vezet be (a hatályon kívül helyezett ZOPDNPI 63. cikkének (2) bekezdése);
- a szerzéssel és a rendelkezéssel kapcsolatos jogügyletek semmiségére vonatkozó megdönthetetlen vélelmet vezet be (a hatályon kívül helyezett ZOPDNPI 65. cikke) vagy
- a (hatályon kívül helyezett) ZOPDNPI 76. cikkének (1) bekezdésében előírt, az ügyről való tájékoztatásukra irányuló eljárással korlátozza az elkobzás alá eső vagyonra vonatkozó önálló jogokkal rendelkező vagy ilyen jogokat érvényesítő harmadik személyek jogait?

7) Rendelkeznek-e közvetlen hatállyal a 2014/42/EU irányelv 6. cikkének (2) bekezdésében és 8. cikkének (1)–(10) bekezdésében foglalt rendelkezések annyiban, hogy biztosítékokat és védzáradékokat írnak elő az elkobzással érintett személyek vagy jóhiszemű harmadik személyek számára?

24. A High Court of Justice, Queen's Bench Division (Administrative Court) (Egyesült Királyság) által 2020. május 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-206/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Amennyiben az átadást a keresett személlyel szembeni büntetőeljárás lefolytatása céljából kérik, és mind az alapul fekvő nemzeti elfogatóparancs kibocsátásáról szóló határozatot, mind pedig az európai elfogatóparancs kibocsátásáról szóló határozatot – az átadás előtti bírósági közreműködés nélkül – ügyészség hozza meg, részesül-e a keresett személy a Bíróság által a Bob-Dogi ítéletben (C-241/15, ECLI:EU:C:2016:385) előírányzott kétszintű védelemben, ha:

- a) a nemzeti elfogatóparancs hatása arra korlátozódik, hogy az egyént a bíróság elé állítás céljából legfeljebb 72 óráig fogva tartás; és
- b) az átadást követően kizárólag a bíróság dönthet arról, az ügy összes körülményét figyelembe véve, hogy elrendeli a szabadon bocsátást vagy fenntartja a fogva tartást?

25. A Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgária) által 2020. június 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-282/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Összeegyeztethető-e a 2012/13 irányelv 6. cikkének (3) bekezdésével és a Charta 47. cikkével az olyan nemzeti jogszabályi rendelkezés – nevezetesen a Bolgár Köztársaság Nakazateleno protsesualen kodeksa (a büntetőeljárásról szóló törvénykönyv) 248. cikkének (3) bekezdése –, amely szerint nem létezik olyan eljárási szabály, amely alapján a büntetőeljárásban tartott első bírósági tárgyalás (előkészítő tárgyalás) berekesztését követően megszüntethető lenne a vádirat tartalmi pontatlansága és hiányossága, amely a vádlott váddal kapcsolatos tájékoztatáshoz való jogának megsértését eredményezi?

Az e kérdésre adandó nemleges válasz esetén: Megfelel-e a fent említett rendelkezéseknek, valamint a Charta 47. cikkének a vád módosítására vonatkozó nemzeti rendelkezések olyan értelmezése, amely a tárgyaláson lehetővé teszi az ügyész számára, hogy olyan módon szüntesse meg a vádirat tartalmi pontatlanságát és hiányosságát, amely ténylegesen és hatékonyan figyelembe veszi a vádlottnak a vád megismeréséhez való jogát, vagy pedig az felel meg e fent említett rendelkezéseknek, ha az eljáró bíróság mellőzi a bírósági eljárás megszüntetésére és az ügynek az ügyész elé új vádirat elkészítése céljából történő visszautalására vonatkozó nemzeti tilalom alkalmazását?

Közigazgatási ügyszak

Általános közigazgatási jogterület

93. A Landesgericht Klagenfurt (Ausztria) által 2020. február 19-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-128/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a könnyű személygépjárművek és haszongépjárművek (Euro 5 és Euro 6) kibocsátás tekintetében történő típusjóváhagyásáról és a járműjavítási és -karbantartási információk elérhetőségéről szóló, 2007. június 20-i 715/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 5. cikkének (1) bekezdését, hogy a 715/2007 rendelet 1. cikkének (1) bekezdése értelmében nem elfogadható a jármű olyan felszerelése, amely szerint a kipufogógáz-visszavezető szelep, tehát egy, a kibocsátásokat valószínűsíthetően befolyásoló alkatrész úgy van megtervezve, hogy a kipufogógáz-visszavezetési szintet, tehát a visszavezetett kipufogógáz mértékét úgy szabályozzák, hogy csak 15 °C és 33 °C között és csak 1 000 méter alatt biztosít károsanyag-szegény üzemmódot, e hőmérsékleti tartományon kívül pedig 10 °C hőmérsékletváltozás, 1 000 méter felett pedig 250 méter magasságváltozás alatt csökkentik lineárisan 0-ra, tehát az NOx-kibocsátások meghaladják a 715/2007 rendeletben megállapított határértéket?

2) Úgy kell-e értelmezni a könnyű személygépjárművek és haszongépjárművek (Euro 5 és Euro 6) kibocsátás tekintetében történő típusjóváhagyásáról és a járműjavítási és -karbantartási információk elérhetőségéről szóló, 2007. június 20-i 715/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 5. cikkének (2) bekezdésében szereplő „a motor sérülés vagy baleset elleni védelme” kifejezést, hogy a különösen a kipufogógáz-visszavezető szelephez, a kipufogógáz-visszavezető hűtőhöz és a dízelrészecske-szűrőhöz hasonló alkatrészek kímélését szolgáló kipufogógáz-stratégia nem felel meg az eltérést megengedő rendelkezéseknek?

3) Úgy kell-e értelmezni a könnyű személygépjárművek és haszongépjárművek (Euro 5 és Euro 6)

kibocsátás tekintetében történő típusjövahagyásáról és a járműjavítási és -karbantartási információk elérhetőségéről szóló, 2007. június 20-i 715/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 5. cikkének (1) bekezdését, hogy a kibocsátáscsökkentő berendezések teljes mértékű működését csak 15 °C és 33 °C közötti hőmérsékleti tartományban és 1.000 méter alatt biztosító (úgynevezett „hőtartomány”) és ezért Európában, különösen Ausztriában az év nagy részében nem teljes mértékben működő kipufogógáz-stratégia nem felel meg az 5. cikk (1) bekezdése szerinti előírásnak (a jármű működése rendes használat során), és tiltott hatástalanító berendezésnek minősül?

94. A Curtea de Apel Timișoara (Románia) által 2020. február 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-116/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Ellentétes-e a 2014-es gazdasági évre vonatkozó pénzügyi támogatásra alkalmazandó [uniós] joggal, különösen a 73/2009/EK rendelettel és az 1122/2009 rendelettel olyan kötelezettségnek a nemzeti jog révén történő megállapítása, hogy a területalapú rendszerekből származó pénzügyi támogatásban való részesüléshez bizonyítani kell az adott földterület használatához való jogot?

2) Amennyiben a fent említett [uniós] joggal nem ellentétes az első kérdésben megjelölt nemzeti szabályozás, ellentétes-e az [uniós] joggal (azon belül az arányosság elvével) – abban a konkrét esetben, amelyben a kedvezményezett a mezőgazdasági terület hasznosításához való jogot legelőterület koncessziójára vonatkozó (bérleti díj ellenében a kérelmező számára saját kockázatára és előnyére használati jogot biztosító) szerződés bemutatásával igazolta – az olyan nemzeti szabályozás, amely az ilyen koncessziós szerződés megkötésének érvényességi feltételül előírja, hogy a jövőbeni koncessziós jogosult kizárólag tenyésztő vagy állattulajdonos lehet?

3) A mezőgazdasági tevékenység 73/2009/EK rendelet 2. cikkében szereplő fogalmába tartozik-e valamely területalapú rendszer olyan kedvezményezettjének a tevékenysége, amely – a legelő koncessziójára vonatkozó szerződésnek a szóban forgó legelőterület hasznosításához való jog, valamint a 2014-es gazdasági évre vonatkozó támogatási jogosultság megszerzése céljából történő megkötését követően – állattenyésztőkkel olyan együttműködési szerződést köt, amelynek révén lehetővé teszi e koncesszió tárgyát képező földterületnek állatok legeltetése céljából történő ingyenes használatát azzal, hogy a koncessziós jogosult fenntartja magának a földterület használatához való jogot, azonban kötelezettséget vállal arra, hogy nem akadályozza a legeltetést, és hogy gyéríti a legelőterületet?

4) 431. cikkének a jogerős bírósági határozat jogerejével kapcsolatos (2) bekezdéséhez hasonló nemzeti szabályozás olyan értelmezése – amely szerint az olyan jogerős bírósági határozat, amellyel valamely, kifizetés iránti kérelem elfogadhatatlanságát állapították meg amiatt, hogy nem teljesült a 2014-es gazdasági évre vonatkozó területalapú támogatás iránti kérelem tárgyát képező földterület hasznosítási/használati jogcíme jogszerűségének nemzeti jogi követelménye (olyan jogvita keretében, amelyben szankciók több évre kiterjedő alkalmazására vonatkozó határozat megsemmisítését kérték) –, amelynek következtében nem vizsgálható az említett nemzeti követelmény 2014-es gazdasági évre alkalmazandó [uniós] jognak való megfelelése olyan új jogvita keretében, amelynek tárgyát a kérelmező részére ezen 2014-es gazdasági év vonatkozásában jogosulatlanul kifizetett összegek visszatérítésére irányuló, a korábbi jogerős bírósági határozatban megvizsgált tényállással és nemzeti rendelkezésekkel egyező tényálláson és nemzeti rendelkezéseken alapuló határozat jogszerűségének vizsgálata képezi?

95. A Landesgericht Eisenstadt (Ausztria) által 2020. március 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-134/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

a) Úgy kell-e értelmezni a könnyű személygépjárművek és haszongépjárművek (Euro 5 és Euro 6)

kibocsátás tekintetében történő típusjóváhagyásáról és a járműjavítási és -karbantartási információk elérhetőségéről szóló, 2007. június 20-i 715/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 5. cikkének (1) bekezdését, hogy a 715/2007 rendelet 1. cikkének (1) bekezdése értelmében nem elfogadható a jármű olyan felszerelése, amely szerint a kipufogógáz-visszavezető szelep, tehát egy, a kibocsátásokat valószínűsíthetően befolyásoló alkatrész úgy van kialakítva, hogy az a kipufogógáz-visszavezetési szintet, tehát a visszavezetett kipufogógáz mértékét úgy szabályozza, hogy csak 15 °C és 33 °C között és csak 1.000 méter magasság alatt biztosít károsanyag-szegény üzemmódot, e hőmérsékleti tartományon kívül pedig 10 °C hőmérsékletváltozás, – 1 000 méter magasság felett pedig 250 méter magasságváltozás – alatt lineárisan 0-ra csökkenti, tehát az NOx-kibocsátások meghaladják 715/2007 rendeletben megállapított határértéket?

b) Lényeges-e az a) kérdés értelésének szempontjából, hogy a járműnek az a) kérdésben említett felszerelésére a motor károsodástól való megóvása érdekében van szükség?

c) Lényeges-e továbbá a b) kérdés értékelésének szempontjából, hogy a motor azon alkatrésze, amelyet a károsodástól meg kell óvni, a kipufogógáz-visszavezető szelep?

d) Lényeges-e az a) kérdés értékelése szempontjából, hogy a járműnek az a) kérdésben említett berendezését már a jármű gyártásakor beépítették-e, vagy a kipufogógáz-visszavezető szelepnek az első kérdésben említett szabályozóját a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (2) 3. cikke (2) bekezdésének értelmében kijavításként kell a járműbe építeni?

96. A Landgericht Stuttgart (Németország) által 2020. március 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-138/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. A „hatástalanító berendezés” fogalom értelmezése

1–1: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 715/2007/EK rendelet 3. cikkének 10. pontját, hogy a „tervezési elem” fogalom kizárólag egy fizikai rendszer mechanikai elemeit foglalja magában?

Az 1–1. kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

1–2: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 715/2007/EK rendelet 3. cikkének 10. pontját, hogy a kibocsátást szabályozó rendszer csak a (például dízel oxidációs katalizátorok, dízel részecskeszűrő[k], NOx-kibocsátást csökkentő katalizátorok formájában működő) motorvezetékbe szerelt kipufogógáz-tisztító berendezést foglalja magában?

1–3: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 715/2007/EK rendelet 3. cikkének 10. pontját, hogy a kibocsátást szabályozó rendszer a kibocsátás csökkentésére irányuló motoron belüli és motoron kívüli intézkedéseket is magában foglal?

2. A „rendes használat” fogalom értelmezése

2–1: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 715/2007/EK rendelet 5. cikkének (1) bekezdését, hogy a „rendes használat” fogalom csak az Új Európai Menetciklus szerinti járműhasználati körülményekre utal?

A 2–1. kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

2–2: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 715/2007/EK rendelet 5. [cikkének] (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 4. cikke (1) bekezdésének második albekezdését, hogy a gyártóknak biztosítaniuk kell, hogy a rendelet I. mellékletében rögzített határértékeket a szokásos használat során is betartsák?

A 2–2. kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

2–3: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 715/2007/EK rendelet 5. cikkének (1) bekezdését, hogy a „rendes használat” fogalom a szokásos használat során fennálló tényleges járműhasználati

körülményekre utal?

A 2–3. kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

2–4: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a [715/2007/EK] rendelet 5. cikkének (1) bekezdését, hogy a „rendes használat” fogalom a szokásos használat során fennálló tényleges járműhasználati körülményekre utal 33,6 km/h átlagsebesség és 120 km/h maximális sebesség alapulvételével?

3. Hőmérsékletfüggő kibocsátás-csökkentő stratégiák megengedhetősége

3–1: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 715/2007/EK rendelet 5. cikkének (1) bekezdését, hogy nem megengedett a jármű olyan felszerelése, amely szerint a kibocsátásokat valószínűsíthetően befolyásoló alkatrész úgy van kialakítva, hogy a kipufogógáz-visszavezetési szintet úgy szabályozzák, hogy [az] csak 20 °C és 30 °C között biztosít károsanyag-szegény üzemmódot, e hőmérsékleti tartományon kívül pedig e szintet fokozatosan csökkentik?

A 3–1. kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

3–2: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 715/2007/EK rendelet 5. cikkének (2) bekezdését, hogy a hatástalanító berendezés mindazonáltal nem megengedett, ha az a 20 oC és 30 oC közötti hőmérsékleti tartományon kívül folyamatosan a motor védelme céljából működik, és ezáltal a kipufogógáz-visszavezetés jelentősen csökken?

4. A kivétel értelmében vett „indokolt” fogalom értelmezése

4–1: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 715/2007/EK rendelet 5. cikke (2) bekezdése második mondatának a) pontját, hogy a hatástalanító berendezések használatának indokoltságát e rendelkezés értelmében csak akkor lehet megállapítani, ha a motor sérülés vagy baleset elleni védelme és a jármű biztonságos üzemeltetése a típusjóváahagyás megszerzésének időpontjában az adott járműmodell tekintetében rendelkezésre álló csúcstechnológia alkalmazásával sem volt biztosítható?

A 4–1. kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

4–2: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a [715/2007]/EK rendelet 5. cikke (2) bekezdése második mondatának a) pontját, hogy a hatástalanító berendezések használatának indokoltságát e rendelkezés értelmében el kell utasítani, ha a motorvezérlőben rögzített paramétereket úgy választották meg, hogy a kipufogógáz-tisztítást a meghatározott hőmérsékletfüggősége alapján a szokásosan várható hőmérsékletek miatt az év nagy részében nem vagy csak korlátozottan aktiválják?

5. A kivétel értelmében vett „sérülés” fogalom értelmezése

5–1: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 715/2007/EK rendelet 5. cikke (2) bekezdése második mondatának a) pontját, hogy csak a motort kell védeni sérülés ellen?

5–2: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 715/2007/EK rendelet 5. cikke (2) bekezdése második mondatának a) pontját, hogy a sérülés fogalmát el kell utasítani, ha úgynevezett kopó alkatrészek (például az AGR-szelep) érintettek?

5–3: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 715/2007/EK rendelet 5. cikke (2) bekezdése második mondatának a) pontját, hogy a jármű más alkatrészeit – különösen a kipufogócsőbe szerelt összetevőket – is védeni kell sérülés vagy baleset ellen?

6. Az uniós jog megsértésének joghatásai és szankciói

6–1: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 715/2007/EK rendelet 4. cikke (1) bekezdésének második albekezdését, 4. cikke (2) bekezdésének második albekezdését, 5. cikkének (1) és (2) bekezdését, valamint 13. cikkét, hogy azok legalábbis egy olyan jármű vevőjének vagyónát is védik, amely nem felel meg a 715/2007/EK rendelet szerinti követelményeknek?

A 6–1. kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

6–2: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 715/2007/EK rendelet 4. cikke (1) bekezdésének második albekezdését, 4. cikke (2) bekezdésének második albekezdését, 5. cikkének (1) és (2) bekezdését, valamint 13. cikkét, hogy a tagállamoknak elő kell írniuk egy olyan szankciórendszert, amely a

piacszabályozásra vonatkozó uniós jogszabályok érvényesítése céljából az effect utile elve alapján keresetindítási jogot biztosít a járművásárlóknak?

6–3: Úgy kell-e értelmezni és alkalmazni a 2007/46/EK irányelv (2) 18. cikkének (1) bekezdését és 26. [cikkének] (1) bekezdését, hogy a gyártó megsérti az érvényes megfeleléségi nyilatkozat kiadására vonatkozó, a 2007/46/EK irányelv 18. cikkének (1) bekezdése szerinti kötelezettségét, ha a járműbe a 715/2007/EK rendelet 5. cikkének (2) bekezdése értelmében vett tiltott hatástalanító berendezést épített be, és az ilyen jármű forgalomba hozatala sérti az érvényes megfeleléségi nyilatkozat nélküli értékesítésnek a 2007/46/EK irányelv 26. cikkének (1) bekezdése szerinti tilalmát?

6–4: Az-e a 715/2007/EK rendelet, valamint a 2007/46/EK irányelv szándéka és célja, hogy a 715/2007/EK rendelet I. mellékletében rögzített határértékek, illetve a 2007/46/EK irányelvnek a 385/2009/EK rendelettel (3) összefüggésben értelmezett 18. cikkének (1) bekezdése értelmében vett megfeleléségi nyilatkozat a vevőket védő jogokat alapozzanak meg olyan módon, hogy a minőséget biztosító, a rendelet szerinti határértékek megsértése, illetve a nyilvántartásba vételhez való jog megsértése esetén a járműre vonatkozó adásvételi szerződés megkötését megelőző eredeti állapot helyreállítása során az uniós jog alapján tilos a használatból származó előnyök beszámítása a gyártóval szemben?

97. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2020. március 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-210/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Ellentétes-e a 2014. február 26-i 2014/24 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a más szervezetek kapacitásai igénybevétele jogintézményére vonatkozó 63. cikkével, valamint a letelepedés szabadságának és a szolgáltatásnyújtás szabadságának az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 49. és 56. cikkében rögzített elvével a közbeszerzési szerződésekről szóló törvénykönyv, a decreto legislativo 18 aprile 2016, n. 50 (2016. április 18-i 50. sz., felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet), 89. cikke 1. bekezdésének negyedik mondatában foglalt, a más szervezetek kapacitásainak igénybevételére és az odaitélési eljárásokból való kizárásra vonatkozó azon olasz nemzeti szabályozás alkalmazása, amelynek értelmében abban az esetben, ha az erőforrást nyújtó szervezet valótlan nyilatkozatot tesz büntetőjogi felelősségének valamely súlyos szakmai köteleességszegés elkövetésének bizonyítására alkalmas jogerős megállapításával kapcsolatban, az ajánlatkérő szerv mindenkor anélkül köteles kizárni a közbeszerzési eljárásban részt vevő gazdasági szereplőt, hogy előírna vagy lehetővé tenné számára, hogy az elsőként megjelölt helyett egy másik megfelelő, erőforrást nyújtó szervezetet jelöljön meg, amint az – ellenben – más olyan esetek tekintetében került előírásra, amelyben az olyan szervezetek, amelyek kapacitását a gazdasági szereplő igénybe kívánja venni, nem felelnek meg valamely vonatkozó kiválasztási szempontnak, vagy amelyek esetében fennáll valamely kötelező kizárási ok?

98. A Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2020. április 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-177/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Az Európai Unió Működéséről Szóló Szerződés 267. cikkét akként kell-e értelmezni, miszerint ha az Európai Unió Bírósága egy előzetes döntéshozatali eljárás keretében hozott előzetes döntésében megállapította egy tagállami jogszabályi rendelkezés uniós jogba ütközését, ezen tagállami jogszabályi rendelkezés a későbbi, tagállami hatósági és bírósági eljárásokban sem alkalmazható – függetlenül attól, hogy a későbbi eljárás alapját képező tényállás nem teljesen azonos a korábbi előzetes döntéshozatali eljárás alapját képező tényállással?

99. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2020. április 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-178/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 2001/83/EK irányelv 70-73. cikkeiből következik-e, hogy az egyik tagállamban orvosi rendelvény nélkül kiadható gyógyszer a másik tagállamban is orvosi rendelvény nélkül kiadható gyógyszernek kell tekinteni, akkor is, ha ez utóbbi másik tagállamban a szóban forgó gyógyszer nem rendelkezik forgalombahozatali engedéllyel és besorolással?

2) Az EUMSZ 36. cikke értelmében az emberek egészségének és életének védelme érdekében indokolt-e az a mennyiségi korlátozás, amely a valamely tagállamban forgalombahozatali engedéllyel nem, de egy másik EGT-tagállamban forgalombahozatali engedéllyel rendelkező gyógyszer megrendelésének és betegnek történő kiadásának feltételeként az orvosi rendelvény és a gyógyszerészeti hatóság nyilatkozatának meglétét írja elő, abban az esetben is, ha a másik tagállamban a gyógyszer orvosi rendelvény nélkül kiadható gyógyszerként törzskönyveztet?

100. A Verwaltungsgericht Berlin (Németország) által 2020. április 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-165/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 2008/101/EK irányelv (20) preambulumbekzdésének figyelembevételével úgy kell-e értelmezni a 2003/87/EK irányelvet és a 2008/101/EK irányelvet, hogy azokkal ellentétes a légiközlekedési kibocsátási egységek valamely légi jármű-üzemeltető részére a 2018-tól 2020-ig terjedő időszakra történő ingyenes kiosztásának megsemmisítése, ha a 2013-tól 2020-ig terjedő időszakra vonatkozó kiosztás megtörtént, és a légi jármű-üzemeltető a légiközlekedési tevékenységét 2017-ben fizetésképtelenség miatt megszüntette?

Úgy kell-e értelmezni a 2003/87/EK irányelv 3f. cikkének (1) bekezdését, hogy a kiosztásról szóló határozatnak a légiközlekedési tevékenységek fizetésképtelenség miatt történő megszüntetése utáni megsemmisítése attól függ, hogy sor kerül-e a légiközlekedési tevékenységek más légi jármű-üzemeltetők általi folytatására? Úgy kell-e értelmezni a 2003/87/EK irányelv 3f. cikkének (1) bekezdését, hogy a légiközlekedési tevékenységek folytatása akkor áll fenn, ha az úgynevezett koordinált repülőterekre vonatkozó leszállási jogokat (résidőket) részben (a fizetésképtelen légitársaság rövid- és középtávú járatai tekintetében) három másik légi jármű-üzemeltető részére értékesítettek?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

A 2003/87/EK irányelvvel és a 2008/101/EK irányelvvel összeegyeztethetők és érvényesek-e a 389/2013 rendelet (a kibocsátási egység-forgalmi jegyzékről szóló 2013. évi rendelet) 10. cikkének (5) bekezdésében, 29. cikkében, 55. cikke (1) bekezdésének a) pontjában és (3) bekezdésében, valamint 56. cikkében foglalt rendelkezések, amennyiben kizárják a kiosztott, azonban még ki nem adott ingyenes légiközlekedési kibocsátási egységek kiadását abban az esetben, ha a légi jármű-üzemeltető fizetésképtelenség miatt megszünteti a tevékenységét?

3) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

Úgy kell-e értelmezni a 2003/87/EK irányelvet és a 2008/101/EK irányelvet, hogy az uniós jog alapján kötelező a légiközlekedési kibocsátási egységek ingyenes kiosztásáról szóló határozat megsemmisítése?

4) Az első kérdésre adandó igenlő válasz, valamint a harmadik kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

Úgy kell-e értelmezni az (EU) 2018/410 irányelvvel módosított 2003/87/EK irányelv 3c. cikkének (3a) bekezdését, 28a. cikkének (1) és (2) bekezdését és 28b. cikkének (2) bekezdését, hogy a légi jármű-

üzemeltetőkre vonatkozó harmadik kereskedési időszak nem 2020 végén, hanem csak 2023-ban ér véget?

5) A negyedik kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

A harmadik kereskedési időszakra vonatkozó kibocsátási egységek légi jármű-üzemeltetők részére történő ingyenes többletkiosztására vonatkozó igények teljesíthetők-e a harmadik kereskedési időszak végét követően a negyedik kereskedési időszak egységeivel, ha a kiosztásra vonatkozó ilyen igény fennállását a bíróság csak a harmadik kereskedési időszak lejártát követően állapítja meg, vagy a harmadik kereskedési időszak végével a még nem teljesített, kiosztásra vonatkozó igények megszűnnek?

101. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2020. május 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-190/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Összhangban áll-e a 2001/83/EK irányelv VIII. címének rendelkezéseivel, különösen pedig ezen irányelv 87. cikkének (3) bekezdésével, ha valamely nemzeti rendelkezést (a jelen ügyben a [Heilmittelwerbegesetz] [a gyógyászat terén alkalmazott reklámokról szóló törvény], a továbbiakban:] HWG] 7. § -a (1) bekezdésének első mondatát) úgy értelmezik, hogy valamely más tagállamban letelepedett csomagküldő gyógyszertár nem szervezhet nyereményjátékot ügyfélszerzés céljából, ha a nyereményjátékban való részvétel feltétele egy emberi felhasználásra szánt, vényköteles gyógyszerre vonatkozó vény beküldése, a kitűzött nyeremény nem gyógyszer, hanem valamely más tárgy (a jelen ügyben: egy 2 500 euró értékű elektromos kerékpár és elektromos fogkefék), és nem kell attól tartani, hogy a gyógyszerek észszerűtlen vagy túlzott használatára ösztönöznek?

102. A Verwaltungsgericht Düsseldorf (Németország) által 2020. május 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-194/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) A török gyermekeknek az 1/80 határozat 9. cikkének első mondatából fakadó joga minden további feltétel nélkül magában foglalja-e a fogadó tagállamban való tartózkodás jogát?
- 2) Amennyiben az 1. kérdésre igenlő választ kell adni:
 - a) Feltételezi-e az 1/80 határozat 9. cikkének első mondatából fakadó tartózkodási jog, hogy az e rendelkezés által feljogosított török gyermekek szülei már rendelkezzenek az 1/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdéséből vagy 7. cikkéből fakadó jogokkal?
 - b) Amennyiben a 2. a) kérdésre nemleges választ kell adni: Ugyanúgy kell-e értelmezni az 1/80 határozat 9. cikke értelmében vett rendes foglalkoztatást, mint az 1/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdése szerint?
 - c) Amennyiben a 2. a) kérdésre nemleges választ kell adni: Megillesheti-e a török gyermekeket az 1/80 határozat 9. cikkének első mondata alapján a tartózkodási jog már a rendes foglalkoztatásnak a valamelyik szülő esetében a fogadó tagállamban fennálló (mindössze) három hónapos tartamát követően?
 - d) Amennyiben a 2. a) kérdésre nemleges választ kell adni: Következik-e a török gyermekek tartózkodási jogából minden további feltétel nélkül az egyik vagy mindkét felügyeleti jogot gyakorló szülő tartózkodási joga is?

103. A Landgericht Hamburg (Németország) által 2020. május 13-án benyújtott előzetes

döntéshozatal iránti kérelem (C-204/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 2001/83/EK irányelv 47a. cikkét, hogy párhuzamosan importált termékek esetében az intézkedések egyenértékűségéből lehet kiindulni a 2001/83/EK rendelet 54. cikkének o) pontja szerinti biztonsági elemek eltávolítása és ismételt elhelyezése tekintetében, amelyre a párhuzamos importőr által végzett „relabeling” (öntapadós címkéknek az eredeti másodlagos csomagoláson történő használata) vagy „reboxing” (új másodlagos gyógyszeresomagolás gyártása) útján kerül sor, ha a két intézkedés egyébként megfelel a 2011/62/EU irányelvben és az (EU) 2016/161 felhatalmazáson alapuló rendeletben előírt követelményeknek, és ugyanúgy alkalmas a gyógyszerek eredetiségének ellenőrzésére és azonosítására, valamint a hamisítás tényére vonatkozó bizonyíték biztosításának lehetővé tételére?

2) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén: A hamisítás elleni védelemre vonatkozó új rendelkezések figyelembevételével felléphet-e a védjegyjogosult a terméknek a párhuzamos importőr általi külső átcsomagolásával („reboxing”) szemben, amennyiben a párhuzamos importőr – azáltal, hogy csupán új öntapadós címkéket helyez el az eredeti másodlagos csomagoláson („relabeling”) – szintén képes olyan csomagolás beszerzésére, amelyet lehet az importáló tagállamban forgalmazni?

3) A második kérdésre adott igenlő válasz esetén: Lényegtelen-e, hogy „relabeling” esetén az érintett fogyasztói körök számára megállapítható, hogy a gyógyszert eredetileg kínáló személy által alkalmazott biztonsági elem megsérült, mindaddig, amíg biztosított, hogy ezért a párhuzamos importőr felelős, és ezen importőr új biztonsági elemet helyezett el az eredeti másodlagos csomagoláson? E tekintetben van-e jelentősége annak, hogy a kinyitás nyomai csak akkor válnak láthatóvá, ha a gyógyszer másodlagos csomagolását kinyitják?

4) A második és/vagy harmadik kérdésre adott igenlő válasz esetén: Meg kell-e állapítani mindazonáltal a „reboxing” útján történő átcsomagolásnak az átcsomagolás tekintetében fennálló kimerülés öt feltétele (lásd: 1996. július 11-i Bristol Myers Squibb és társai ítélet, C-427/93, C-429/93 és C-436/93, EU:C:1996:282, 79. pont; 2007. április 26-i Boehringer Ingelheim és társai ítélet, C-348/04, EU:C:2007:249, 21. pont) értelmében vett objektív szükségességét, ha a nemzeti hatóságok a hamisítás elleni védelemről szóló irányelv rendelkezéseinek átültetésére vonatkozó aktuális iránymutatásaikban vagy más megfelelő hatósági nyilatkozatokban amellet foglalnak állást, hogy a kibontott csomagolások ismételt – zárjellel ellátott – lezárása általában nem vagy legalábbis csak kivételesen és szigorú feltételekkel fogadható el?

104. Az Ufficio del Giudice di Pace di Lanciano (Olaszország) által 2020. május 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-220/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikkével, 4. cikkének (3) bekezdésével, 6. cikkének (1) bekezdésével és 9. cikkével, az Európai Unió működéséről szóló szerződés 67. cikkének (1) és (4) bekezdésével, 81. és 82. cikkével, összefüggésben az Európai Unió Alapjogi Chartája 1., 6., 20., 21., 31., 34., 45. és 47. cikkével, ellentétesek-e az olyan, egymással összefüggésben értelmezett nemzeti jogi rendelkezések, mint a 2020. március 17-i 18. sz. rendkívüli törvényerejű rendelet 42., 83. és 87. cikke, a Consiglio dei Ministri (miniszterek tanácsa) 2020. január 31-i határozata, amely 2020. július 31-ig hat hónapos nemzeti egészségügyi szükségállapotot hirdetett ki, és a 2020. május 19-i 34. sz. rendkívüli törvényerejű rendelet 14. és 263. cikke, amelyek meghosszabbították a Covid-19 miatt kihirdetett nemzeti szükségállapotot, valamint az olasz polgári és büntető igazságszolgáltatás és a bíróságok hivatalai adminisztratív tevékenységeinek leállítását, amennyiben a fent hivatkozott nemzeti rendelkezések sértik a kérdést előterjesztő bíróság függetlenségét és a tisztességes eljárás elvét, valamint ezekhez kapcsolódóan a személyek méltóságához, a szabadsághoz és a biztonsághoz fűződő jogot, a törvény előtti egyenlőséghez, a megkülönböztetésmentességhez, a méltányos és megfelelő

munkakörülményekhez, a társadalombiztosítási ellátásokhoz való hozzáféréshez, valamint a szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogot?

105. Az Augstākā tiesa (Senāts) (Lettország) által 2020. június 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-234/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról és az 1698/2005/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. december 17-i 1305/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 30. cikke (6) bekezdésének a) pontját, hogy a tőzeglápos területek teljesen ki vannak zárva a Natura 2000 alapján történő kifizetések hatálya alól?

2) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén, a tőzeglápos területek a mezőgazdasági területek vagy erdőterületek közé tartoznak-e?

3) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén, úgy kell-e értelmezni az 1305/2013 rendelet 30. cikkét, hogy valamely tagállam a tőzeglápos területeket teljes mértékben kizárhatja a Natura 2000 kifizetésekből, valamint, hogy az ilyen nemzeti rendelkezések összeegyeztethetők a szóban forgó kifizetéseknek az 1305/2013 rendeletben foglalt kompenzációs céljával?

4) Úgy kell-e értelmezni az 1305/2013 rendelet 30. cikkét, hogy valamely tagállam korlátozhatja a Natura 2000 hálózat területe vonatkozásában nyújtható támogatások kifizetéseit oly módon, hogy kizárólag egy adott gazdasági tevékenységre vonatkozó korlátozás – például az erdőterületeken csak a fakitermelés – vonatkozásában állapít meg támogatást?

5) Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikkével összefüggésben az 1305/2013 rendelet 30. cikkének (1) bekezdését, hogy valamely személy új gazdasági tevékenységre irányuló terveire hivatkozással akkor jogosult a Natura 2000 kifizetésekre, ha a tulajdonszerzéskor már tudomása volt az e tulajdonra vonatkozó korlátozásokról?

106. A Verwaltungsgericht Berlin (Németország) által 2020. június 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-271/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Teljesülnek-e a kibocsátási egységek tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész alapján történő ingyenes kiosztásának a 2011/278/EU bizottsági határozat (1) 3. cikkének d) pontja szerinti feltételei, ha a 2003/87/EK irányelv I. melléklete szerinti, nemvasfémek előállítására szolgáló létesítményben egy primer réz előállítására szolgáló flash kemencében kéntartalmú rézkoncentrátumot használnak fel, és a koncentrátumban található rézérc olvasztásához szükséges nem mérhető hőt lényegében a koncentrátumban található kén oxidációjával termelik, miáltal a rézkoncentrátumot nyersanyagfordozóként és hőtermelés céljára szolgáló éghető anyagként is használják?

2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

A harmadik kereskedési időszakra vonatkozó kibocsátási egységek ingyenes többletkiosztására vonatkozó igények teljesíthetők-e a harmadik kereskedési időszak végét követően a negyedik kereskedési időszak egységeivel, ha a kiosztásra vonatkozó ilyen igény fennállását a bíróság csak a harmadik kereskedési időszak lejártát követően állapítja meg, vagy a harmadik kereskedési időszak végével a még nem teljesített, kiosztásra vonatkozó igények megszűnnek?

Pénzügyi jogterület

62. A Tribunalul București (Románia) által 2020. február 12-én benyújtott előzetes

döntéshozatal iránti kérelem (C-80/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 2006/112/EK irányelv 167. cikkének a 178. cikkével összefüggésben történő értelmezését illetően: a héarendszer működésének módjától függően van-e különbség a levonási jog keletkezésének időpontja és e jog gyakorlásának időpontja között?

E tekintetben azt kell tisztázni, hogy gyakorolható-e a héa levonásához való jog a termékbeszerzésről kiállított, héát tartalmazó (érvényes) számla hiányában?

2) Ugyanezen rendelkezéseknek a 2008/9/EK irányelv 14. cikke (1) bekezdése első mondatával összefüggésben történő értelmezését illetően: mely eljárási mozzanatot kell alapul venni a héalevonásához való jog gyakorlása szabályszerűségének értékelése céljából?

E tekintetben azt kell tisztázni, hogy benyújtható-e a „tárgyidőszak” előtt esedékessé vált, de a tárgyidőszakban kiszámlázott héa visszatérítése iránti kérelem?

3) A 2008/9/EK irányelv 14. cikke (1) bekezdése a) pontja első mondatának ugyanezen rendelkezéseit a 2006/112/EK irányelv 167. és 178. cikkével összefüggésben történő értelmezését illetően: milyen hatással van a „tárgyidőszakot” megelőző termékbeszerzésekre vonatkozó számlák sztornírozása és új számlák kiállítása az e termékbeszerzésekhez kapcsolódó héa visszatérítéséhez való jog gyakorlására?

E tekintetben azt kell tisztázni, hogy abban az esetben, ha az eladó sztornírozza a termékbeszerések vonatkozásában eredetileg kiállított számlákat, majd ezt követően új számlákat állít ki, a jogosultnak a termékbeszerzésekhez kapcsolódó héa visszatérítése kérelmezése iránti joga gyakorlása szempontjából az új számlák keltét kell-e alapul? Így kell-e eljárni egy olyan helyzetben, amikor az eredeti számlák sztornírozására és az új számlák kiállítására a jogosultnak nincs ráhatása, hanem az kizárólag az eladó mérlegelési mozgásterébe tartozik?

4) A nemzeti szabályozás esedékességi feltételhez kötheti-e a héa [2008/9/EK] irányelvnek megfelelően engedélyezett visszatérítését abban az esetben, ha a helyes számlát a [visszatérítési] kérelem időszakában állították ki?

63. A Tribunalul București (Románia) által 2020. február 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-81/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Ellentétes-e alapeljárásban szereplőhöz hasonló körülmények vonatkozásában a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112 tanácsi irányelv 2. és 273. cikkének, az Európai Unió Alapjogi Chartája 50. cikkének és az EUMSZ 325. cikknek a rendelkezéseivel az alapeljárásban szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi szankciós intézkedések elfogadását/végrehajtását az adóalanynak minősülő jogi személlyel szemben mind a közigazgatási eljárásban, mind pedig a büntetőeljárásban, amely eljárások az ezen jogi személlyel szemben ugyanazon, adóelkerülésnek minősülő konkrét cselekmények miatt párhuzamosan folynak, abban az esetben, ha az uniós bíróság által az ítélkezési gyakorlatában meghatározott szempontok szerint a közigazgatási eljárásban a szankciónak büntetőjogi jellege is van, és e halmozott helyzetek összessége milyen mértékben jelent túlzott terhet a szóban forgó adóalany számára?

2) Az 1) kérdésre adott válasz tükrében úgy kell-e értelmezni az uniós jogot, hogy azzal ellentétes az alapeljárásban szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi az állam számára, hogy saját adóhatóságai révén ugyanezen, adóelkerülésnek minősülő anyagi jogi tények vonatkozásában a közigazgatási eljárás keretében ne vegye figyelembe a bűncselekménnyel okozott kár megtérítése jogcímén már megfizetett összeget, amely egyidejűleg az adókárt fedező összegnek is minősül, oly módon, hogy az egy meghatározott időszakra nem áll rendelkezésre, később pedig az adóalany terhére

a közigazgatási eljárás keretében később a már kiegyenlített tartozáshoz kapcsolódóan járulékos adókötelezettségeket is megállapítson?

64. A Curtea de Apel Alba Iulia (Románia) által 2020. február 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-99/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni a 2658/87 tanácsi rendelet I. mellékletében szereplő Kombinált Nomenklatúrát, hogy a jelen ügy tárgyát képező, általánosságban „függőnyrúdkészlet alkotórészek, vagyis kész (festett, nikkellel bevont, krómmal bevont) csövek” megnevezést viselő áruk a szóban forgó nomenklatúra 8302 41 90 alszáma alá tartoznak, vagy azok annak 7306 30 77 alszáma alá tartoznak?

65. A High Court of Justice Business and Property Courts of England and Wales (Egyesült Királyság) által 2020. április 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-168/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Abban az esetben, ha valamely tagállam állampolgára gyakorolta az EUMSZ 21. cikk és EUMSZ 49. cikk, valamint a polgárok jogairól szóló irányelv (2004/38/EK parlamenti és tanácsi irányelv) alapján őt megillető jogokat azáltal, hogy az Egyesült Királyságba költözött vagy ott telepedett le, összeegyeztethető-e e rendelkezésekkel az, hogy a WRPA 1999 11. cikke a valamely nyugdíjkonstrukció, köztük a más tagállamban létrehozott és adóügyi szempontból jóváhagyott nyugdíjkonstrukció keretében fennálló nyugdíjjogosultságot attól függően zárja ki a csődeljárás körébe tartozó vagyontól, hogy a csőd bekövetkezésének időpontjában a nyugdíjkonstrukció az FA 2004 153. cikkének megfelelően nyilvántartásban szerepelt-e, vagy az a 2002. évi rendelkezések 2. rendelkezésében előírt, tehát az Egyesült Királyságban adóügyi szempontból jóváhagyott nyugdíjkonstrukciónak minősül-e?

2) Az első kérdés megválaszolása szempontjából lényeges vagy szükséges-e:

- a) meghatározni, hogy a természetes személy elsősorban amiatt költözött-e az Egyesült Királyságba, hogy ott jelentsen csődöt?
- b) figyelembe venni i. a csődbe jutott személy számára a WRPA 1999 12. cikke alapján a jóvá nem hagyott nyugdíjkonstrukciói tekintetében esetlegesen rendelkezésre álló védelmet, és ii. azt, hogy a vagyonfelügyelők behajthatnak-e pénzüsszeget a jóváhagyott nyugdíjkonstrukciók tekintetében?
- c) figyelembe venni az Egyesült Királyságban nyilvántartásba vett és adóügyi szempontból jóváhagyott nyugdíjkonstrukciókra vonatkozó követelményeket?

66. A Finanzgericht Hamburg (Németország) által 2020. május 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-197/20. és C-216/20. sz. ügy)¹

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Alkalmazandók-e a Kombinált Nomenklatúra 1521 9099 vámtarifaalszámahoz fűzött magyarázó megjegyzések annyiban, amennyiben azokban a „geschmolzen” (olvasztott) szó szerepel?

2) Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: Úgy kell-e értelmezni a Kombinált Nomenklatúra 1521 9091 vámtarifaalszáma értelmében vett „nyers” fogalmát,

¹ A megjelölt ügyekben feltett kérdések megegyeznek.

hogyan e vámtarifaszám alá kell besorolni az exportáló országban megolvasztott méhviaszt, amelyből a megolvasztás során mechanikusan eltávolították az idegen testeket, minek eredményeként a méhviaszban még maradnak idegen testek?

67. Az Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Egyesült Királyság) által 2020. május 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-209/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Ellentétes-e az 1357/2013/EU bizottsági végrehajtási rendelet – abban a részében, amelyben a több országból származó anyagokból gyártott napelemmodulok származási országát úgy kívánja meghatározni, hogy a napelemek gyártási országát tekinti származási országnak – a 2913/92/EGK tanácsi rendelet (Közösségi Vámcode) 24. cikkében szereplő követelménnyel, jelesen azzal, hogy azokat az árukat, amelyeknek az előállításában egynél több ország vett részt, úgy kell tekinteni, hogy abból az országból származnak, amelyben az utolsó lényeges, gazdaságilag indokolt feldolgozáson vagy megmunkáláson mentek keresztül az ehhez felszerelt vállalkozás területén, és új termék létrehozását eredményezték vagy az előállítás fontos szakaszát képezték, következőképpen érvénytelen-e?

2) Az 1357/2013 rendelet érvénytelensége esetén úgy kell-e értelmezni a Közösségi Vámcode 24. cikkét, hogy a napelemmodulok napelemekből és más alkotórészekből történő összeszerelése lényeges feldolgozásnak vagy megmunkálásnak minősül?

68. A Korkein hallinto-oikeus (Finnország) által 2020. május 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-221/20. és C-223/20. sz. ügyek)²

Az eljárás nyelve: finn

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 92/83/EGK irányelv 4. cikkét, hogy valamely tagállamnak, amely e rendelkezésnek megfelelően a független kisüzemi sörfőzdék által előállított sörre kedvezményes jövedékiadó mértékeket alkalmaz, az irányelv 4. cikke (2) bekezdésének második mondatában szereplő, a kisüzemi sörfőzdék együttes adóztatására vonatkozó rendelkezést is alkalmaznia kell, vagy ez utóbbi rendelkezés alkalmazása az érintett tagállam mérlegelési körébe tartozik?

2) Közvetlen hatállyal rendelkezik-e a 92/83/EGK irányelv 4. cikke (2) bekezdésének második mondata?

69. A Niedersächsisches Finanzgericht (Németország) által 2020. június 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-228/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Összeegyeztethető-e az Umsatzsteuergesetz (a forgalmi adóról szóló törvény, UStG) 4. § -a (14) bekezdésének b) pontja a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 132. cikke (1) bekezdésének b) pontjával, amennyiben a közintézménynek nem minősülő kórházaknak biztosított adómentesség attól függ, hogy a kórházak a Sozialgesetzbuch V (a szociális biztonságról szóló törvénykönyv [SGB] V. könyve) 108. § -a alapján kaptak-e engedélyt?

2) Az 1. kérdésre adott nemleges válasz esetében: milyen feltételek mellett minősül a magánjogi kórházak által nyújtott kórházi gyógykezelés a közintézmények által nyújtott kórházi gyógykezeléssel a héairányelv 132. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében „szociális tekintetben hasonlóknak”?

² A megjelölt ügyekben feltett kérdések megegyeznek.

70. Az Augstākā tiesa (Senāts) (Lettország) által 2020. június 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-230/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e érteni, hogy a kezes, akire a 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (2) 195. cikke vonatkozik, az [ugyanezen] rendelet 221. cikkének (3) bekezdése értelmében vett adósnak minősül, és ennél fogva tekintetében a hivatkozott 221. cikk (3) bekezdésében megállapított határidőt kell alkalmazni?

2) Ha az első kérdésre nemleges választ kell adni, úgy lehet-e tekinteni, hogy a kezes a hivatkozott rendelet 232. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján a határozat végrehajtása vagy a tartozás végrehajtása alá vont személy, illetve a végrehajtással érintett személy, és ebből következően a szóban forgó kezesre a végrehajtás területén fennálló, többek között, a határidőkre vonatkozó tagállami jogszabályokat kell alkalmazni?

3) Ha az alkalmazandó uniós szabályok alapján a kezes nem minősül a rendelet 221. cikkének (3) bekezdése értelmében vett adósnak, sem a határozat végrehajtása alá vont személynek vagy a végrehajtással érintett személynek, alkalmazható-e a kezes tekintetében a jogbiztonság elvéből eredő azon követelmény, miszerint be kell tartani egy észszerű elévülési időt?

71. A Högsta förvaltningsdomstolen (Svédország) által 2020. június 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-248/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: svéd

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Összeegyeztethető-e a héairányelvvel, különösen annak 137., 168., 184–187., 189. és 192. cikkével az, ha az olyan ingatlan tulajdonosnak, aki az épület megépítése adózásának lehetőségét választotta, és aki az építési projekthez kapcsolódó beszerzések után előzetesen felszámított adót levonásba helyezte, azonnal vissza kell fizetnie az előzetesen felszámított adó teljes, kamatokkal növelt összegét amiatt, hogy az adókötelezettség megszűnik, mivel az épület befejezése előtt felhagytak az építési projekttel, és ennél fogva elmarad a bérbeadás?

72. A Commissione Tributaria Regionale per il Lazio (Olaszország) által 2020. június 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-255/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió Bíróságának a C-82/12. sz. ügyben hozott ítéletét, valamint a 92/12/EGK tanácsi irányelv 3. cikkének (2) bekezdését, hogy azokkal ellentétes a hatályos olasz szabályozás, a jelen ügyben az 1990. december 21-i 398. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 17. cikke és a 2011. évi 19. sz. lazioi tartományi törvény [...] 3. cikkének (1) bekezdése, amely – úgy tűnik – a szóban forgó közösségi irányelv által megkövetelt „különleges cél” nélküli tartományi adót vet ki a gépjárművekhez használt benzinnre?

73. A Varhoven administrativen sad (Bulgária) által 2020. június 9-én benyújtott előzetes

döntéshozatal iránti kérelem (C-257/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Ellentétes-e az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkének (4) bekezdése és 12. cikkének b) pontja szerinti arányosság elvével és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke szerinti, bíróság előtti hatékony jogorvoslatához való joggal a ZKPO (Zakon za korporativnoto podohodno oblagane) (a társasági adóról szóló törvény) 16. cikke (2) bekezdésének 3. pontjában foglaltakhoz hasonló nemzeti szabályozás?
- 2) A 2003/49/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdésének d) pontja szerinti kamatfizetések esetében nyereségfelosztásról van-e szó, amelyre alkalmazandó a 2011/96/EK irányelv 5. cikke?
- 3) Alkalmazandó-e a 2011/96/EK irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, (3) bekezdésében és 5. cikkében foglalt szabályozás a 2003/49/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdése d) pontjának hatálya alá tartozó, a szerződéskötést követő 60 év elteltével esedékessé váló kamatmentes kölcsönből származó kifizetésekre?
- 4) Ellentétes-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 49. cikkével és 63. cikkének (1) és (2) bekezdésével, a 2011/96/EK irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjával, (3) bekezdésével és 5. cikkével, valamint a 2003/49/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdésének d) pontjával a ZKPO 2011. január 1-jétől 2015. január 1-jéig hatályos változata 195. cikkének (1) bekezdésében, 200. cikkének (2) bekezdésében és a (hatályon kívül helyezett) ZKPO 2011. január 1-jétől 2015. január 1-jéig hatályos változatának 200a. cikkének (1) bekezdésében és (5) bekezdésének 4. pontjában és a ZKPO 2015. január 1-jét követően hatályos változata 195. cikkének (1) bekezdésében, (6) bekezdésének 3. pontjában és (11) bekezdésének 4. pontjában foglaltakhoz hasonló nemzeti szabályozás, valamint az olyan adóztatási gyakorlat, amely szerint a forrásadó hatálya alá tartoznak az olyan kamatmentes kölcsönből származó meg nem fizetett kamatok, amelyet a más tagállamban székhellyel rendelkező anyavállalat nyújtott a belföldi illetőségű leányvállalat részére, és amely a 2013. november 22-ét követő 60 év elteltével válik esedékessé?
- 5) Ellentétes-e a tőkeemelést [helyesen: tőkefelhalmozást] terhelő közvetett adókról szóló, 2008. február 12-i 2008/7/EK tanácsi irányelv (3) 3. cikke (1) bekezdésének h)–j) pontjával, 5. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjával, 7. cikkének (1) bekezdésével és 8. cikkével a ZKPO 16. cikkének (1) bekezdésében és (2) bekezdésének 3. pontjában és 195. cikkének (1) bekezdésében foglaltakhoz hasonló, arra vonatkozó nemzeti szabályozás, hogy forrásadót vetnek ki az olyan kamatmentes kölcsönön alapuló fiktív kamatjövedelmekre, amelyet egy másik tagállamban székhellyel rendelkező olyan társaság nyújt meg belföldi illetőségű társaság részére, amely az adós társaság tőkéjének kizárólagos tulajdonosa?
- 6) Nem sérti-e a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvét a 2003/49/EK irányelv 2011-ben – a Bolgár Köztársaságnak az Európai Unióhoz történő csatlakozásáról szóló szerződésre vonatkozó okmány és jegyzőkönyv VI. melléklete „Adózás” fejezetének 3. pontjában meghatározott átmeneti időszak letelte előtt – a ZKPO 200. cikkének (2) bekezdésében, valamint 200a. cikkének (1) bekezdésében és (5) bekezdésének 4. pontjában olyan módon történő átültetése, hogy a csatlakozási szerződésre vonatkozó okmányban és jegyzőkönyvben előírt 5 %-os maximális adómérték helyett 10 %-os adómértéket állapítottak meg?

Munkaügyi ügyszak

35. A Tribunalul Mureş (Románia) által 2020. március 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-152/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Úgy kell-e értelmezni a 2008. június 17-i 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 8. cikkét, hogy az egyéni munkaszerződésre alkalmazandó jog megválasztása esetén nem alkalmazható a munkavállaló rendszerinti munkavégzésének helye szerinti ország joga vagy pedig úgy, hogy az alkalmazandó jog megválasztása esetén nem alkalmazható a rendelet 8. cikke (1) bekezdésének második

mondata?

2) Úgy kell-e értelmezni a 2008. június 17-i 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 8. cikkét, hogy a munkavállaló rendszerinti munkavégzésének helye szerinti országban alkalmazandó minimálbér olyan jogosultság, amely a rendelet 8. cikke (1) bekezdésének második mondata értelmében „a jogválasztás hiányában [...] alkalmazandó jog olyan rendelkezései [közé tartozik], amelyekről megállapodás útján nem lehet eltérni”?

3) Úgy kell-e értelmezni a 2008. június 17-i 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikkét, hogy azzal ellentétes, hogy a román munka törvénykönyve rendelkezéseinek az egyéni munkaszerződésben történő megjelölése a román jog megválasztásának feleljen meg, mivel Romániában közismert, hogy a törvény kötelezően előírja, hogy a román jog megválasztására vonatkozó szerződési feltételt kell rögzíteni az egyéni munkaszerződésben? Másképpen megfogalmazva, úgy kell-e értelmezni a 2008. június 17-i 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikkét, hogy azzal ellentétesek az olyan nemzeti szabályok és gyakorlatok, amelyek az egyéni munkaszerződések kötelező elemévé teszik a román jog megválasztására vonatkozó szerződési feltételt?

36. A Labour Court (Írország) által 2020. május 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-214/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az irányelv 2. cikkét, hogy a munkavállaló a készenlét során a munkaidejét tölti abban az esetben, ha a „készenlét” alatt a választása szerinti egy vagy több helyen anélkül tartózkodik, hogy a készenlét során bármikor is [köteles lenne] a munkáltatót értesíteni a tartózkodási helyéről, és kizárólag arra köteles, hogy a „hívásokra” lehetőség szerint 5 percen, de legfeljebb 10 perces megjelenési időn belül reagáljon?

2) Amennyiben az első kérdésre igenlő választ kell adni, úgy tekinthető-e, hogy a munkavállaló a „munkaidejét” tölti a munkáltató javára az olyan munkaviszonyban, amelyben „készenlétben” áll, ha kizárólag az a korlátozás vonatkozik rá, hogy a hívásokra lehetőség szerint 5 percen, de legfeljebb 10 perces megjelenési időn belül reagálnia kell, és ha a „készenléttel” egyidejűleg, korlátozás nélkül állhat másik munkáltató alkalmazásában vagy folytathat a saját nevében üzleti tevékenységet?

3) Amennyiben a második kérdésre igenlő választ kell adni, az, hogy a munkavállalót a „készenlét” ideje alatt másik munkáltató ténylegesen alkalmazza azzal, hogy e másik munkáltató köteles a munkavállalót elengedni, ha az eredeti munkáltatója behívja, azt jelenti[-e], hogy a munkavállaló által „készenlétben” és a másik munkáltatónál munkavégzéssel töltött időt az eredeti munkáltatóval fennálló jogviszony vonatkozásában munkaidőnek kell tekinteni?

4) Amennyiben a harmadik kérdésre igenlő választ kell adni, mind az eredeti munkáltatónál, mind pedig a másik munkáltatónál egyidejűleg a munkaidejét tölti-e az a munkavállaló, aki a másik munkáltatónál munkát végez a készenlét ideje alatt?

37. A Landesarbeitsgericht Berlin Brandenburg (Németország) által 2020. június 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-232/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Valamely kölcsönzött munkavállalónak egy kölcsönvevő vállalkozáshoz történő kikölcsönzése már akkor nem tekinthető „ideiglenesnek” a munkaerő-kölcsönzés keretében történő munkavégzésről szóló irányelv 1. cikke értelmében, ha a foglalkoztatás olyan állandó munkakörben történik, amelyet nem helyettesítési céllal töltenek be?

2) Valamely kölcsönzött munkavállaló 55 hónapos időtartamra történő kikölcsönzése nem tekinthető „ideiglenesnek” a munkaerő-kölcsönzés keretében történő munkavégzésről szóló irányelv 1. cikke

értelmében?

3) Az 1. és/vagy 2. kérdésre adott igenlő válasz esetén a következő további kérdések merülnek fel:

3.1. Akkor is fennáll-e a kölcsönzött munkavállaló számára az ahhoz való jog, hogy a kölcsönvevő vállalkozással munkaviszonyt létesítsen, ha a nemzeti jog a 2017. április 1-je előtti időszakra vonatkozóan nem ír elő ilyen szankciót?

3.2. Ellentétes-e a munkaerő-kölcsönzés keretében történő munkavégzésről szóló irányelv 1. cikkével az AÜG (a munkaerő-kölcsönzésről szóló törvény) 19. § -ának (2) bekezdésében foglalt nemzeti rendelkezés, ha először 2017. április 1-jétől ír elő a kikölcsönzésre vonatkozó, személyenkénti 18 hónapos maximális időtartamot, a kikölcsönzés korábbi időtartamát azonban kifejezetten figyelmen kívül hagyja, ha a korábbi időtartam figyelembevétele esetén a kikölcsönzés nem minősülne ideiglenesnek?

3.3. Átengedhető-e a személyenkénti maximális időtartam kiterjesztése a kollektív szerződés feleinek? Az e kérdésre adott igenlő válasz esetén: vonatkozik-e ez olyan kollektív szerződéses partnerekre is, amelyek jogköre nem az érintett kölcsönzött munkavállaló munkaviszonyára, hanem a kölcsönvevő vállalkozás ágazatára terjed ki?

38. A Tribunale Amministrativo Regionale per la Emilia Romagna (Olaszország) által 2020. június 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-236/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Ellentétes-e az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20., 21., 31., 33. és 34. cikkével, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló 1999/70/EK irányelvvel (2. és 4. szakasz), a részmunkaidős foglalkoztatásról szóló 1997/81/EK irányelvvel (4. szakasz), a munkaidőről szóló 2003/88/EK irányelvvel (7. cikk), valamint a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmódról szóló 2000/78/EK irányelvvel (1. cikk, az 2. cikk (2) bekezdésének a) pontja) a 374/91. sz. törvényben [és későbbi módosításaiban] és az ítélkezési gyakorlat folyamatos értelmezése szerinti 92/2016. sz. törvényerejű rendeletben szereplő olasz szabályozáshoz hasonló azon nemzeti szabályozás alkalmazása, amely szabályozás szerint a békebírák – mint tiszteletbeli bírák – nemcsak, hogy nem részesülnek a hivatásos bírák esetében alkalmazotthoz hasonló gazdasági, jóléti és társadalombiztosítási bánásmódban, hanem amely szerint teljes mértékben kizárják őket a közszférabeli munkavállalók számára biztosított társadalombiztosítási védelem és szociális védelem valamennyi formájából?

2) Ellentétes-e az igazságszolgáltatási autonómia és az igazságszolgáltatási függetlenség közösségi elvével és különösen az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkével az olasz szabályozáshoz hasonló azon nemzeti szabályozás alkalmazása, amely szabályozás szerint a békebírák – mint tiszteletbeli bírák – nemcsak, hogy nem részesülnek a hivatásos bírák esetében alkalmazotthoz hasonló gazdasági, jóléti és társadalombiztosítási bánásmódban, hanem amely szerint teljes mértékben kizárják őket a közszférabeli munkavállalók számára biztosított társadalombiztosítási védelem és szociális védelem valamennyi formájából?

3) Ellentétes-e az 1999/70/EK irányelv mellékletében szereplő, az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról 1999. március 18-án kötött keretmegállapodás 5. szakaszával az olasz szabályozáshoz hasonló azon nemzeti szabályozás alkalmazása, amely szabályozás szerint a békebírák – mint tiszteletbeli bírák – határozott időre szóló, eredetileg 8 (négy plusz négy) évben rögzített kinevezése nélkül hosszabbítható meg szisztematikusan további négy évvel, hogy ez a szabályozás – a határozatlan idejű munkaviszonnyá való átalakítás alternatívájaként – bármiféle hatékony és visszatartó erejű szankciót írna elő?

39. A Rayonen sad Lukovit (Bulgária) által 2020. június 15-én benyújtott előzetes

döntéshozatal iránti kérelem (C-262/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Megköveteli-e a 2003/88/EK irányelv 12. cikkének a) pontja szerinti hatékony védelem, hogy a rendőrök és tűzoltók éjszakai szolgálatának rendes időtartama rövidebb legyen, mint a nappali szolgálat meghatározott rendes időtartama?
- 2) Megköveteli-e az egyenlőségnek az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20. és 31. cikkében rögzített követelménye, hogy a nemzeti jogban az éjszakai munkának a magánszféra munkavállalói tekintetében meghatározott hétórás rendes időtartama a közszféra alkalmazottaira, köztük a rendőrökre és tűzoltókra is ugyanúgy vonatkozzon?
- 3) Csak akkor érhető-e el hatékonyan a 2003/88/EK irányelv (8) preambulumbekzdésében rögzített, az éjszakai munka időtartamának korlátozására irányuló cél, ha a nemzeti jog – a közszféra alkalmazottai tekintetében is – kifejezetten meghatározza az éjszakai munka rendes időtartamát?

40. A Sofiyski rayonon sad (Bulgária) által 2020. június 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-280/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni az 1215/2012/EU rendelet 5. cikkének (1) bekezdését e rendelet (3) preambulumbekzdésével összefüggésben, hogy a rendeletet alkalmazni kell valamely tagállam bírósági joghatóságának a megállapítása során az e tagállamból származó munkavállaló és az e tagállam valamely másik tagállam területén található konzuli szolgálata között fennálló jogvita esetében, vagy úgy kell értelmezni az említett rendelkezéseket, hogy az ilyen jogvitára a felek közös állampolgársága szerinti tagállam nemzeti joghatósági szabályait kell alkalmazni?

Polgári ügyszak

35. Az Oberster Gerichtshof (Németország) által 2020. március 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-145/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Úgy kell-e értelmezni a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d) pontját, hogy a könnyű személygépjárművek és haszongépjárművek (Euro 5 és Euro 6) kibocsátás tekintetében történő típusjóváhagyásáról és a járműjavítási és -karbantartási információk elérhetőségéről szóló, 2007. június 20-i 715/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet hatálya alá eső jármű az azonos fajtájú áruk tekintetében szokásos minőséget és teljesítményt mutatja fel, amelyet a fogyasztó észszerűen elvárhat, ha a jármű a 715/2007/EK rendelet 3. cikkének 10. pontja és 5. cikkének (2) bekezdése értelmében vett tiltott hatástalanító berendezéssel van felszerelve, a jármű típusa azonban mégis érvényes EK-típusjóváhagyással rendelkezik, így a jármű közúti közlekedésben használható?
- 2) Úgy kell-e értelmezni a 715/2007/EK rendelet 5. cikke (2) bekezdésének a) pontját, hogy az e rendelet 3. cikkének 10. pontja értelmében vett hatástalanító berendezés, amely úgy van kialakítva, hogy a kipufogógáz-visszavezetés a laboratóriumi körülmények közötti próbaüzemen kívüli valós vezetési feltételek között csak akkor működik teljes mértékben, ha a külső hőmérséklet 15 °C és 33 °C között van, e rendelet 5. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerint megengedhető lehet, vagy az említett kivétel már eleve nem alkalmazható a kipufogógáz-visszavezetés teljes körű működésének olyan feltételekre való korlátozása miatt, amelyek az Európai Unió bizonyos részein csak az év mintegy felében állnak fenn?
- 3) Úgy kell-e értelmezni az 1999/44/EK irányelv 3. cikkének (6) bekezdését, hogy a járműnek a

715/2007/EK rendelet – e rendelet 5. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 3. cikkének 10. pontja szerinti tiltott hatástalanító berendezéssel való felszerelésében megnyilvánuló hiba akkor minősül e rendelkezés értelmében csekély mértékűnek, ha az átvevő e berendezés meglétének és működési módjának ismeretében mégis megvásárolta a járművet?

36. Az Amtsgericht Köln (Németország) által 2020. március 16-án és 2020. március 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-148/20., C-149/20. és C-150/20. sz. ügyek)³

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Összeegyeztethető-e a az (EU) 2016/681 irányelv az Alapjogi Charta (a továbbiakban: Charta) 7. és 8. cikkével a következő pontok tekintetében:

- 1.) Kellően meghatározottnak bizonyulnak-e a Charta 7. és 8. cikkére figyelemmel az irányelv alapján továbbítandó PNR-adatok?
- 2.) Az irányelv a hatályára figyelemmel a Charta 7. és 8. cikkében foglaltak figyelembevételével megfelelő tárgyi különbséget tesz-e a PNR-adatok gyűjtése és továbbítása tekintetében, figyelemmel a járatok típusára és az adott országban fennálló fenyegetettségre, valamint az adatbázisokkal és sablonokkal való összehasonlításra?
- 3.) Összeegyeztethető-e a Charta 7. és 8. cikkével az összes PNR-adat tárolásának általános és differenciálatlan időtartama?
- 4.) A Charta 7. és 8. cikkére figyelemmel megfelelő eljárásjogi védelmet biztosít-e az irányelv az utasok számára a megőrzött PNR-adatok felhasználása tekintetében?
- 5.) A Charta 7. és 8. cikkére figyelemmel az európai alapvető jogok megfelelő védelmét biztosítja-e az irányelv a PNR-adatoknak a harmadik országok hatóságai részére harmadik országok által történő továbbítása során?

37. A Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litvánia) által 2020. április 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-184/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: litván

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) A [2016/679] rendelet 6. cikkének (3) bekezdésében meghatározott követelményekre, köztük arra a követelményre tekintettel, hogy a tagállami jognak közérdekű célt kell szolgálnia, és arányosnak kell lennie az elérni kívánt jogszerű céllal, valamint a Charta 7. és 8. cikkére is tekintettel úgy kell-e értelmezni a rendelet 6. cikke (1) bekezdésének e) pontjában rögzített feltételt, amely szerint az adatkezelés közérdekű vagy az adatkezelőre ruházott közhatalmi jogosítvány gyakorlásának keretében végzett feladat végrehajtásához szükséges, hogy a nemzeti jog nem írhatja elő a magánérdekre vonatkozó nyilatkozatok nyilvánosságra hozatalát és azoknak a Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (hivatalos etikai főbizottság) mint adatkezelő weboldalán történő közzétételét, amelynek révén az internet-hozzáféréssel rendelkező összes személy hozzáférhet ezekhez az adatokhoz?
- 2) A [2016/679] rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében meghatározott feltételekre, köztük az annak g) pontjában meghatározott feltételre tekintettel – amely szerint az adatkezelés jelentős közérdek miatt szükséges, uniós jog vagy tagállami jog alapján, amely arányos az elérni kívánt céllal, tiszteletben tartja a személyes adatok védelméhez való jog lényeges tartalmát, és az érintett alapvető jogainak és érdekeinek biztosítására megfelelő és konkrét intézkedéseket ír elő –, valamint a Charta 7. és 8. cikkére is tekintettel úgy kell-e értelmezni a személyes adatok különleges kategóriái kezelésének a rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében meghatározott tilalmát, hogy a nemzeti jog nem írhatja elő a magánérdekre

³ A megjelölt ügyekben feltett kérdések megegyeznek

vonatkozó nyilatkozatokkal kapcsolatos olyan adatok nyilvánosságra hozatalát, amely személyes adatok, köztük olyan adatok nyilvánosságra kerülésével járna, amelyek lehetővé teszik valamely személy politikai nézeteinek, szakszervezeti tagságának, szexuális irányultságának és más személyes adatának megállapítását, és nem írhatja elő ezen adatoknak a Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (hivatalos etikai főbizottság) mint adatkezelő weboldalán történő közzétételét, amelynek révén az internet-hozzáféréssel rendelkező összes személy hozzáférhet ezekhez az adatokhoz?

38. A Sofiyski rayonon sad (Bulgária) által 2020. május 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-208/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió működéséről szóló szerződés 20. cikke (2) bekezdésének a) pontját az Alapjogi Charta 47. cikkének második bekezdésével, a hátrányos megkülönböztetés tilalmának és az eljárási intézkedések nemzeti bírósági eljárásbeli egyenértékűségének elvével, valamint a polgári és kereskedelmi ügyekben a bizonyításfelvétel tekintetében történő, a tagállamok bíróságai közötti együttműködéséről [helyesen: együttműködésről] szóló 1206/2001/EK rendelet 1. cikk[e] (1) bekezdés]ének a) pontjával összefüggésben, hogy amennyiben az eljáró bíróság nemzeti joga szerint e bíróság hivatalos tájékoztatást kér saját államában az alperes lakcíméről, és megállapítást nyer, hogy az alperes az Európai Unió valamely másik államában tartózkodik, az eljáró nemzeti bíróság köteles tájékoztatást kérni az alperes lakcíméről az alperes tartózkodási helye szerinti állam hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatóságaitól?

2. Úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU rendelet 5. cikkének (1) bekezdését azzal az elvvel összefüggésben, hogy a nemzeti bíróságnak eljárási jogokat kell biztosítania az uniós jogból eredő jogok hatékony védelméhez, hogy az adós szokásos tartózkodási helyének megállapítása során a nemzeti bíróság valamely bizonyításfelvétel nélküli egyoldalú formális eljárás – mint amilyen a fizetési meghagyásos eljárás is – lefolytatásának a nemzeti jog által előírt feltételeként minden arra vonatkozó megalapozott gyanút, hogy az adós az Európai Unió valamely másik államában rendelkezik szokásos tartózkodási hellyel, a fizetési meghagyás kibocsátása jogalapjának hiányaként, illetve a fizetési meghagyás jogerőre emelkedésének elmaradását megalapozó körülményként köteles értelmezni?

3. Úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU rendelet 5. cikkének (1) bekezdését azzal az elvvel összefüggésben, hogy a nemzeti bíróságnak eljárási jogokat kell biztosítania az uniós jogból eredő jogok hatékony védelméhez, hogy e rendelkezés abban az esetben, ha a nemzeti bíróság a fizetési meghagyás meghatározott adós elleni kibocsátását követően megállapította, hogy ez az adós valószínűleg nem rendelkezik szokásos tartózkodási hellyel a bíróság államában, és ha a nemzeti jog szerint a fizetési meghagyás ilyen adós elleni kibocsátásának akadályát képezi, arra kötelezi az említett nemzeti bíróságot, hogy hivatalból helyezze hatályon kívül a kibocsátott fizetési meghagyást, jóllehet ezt nem írja elő kifejezett jogszabályi rendelkezés?

4. A 3. kérdésre adandó nemleges válasz esetén úgy kell-e értelmezni az említett kérdésben hivatkozott rendelkezéseket, hogy azok a kibocsátott fizetési meghagyás hatályon kívül helyezésére kötelezik a nemzeti bíróságot, ha az ellenőrzést követően teljes bizonyossággal megállapította, hogy az adós nem rendelkezik szokásos tartózkodási hellyel az eljáró bíróság államában?

39. A Verwaltungsgericht Wiesbaden (Németország) által 2020. május 19-én benyújtott

előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-215/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Az (EU) 2016/681 irányelv (a továbbiakban: PNR-irányelv) által kitűzött célra, valamint az egyértelmű jelleg és az arányosság követelményére tekintettel összeegyeztethető-e az Alapjogi Chartával, különösen az Alapjogi Charta 7., 8. és 52. cikkével a PNR-irányelv, amelynek alapján a légitársasági vállalkozások kivétel nélkül minden utas tekintetében széles körű adatállományokat továbbítanak a tagállamok által létrehozott utasadat-információs egységeknek, az adatállományokat pedig ezen egységeknél bármilyen indok nélkül adatbázisokkal és mintákkal való automatizált összevetésre használják fel, majd azokat öt évig megőrzik?
- 2) Különösen:
 - a) A kellően egyértelmű jelleg szempontjára és az arányosság követelményére tekintettel összeegyeztethető-e az Alapjogi Charta 7. és 8. cikkével a PNR-irányelv II. mellékletével összefüggésben értelmezett 3. cikkének 9. pontja annyiban, amennyiben e rendelkezés értelmében a PNR-irányelv alkalmazásában a „súlyos bűncselekmény” fogalma az említett irányelv II. mellékletében felsorolt bűncselekményi tényállásokat jelenti, amennyiben a nemzeti jog alapján kiszabható büntetési tétel felső határa legalább háromévi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés?
 - b) Kellően egyértelműek-e a továbbítandó utasnyilvántartási adatállományok (a továbbiakban: PNR-adatok) az Alapjogi Charta 7. és 8. cikkébe történő beavatkozás igazolhatóságához annyiban, amennyiben azok a nevek (a PNR-irányelv I. mellékletének 4. pontjával összefüggésben értelmezett 8. cikke (1) bekezdésének első mondata), a törzsutasadatok (a PNR-irányelv I. mellékletének 8. pontjával összefüggésben értelmezett 8. cikke (1) bekezdésének első mondata) és az általános megjegyzésekkel szabadon kitölthető szövegmező adatainak (a PNR-irányelv I. mellékletének 12. pontjával összefüggésben értelmezett 8. cikke (1) bekezdésének első mondata) továbbítását kívánják meg?
 - c) Összeegyeztethető-e az Alapjogi Charta 7. és 8. cikkével, valamint a PNR-irányelv célkitűzésével, hogy az utasok adatain kívül harmadik felek, például az utazási irodák/utazásközvetítők (a PNR-irányelv I. mellékletének 9. pontja), a kiskorúak gondviselőinek (a PNR-irányelv I. mellékletének 12. pontja) és az egyéb utazók (a PNR-irányelv I. mellékletének 17. pontja) adatait is továbbítani kell?
 - d) Összeegyeztethető-e az Alapjogi Charta 7., 8. és 24. cikkével a PNR-irányelv annyiban, amennyiben az alapján kiskorú utasok PNR-adatait továbbítják, kezelik és őrzik meg?
 - e) Az adattakarékosság elvére tekintettel összeegyeztethető-e az Alapjogi Charta 8. és 52. cikkével a PNR-irányelv I. mellékletének 18. pontjával összefüggésben értelmezett 8. cikkének (2) bekezdése, amely szerint a légitársasági vállalkozások – a PNR-adatokkal való azonosságuk esetén is – továbbítják az API-adatokat a tagállami utasadat-információs egységeknek?
 - f) Az Alapjogi Charta 8. cikkének (2) bekezdése és 52. cikke, valamint az EUMSZ 16. cikk (2) bekezdése értelmében vett megfelelő, törvényben rögzített jogos okot képez-e a PNR-irányelv 6. cikkének (4) bekezdése mint azon kritériumok meghatározásának jogalapja, amelyekkel az adatállományokat összevetik (úgynevezett minták)?
 - g) Még a szigorúan szükséges mértékre korlátozza-e az Alapjogi Charta 7. és 8. cikkébe történő beavatkozást a PNR-irányelv 12. cikke, ha a továbbított adatokat öt évig megőrzik a tagállami utasadat-információs egységeknél?
 - h) Azt eredményezi-e a PNR-irányelv 12. cikkének (2) bekezdése szerinti személytelenítés, hogy a személyes adatok mennyisége az Alapjogi Charta 8. és 52. cikke alapján szükséges mértékre csökken, ha e tekintetben nem másról, mint bármikor visszafordítható álnevesítésről van szó?
 - i) Úgy kell-e értelmezni az Alapjogi Charta 7., 8. és 47. cikkét, hogy azok megkövetelik, hogy azokat az utasokat, akiknek adatait az utasadatok kezelése keretében személyazonosításra újból alkalmassá

teszik, (a PNR-irányelv 12. cikkének (3) bekezdése), tájékoztassák erről, és ily módon lehetővé tegyék számukra bírósági felülvizsgálat kezdeményezését?

3) Összeegyeztethető-e az Alapjogi Charta 7. és 8. cikkével a PNR-irányelv 11. cikke annyiban, amennyiben az lehetővé teszi a PNR-adatok olyan harmadik országok részére történő továbbítását, amelyek nem biztosítanak megfelelő szintű adatvédelmet?

4) Megfelelő védelmet nyújt-e a PNR-irányelv 6. cikke (4) bekezdésének negyedik mondata a személyes adatok különleges kategóriáinak az (EU) 2016/679 rendelet (a továbbiakban: általános adatvédelmi rendelet) 9. cikke és az (EU) 2016/680 irányelv (a továbbiakban: (EU) 2016/680 irányelv) 10. cikke értelmében vett kezelésével szemben, ha az „általános megjegyzések” szabadon kitölthető szövegmező (a PNR-irányelv I. mellékletének 12. pontja) keretében például az étkezési szokásokkal kapcsolatos adatok továbbíthatók, amelyekből a személyes adatok ilyen különleges kategóriáira vonatkozó következtetések vonhatók le?

5) Összeegyeztethető-e az általános adatvédelmi rendelet 13. cikkével, ha a légitársasági vállalkozás csak a nemzeti átültető törvényről (a jelen esetben: 2017. június 6-i Gesetz über die Verarbeitung von Fluggastdaten zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2016/681 [Fluggastdatengesetz – FlugDaG] [az (EU) 2016/681 irányelv átültetését szolgáló, az utasadatok kezeléséről szóló törvény {az utasadatokról szóló törvény – FlugDaG}], BGBl. I 1484. o.; a továbbiakban: FlugDaG) tájékoztatja a honlapján az utasokat?

40. A Verwaltungsgericht Wiesbaden (Németország) által 2020. május 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-222/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 21. cikket és az EUMSZ 67. cikk (2) bekezdését, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely az (EU) 2016/681 irányelv (a továbbiakban: PNR-irányelv) 2. cikkének (1) bekezdése szerinti nyitottsági záradékot alkalmazva az Európai Unión belüli légi járatok esetében is azt írja elő, hogy a légitársaságoknak kivétel nélkül minden utas tekintetében széles körű adatállományokat kell továbbítaniuk az egyes tagállamokban létrehozott utasadat-információs egységeknek, ezen adatállományokat pedig – a járatfoglalástól eltekintve – bármilyen indok nélkül tárolni kell ezen egységeknél, és azokat fel kell használni adatbázisokkal és mintákkal való összevetésre, majd meg kell őrizni (a jelen esetben: a 2017. június 6-i törvény [BGBl. I S. 1484] 2. cikkével módosított, 2017. június 6-i Gesetz über die Verarbeitung von Fluggastdaten zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2016/681 [az (EU) 2016/681 irányelv átültetését szolgáló, az utasadatok kezeléséről szóló törvény; BGBl. I 1484. o.; a továbbiakban: FlugDaG] 2. § -ának (3) bekezdése)?

2) Az következik-e az Alapjogi Charta 7. és 8. cikkéből, hogy a PNR-irányelv II. mellékletével összefüggésben értelmezett 3. cikkének 9. pontjával kapcsolatos nemzeti átültető rendelkezéseknek (a jelen esetben: a FlugDaG 4. § -ának (1) bekezdése) teljeskörűen és határozottan fel kell sorolniuk azokat a vonatkozó nemzeti büntetőjogi rendelkezéseket, amelyekre a PNR-irányelvben felsorolt bűncselekményi tényállások vonatkoznak?

3) Úgy kell-e értelmezni az Alapjogi Charta 7. és 8. cikkét, hogy azokkal ellentétes valamely tagállam olyan nemzeti szabályozása (a jelen esetben: a FlugDaG 6. § -ának (4) bekezdése), amely lehetővé teszi az érintett tagállam hatóságai számára, hogy bűnüldözési feladataik ellátása során a továbbított PNR-adatokat a terrorista bűncselekmények és súlyos bűncselekmények megelőzésétől, felderítésétől, nyomozásától és üldözésétől eltérő célból is kezeljék, ha információk – akár további információkat is figyelembe véve – egy meghatározott másik bűncselekmény gyanúját alapozzák meg?

4) Az adattakarékosság elvére tekintettel összeegyeztethető-e az Alapjogi Charta 7. és 8. cikkével a PNR-irányelv 2. cikkének (1) bekezdése szerinti nyitottsági záradék, amely lehetővé teszi az olyan nemzeti szabályozást, amely szerint a PNR-irányelvet Európai Unión belüli légi járatokra is alkalmazni kell (a jelen esetben: a FlugDaG 2. § -ának (3) bekezdése), és amely azzal jár, hogy a PNR-adatok Európán belüli kettős kezelésére kerül sor (az indulási és az érkezési hely szerinti ország egyaránt kezeli a PNR-adatokat)?

5) Abban az esetben, ha a PNR-irányelv nem ütközik magasabb szintű jogszabályba (lásd: VG Wiesbaden [wiesbadeni közigazgatási bíróság, Németország], 6 K 805/19.WI. sz. ügyben hozott 2020. május 13-i végzés), és ezért alkalmazandó:

- a) Úgy kell-e értelmezni a PNR-irányelv 7. cikkének (4) és (5) bekezdését, hogy azokkal ellentétes valamely tagállam olyan nemzeti szabályozása (a jelen esetben: a FlugDaG 6. § -ának (4) bekezdése), amely lehetővé teszi az érintett tagállam hatóságai számára, hogy büntülőzési feladataik ellátása során a továbbított PNR-adatokat a terrorista bűncselekmények és súlyos bűncselekmények megelőzésétől, felderítésétől, nyomozásától és üldözésétől eltérő célból is kezeljék, ha információk – akár további információkat is figyelembe véve – egy meghatározott másik bűncselekmény gyanúját alapozzák meg (ügynevezett járulékos fogás)?
- b) Összeegyeztethető-e a PNR-irányelv 7. cikkének (2) bekezdésével az olyan tagállami gyakorlat, amelynek keretében olyan hatóságot (a jelen esetben: Bundesamt für Verfassungsschutz [szövetségi alkotmányvédelmi hivatal, Németország]) vesznek fel az illetékes hatóságok PNR-irányelv 7. cikkének (1) bekezdése szerinti jegyzékébe, amely a nemzeti jog (a jelen esetben: a Gesetz über die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in Angelegenheiten des Verfassungsschutzes und [über] das Bundesamt für Verfassungsschutz [a szövetségi állam és a tartományok alkotmányvédelmi ügyekben történő együttműködéséről és a szövetségi alkotmányvédelmi hivatalról szóló törvény] 3. § -ának (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 5. § -ának (1) bekezdése) szerint nem rendelkezik rendőrségi hatáskörökkel az elkülönítés nemzeti követelménye miatt?

41. A Sø- og Handelsretten (Dánia) által 2020. május 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-224/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: dán

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a védjegyekről szóló (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv 15. cikkének (2) bekezdését és az európai uniós védjegyről szóló (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet 15. cikkének (2) bekezdését, hogy a védjegyjogosult ellenezhetsi az olyan gyógyszer további forgalmazását, amelyet a párhuzamos importőr olyan új külső csomagolásba csomagolt át, amelyen újra elhelyezte a védjegyet, ha

- (i) az importőr azáltal, hogy (a 2011/62/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvvel módosított) a gyógyszerekről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 47a. cikkével és a gyógyszerek külső csomagolásán elhelyezendő biztonsági elemekről szóló, (EU) 2016/161 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet 16. cikkével összhangban felnyitja az eredeti külső csomagolást, hogy új címkéket helyezzen el a belső csomagoláson, és/vagy kicserélje a betegtájékoztatót, majd újra lezárja az eredeti külső csomagolást egy annak ellenőrzésére szolgáló új eszközzel, hogy manipulálták-e a csomagolást, biztosítani tudja az olyan csomagolást, amely forgalmazható, és ténylegesen be tud lépni a behozatal tagállamának piacára?
- (ii) az importőr azáltal, hogy (a 2011/62/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvvel módosított) a gyógyszerekről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 47a. cikkével és a gyógyszerek külső csomagolásán elhelyezendő biztonsági elemekről szóló, (EU) 2016/161 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet 16. cikkével összhangban felnyitja az eredeti külső csomagolást, hogy új címkéket helyezzen el a belső csomagoláson, és/vagy kicserélje a betegtájékoztatót, majd újra lezárja az eredeti külső csomagolást egy annak ellenőrzésére szolgáló új eszközzel, hogy manipulálták-e a csomagolást, nem tudja biztosítani az olyan csomagolást, amely forgalmazható, és nem tud ténylegesen belépni a behozatal tagállamának piacára?

2) Úgy kell-e értelmezni (a 2011/62/EU irányelvvvel módosított) a gyógyszerekről szóló 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet, többek között különösen annak 47a. cikkét és 54. cikkének o) pontját, hogy a gyógyszerek eredeti csomagolásán (a csomagolás felnyitását követően kiegészítő címkézéssel összefüggésben az eredeti manipulálás elleni eszköz részben vagy egészben történő lefedésével és/vagy eltávolításával) elhelyezett, annak ellenőrzésére szolgáló új eszköz, hogy

manipulálták-e a csomagolást (manipulálás elleni eszköz), a 47a. cikk (1) bekezdésének b) pontja értelmében „a gyógyszerek eredetiségének ellenőrzése, azonosítása és a hamisítás tényére vonatkozó bizonyíték biztosítása lehetőségét illetően [egyenértékű]” és a 47a. cikk (1) bekezdése b) pontjának ii. alpontja értelmében „ugyanolyan hatékonyan biztosítj[a] a gyógyszerek eredetiségének ellenőrzését és azonosítását, valamint a gyógyszerek hamisításának tényére vonatkozó bizonyíték szolgáltatását”, ha a gyógyszerek csomagolásán a) láthatók az eredeti manipulálás elleni eszköz manipulálásának nyomai, vagy b) ez megállapítható a termék érintéséből, többek között

(i) a manipulálás elleni eszköz sértetlenségének a gyártók, nagykereskedők, gyógyszerészek és a lakossági gyógyszerellátásra engedéllyel rendelkező vagy arra jogosult személyek által elvégzett kötelező ellenőrzése útján (lásd a [2001/83/EK] európai parlamenti és tanácsi irányelv 54a. cikke (2) bekezdésének d) pontját, valamint a 2016/161 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet 10. cikkének b) pontját, 25. és 30. cikkét) vagy

(ii) a gyógyszerek csomagolásának – például a beteg általi – felnyitását követően?

3) A második kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

Úgy kell-e értelmezni a védjegyekről szóló (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv 15. cikkét, az európai uniós védjegyről szóló (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet 15. cikkét, valamint az EUMSZ 34. és EUMSZ 36. cikket, hogy az új külső csomagolásba történő átcsomagolás objektíve szükséges a behozatal tagállamának piacára történő tényleges belépéshez, ha a párhuzamos importőr nem tud kiegészítő címkézést végezni, és nem tudja újra lezárni az eredeti csomagolást (a 2011/62/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított) a gyógyszerekről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 47a. cikkével összhangban, vagyis anélkül, hogy a gyógyszerek csomagolásán a) láthatók lennének az eredeti manipulálás elleni eszköz manipulálásának nyomai, vagy b) ez megállapítható lenne a termék érintéséből a második kérdésben foglaltak szerint, a 47a. cikkel összhangban nem álló módon?

4) Úgy kell-e értelmezni (a 2011/62/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított) a gyógyszerekről szóló 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet és az (EU) 2016/161 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendeletet az EUMSZ 34. és EUMSZ 36. cikkel, valamint a védjegyekről szóló (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv 15. cikkének (2) bekezdésével és az európai uniós védjegyről szóló (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet 15. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben, hogy valamely tagállam (Dániában: a Lægemiddelstyrelsen [dán gyógyszerügynökség]) kidolgozhat olyan iránymutatásokat, amelyek szerint az új külső csomagolásba történő átcsomagolást főszabály szerint el kell végezni, és csak kérelemre, kivételes esetekben (például a gyógyszerellátást fenyegető kockázat esetén) engedélyezhető a kiegészítő címkézés és az újbóli lezárás elvégzése új biztonsági elemek eredeti külső csomagoláson történő elhelyezése útján, vagy összeegyeztethetetlen az EUMSZ 34. és EUMSZ 36. cikkel és/vagy a gyógyszerekről szóló 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 47a. cikkével és az (EU) 2016/161 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet 16. cikkével ilyen iránymutatások tagállam általi kibocsátása és tiszteletben tartása?

5) Úgy kell-e értelmezni a védjegyekről szóló (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv 15. cikkének (2) bekezdését és az európai uniós védjegyről szóló (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet 15. cikkének (2) bekezdését az EUMSZ 34. és EUMSZ 36. cikkel összefüggésben, hogy a tagállam által kidolgozott – a negyedik kérdésben említett – iránymutatásokkal összhangban a párhuzamos importőr által elvégzett, új külső csomagolásba történő átcsomagolást szükségesnek kell tekinteni az Európai Unió Bírósága ítélkezési gyakorlatának alkalmazásában,

(i) ha az ilyen iránymutatások összeegyeztethetők az EUMSZ 34. és EUMSZ 36. cikkel, valamint az Európai Unió Bíróságának a gyógyszerek párhuzamos importjára vonatkozó ítélkezési gyakorlatával?

(ii) ha az ilyen iránymutatások nem egyeztethetők össze az EUMSZ 34. és EUMSZ 36. cikkel, valamint az Európai Unió Bíróságának a gyógyszerek párhuzamos importjára vonatkozó ítélkezési gyakorlatával?

6) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 34. és EUMSZ 36. cikket, hogy a gyógyszer új külső csomagolásba

történő átcsoomagolásának még akkor is objektíve szükségesnek kell lennie a behozatal tagállamának piacára történő tényleges belépéshez, ha a párhuzamos importőr nem helyezte el újra az eredeti védjegyet (termékmegnevezést), hanem ehelyett olyan új termékmegnevezéssel látta el az új külső csomagolást, amely nem tartalmazza a védjegyjogosult termékének védjegyét (úgynevezett „de-branding”, azaz márkamentesítés)?

7) Úgy kell-e értelmezni a védjegyekről szóló (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv 15. cikkének (2) bekezdését és az európai uniós védjegyről szóló (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet 15. cikkének (2) bekezdését, hogy a védjegyjogosult ellenezheti az olyan gyógyszer további forgalmazását, amelyet a párhuzamos importőr új külső csomagolásba csomagolt át, amennyiben a párhuzamos importőr csak a védjegyjogosult adott termék tekintetében lajstromozott védjegyét helyezte el újra, nem helyezte el azonban újra azokat a további védjegyeket és/vagy kereskedelmi adatokat, amelyeket a védjegyjogosult elhelyezett az eredeti külső csomagoláson?

42. Az Augstākā tiesa (Senāts) (Lettország) által 2020. június 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-238/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Lehetővé teszi-e az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikke által biztosított, a tulajdonhoz való jog korlátozása miatt járó méltányos összegű kártalanításhoz való jog, hogy a vadon élő madarak védelméről szóló, 2009. november 30-i 2009/147/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv alapján védett madarak által a Natura 2000 hálózat területén az akvakultúra tekintetében okozott veszteségek miatt valamely állam által nyújtott kártalanítás jelentősen alacsonyabb legyen a ténylegesen elszenvedett veszteségeknél?

2) A vadon élő madarak védelméről szóló, 2009. november 30-i 2009/147/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv alapján védett madarak által a Natura 2000 hálózat területén az akvakultúrában okozott veszteségek miatt valamely állam által nyújtott kártalanítás az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. és 108. cikke értelmében vett állami támogatásnak minősül-e?

3) A második kérdésre adandó igenlő válasz esetén, alkalmazható-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. és 108. cikkének a halászati és akvakultúra-ágazatban nyújtott csekély összegű támogatásokra való alkalmazásáról szóló, 2014. június 27-i 717/2014/EU bizottsági rendelet 3. cikkének (2) bekezdésében a csekély összegű támogatásra vonatkozóan meghatározott 30 000 euró összegű értékhatár az alapjogvitában tárgyalthoz hasonló kártalanítás esetében?

43. A Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (Horvátország) által 2020. június 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-242/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: horvát

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 44/2001/EK rendeletben megállapított, „jogellenes károkozással egy tekintet alá eső cselekményekre” vonatkozó joghatósági ok hatálya alá tartoznak-e a jogalap nélküli gazdagodáson alapuló, jogosulatlan kifizetés visszatérítése iránti keresetek, tekintettel arra, hogy e rendelet 5. cikkének 3. pontja többek között előírja, hogy a „[v]alamely tagállamban lakóhellyel rendelkező személy más tagállamban perelhető: [...] jogellenes károkozással egy tekintet alá eső cselekménnyel vagy ilyen cselekményből fakadó igényvel kapcsolatos ügyekben annak a helynek a bírósága előtt, ahol a káresemény bekövetkezett vagy bekövetkezhet”?

2) A végrehajtási eljárás során jogalap nélkül fizetett összeg ugyanazon bírósági végrehajtási eljárás keretében történő visszakövetelésének időbeli korlátozása miatt indított polgári peres eljárások a 44/2001/EK tanácsi rendelet 22. cikkének 5. pontja szerinti kizárólagos joghatóság alá tartoznak-e, amely rendelkezés előírja, hogy a lakóhelyre való tekintet nélkül a határozat végrehajtását érintő eljárásban annak a tagállamnak a bíróságai rendelkeznek kizárólagos joghatósággal, ahol a határozatot

végrehajtották, vagy ahol azt végre kell hajtani?

44. A Polymeles Protodikeio Athinon (Görögország) által 2020. június 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-243/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: görög

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 93/13/EGK irányelv 8. cikkét – amely a tagállamok számára lehetővé teszi, hogy szigorúbb rendelkezéseket fogadjanak el annak érdekében, hogy a fogyasztóknak magasabb szintű védelmet biztosítsanak –, hogy valamely tagállam mellőzheti a 93/13/EGK irányelv 1. cikke (2) bekezdésének a saját nemzeti jogába történő átültetését és engedélyezheti az olyan feltételek bírósági felülvizsgálatát, amelyek kötelező érvényű vagy diszpozitív törvényi vagy rendeleti rendelkezéseket tükröznek?

2) Úgy tekinthető-e, hogy a 93/13/EGK irányelv 1. cikke (2) bekezdésének első és második albekezdését [a 93/13 irányelv magyar nyelvi változatában nem szerepel második albekezdés] – bár azt a görög jogba kifejezetten nem ültették át – az irányelv 225[1]/1994. sz. törvény [(2)]. cikkének [(6)]. bekezdése által átvett 3. cikke (1) bekezdésének és 4. cikke (1) bekezdésének megfelelően közvetetten alkalmazták?

3) Beletartozik-e a tisztességtelen feltételek 93/13/EGK irányelv 3. cikke (1) bekezdésének és 4. cikke (1) bekezdésének rendelkezései által meghatározott fogalmába és körébe az irányelv 1. cikke (2) bekezdésének első és második albekezdésében [a 93/13 irányelv magyar nyelvi változatában nem szerepel második albekezdés] szereplő kivétel?

4) A 93/13/EGK irányelv rendelkezéseinek megfelelően az általános szerződési feltételek tisztességtelen jellege felülvizsgálatának tárgyát képezheti-e a hitelintézet fogyasztóval kötött hitelszerződésének a tagállam diszpozitív rendelkezésének tartalmát átvevő feltétele, ha e feltételt a felek egyedileg nem tárgyalták meg?

45. A Sofiyski rayonon sad (Bulgária) által 2020. június 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-256/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU rendelet 5. cikkének (1) bekezdését azzal az elvvel összefüggésben, hogy a nemzeti bíróságnak eljárási jogokat kell biztosítania az uniós jogból eredő jogok hatékony védelméhez, hogy az adós szokásos tartózkodási helyének megállapítása során a nemzeti bíróság valamely bizonyításfelvétel nélküli egyoldalú formális eljárás – mint amilyen a fizetési meghagyásos eljárás is – lefolytatásának a nemzeti jog által előírt feltételeként minden arra vonatkozó megalapozott gyanút, hogy az adós az Európai Unió valamely másik államában rendelkezik szokásos tartózkodási hellyel, a fizetési meghagyás kibocsátása jogalapjának hiányaként, illetve a fizetési meghagyás jogerőre emelkedésének elmaradását megalapozó körülményként köteles értelmezni?

2) Úgy kell-e értelmezni a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU rendelet 5. cikkének (1) bekezdését azzal az elvvel összefüggésben, hogy a nemzeti bíróságnak eljárási jogokat kell biztosítania az uniós jogból eredő jogok hatékony védelméhez, hogy e rendelkezés abban az esetben, ha a nemzeti bíróság a fizetési meghagyás meghatározott adós elleni kibocsátását követően megállapította, hogy ez az adós valószínűleg nem rendelkezik szokásos tartózkodási hellyel a bíróság államában, és ha a nemzeti jog szerint a fizetési meghagyás ilyen adós elleni kibocsátásának akadályát képezi, arra kötelezi az említett nemzeti bíróságot, hogy hivatalból helyezze hatályon kívül a kibocsátott fizetési meghagyást, jóllehet ezt nem írja elő kifejezett jogszabályi rendelkezés?

3) A [második] kérdésre adandó nemleges válasz esetén úgy kell-e értelmezni az említett kérdésben hivatkozott rendelkezéseket, hogy azok a kibocsátott fizetési meghagyás hatályon kívül helyezésére kötelezik a nemzeti bíróságot, ha az ellenőrzést követően teljes bizonyossággal megállapította, hogy az adós nem rendelkezik szokásos tartózkodási hellyel az eljáró bíróság államában?

Gazdasági ügyszak

44. A Landgericht Düsseldorf (Németország) által 2020. április 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-157/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Az üzemeltető légitfuvarozó saját személyzetének (a jelen ügyben a légiutas-kísérők) szakszervezet által szervezett sztrájkja a 261/2004/EK rendelet 5. cikkének (3) bekezdése értelmében vett „rendkívüli körülménynek” minősül-e?

45. A Landgericht Ravensburg (Németország) által 2020. április 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-187/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni a fogyasztói hitelmegállapodásokról és a 87/102/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. április 23-i 2008/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10. cikke (2) bekezdésének a) pontját, hogy a hitel típusa esetében adott esetben fel kell tüntetni, hogy kapcsolt hitelmegállapodásról van szó, és/vagy hogy zárt végű hitelmegállapodásról van szó?

2. Úgy kell-e értelmezni a 2008/48/EK irányelv 10. cikke (2) bekezdésének d) pontját, hogy a hitel lehívására vonatkozó feltételek tekintetében adásvétel tárgyának finanszírozására irányuló kapcsolt hitelmegállapodások esetében – amennyiben a hitelösszeget az eladó részére fizetik ki – fel kell tüntetni, hogy a hiteligenlyő a kifizetett összeg erejéig mentesül a vételár megfizetésére vonatkozó kötelezettsége alól, és az eladónak – a vételár teljes kiegyenlítése esetén – a megvásárolt terméket ki kell adnia a hiteligenlyő részére?

3. Úgy kell-e értelmezni a 2008/48/EK irányelv 10. cikke (2) bekezdésének l) pontját, hogy

a) abszolút számként kell közölni a hitelmegállapodás megkötésének időpontjában alkalmazandó késedelmi kamatlábat, legalább azonban abszolút számként kell feltüntetni az alkalmazandó referencia-kamatlábát (jelen esetben a Bürgerliches Gesetzbuch [BGB, polgári törvénykönyv] 247. § -a szerinti alapkamatlábát), amelyből hozzáadással (jelen esetben a BGB 288. § -a (1) bekezdése második mondatának megfelelően öt százalékpont hozzáadásával) számítható ki az alkalmazandó késedelmi kamatláb?

b) konkrétan ismertetni kell a késedelmi kamatláb kiigazításának mechanizmusát, legalább azonban hivatkozni kell azokra a nemzeti jogszabályi rendelkezésekre, amelyekből kitűnik a késedelmi kamatláb kiigazításának módja (a BGB 247. § -a és 288. § -a (1) bekezdésének második mondata)?

4. a) Úgy kell-e értelmezni a 2008/48/EK irányelv 10. cikke (2) bekezdésének r) pontját, hogy a hitelmegállapodásnak tartalmaznia kell a kölcsön határidő előtti visszafizetése esetén fizetendő ellentételezés kiszámítására szolgáló, a fogyasztó számára érthető konkrét számítási módot annak érdekében, hogy a fogyasztó legalább megközelítőleg kiszámíthassa az idő előtti felmondás esetén fizetendő ellentételezés összegét?

b) (A fenti a) kérdésre adott igenlő válasz esetén):

Ellentétes e a 2008/48/EK irányelv 10. cikke (2) bekezdésének r) pontjával és 14. cikke (1) bekezdésének második mondatával az olyan nemzeti rendelkezés, amely szerint a 2008/48/EK irányelv 10. cikke (2) bekezdésének r) pontja értelmében vett hiányos információk esetén az elállási határidő mindazonáltal a szerződéskötéssel kezdődik, és csupán a hitelezőnek a hitel határidő előtti

visszafizetése esetén fizetendő ellentételezéshez való joga szűnik meg?

5. Úgy kell-e értelmezni a 2008/48/EK irányelv 10. cikke (2) bekezdésének s) pontját, hogy

a) a hitelmegállapodásnak a hitelmegállapodás feleinek nemzeti jogban szabályozott felmondási jogait, különösen pedig az adóst a zárt végű kölcsönszerződések esetében a BGB 314. § -a alapján megillető, jogos indokkal történő felmondás jogát is tartalmaznia kell, és hogy kifejezetten meg kell jelölni azt a paragrafust, amelyben e felmondási jogot szabályozzák?

b) (a fenti a) kérdésre adott nemleges válasz esetén):

azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a nemzeti jog szerinti rendkívüli felmondási jog említését a 2008/48/EK irányelv 10. cikke (2) bekezdésének s) pontja szerint feltüntetendő információknak minősíti?

c) a hitelmegállapodásnak a hitelmegállapodás feleinek valamennyi felmondási joga esetében tájékoztatást kell adnia a felmondási jog gyakorlása tekintetében előírt felmondási időről és a felmondási nyilatkozatra vonatkozó alakításokról?

6. Úgy kell-e értelmezni a 2008/48/EK irányelv 10. cikke (2) bekezdésének t) pontját, hogy a hitelmegállapodásban közölni kell a peren kívüli panasz- és/vagy jogorvoslati eljárásban benyújtandó panasz és/vagy jogorvoslati kérelem lényeges alaki feltételeit? Nem elegendő, ha e tekintetben a peren kívüli panasz- és/vagy jogorvoslati eljárás internetről letölthető eljárási szabályzatára hivatkoznak?

7. Fogyasztói hitelmegállapodás esetében kizárt-e, hogy a hitelező a fogyasztó 2008/48/EK irányelv 14. cikke (1) bekezdésének első mondata szerinti elállási jogának gyakorlásával szemben a jogvesztésre alapított kifogásra hivatkozzon,

a) amennyiben a 2008/48/EK irányelv 10. cikkének (2) bekezdésében előírt kötelezően feltüntetendő információk egyike sem szerepel megfelelően a hitelmegállapodásban, illetve utólag sem közölték szabályszerűen, és ezáltal a 2008/48/EK irányelv 14. cikkének (1) bekezdése szerinti elállási időszak nem kezdődött meg?

b) (a fenti a) kérdésre adott nemleges válasz esetén):

amennyiben a jogvesztést döntően a szerződés megkötése óta eltelt időre és/vagy a szerződésnek a szerződő felek általi teljes körű teljesítésére és/vagy a hitelező visszafizetett kölcsönösszeggel való rendelkezésére vagy a hitelbiztosítékok visszaadására és/vagy (a hitelmegállapodáshoz kapcsolt adásvételi szerződés esetében) a finanszírozott termék fogyasztó általi használatára vagy értékesítésére alapozták, a fogyasztónak azonban a releváns időszakban és a vonatkozó körülmények bekövetkezésekor nem volt tudomása elállási jogának fennmaradásáról, és az ismeretek e hiánya észszerűen nem is tudható be neki, továbbá a hitelező sem feltételezhette, hogy a fogyasztó megfelelő ismeretekkel rendelkezik?

8. Fogyasztói hitelmegállapodás esetén kizárt-e, hogy a hitelező a fogyasztó 2008/48/EK irányelv 14. cikke (1) bekezdésének első mondata szerinti elállási jogának gyakorlásával szemben a joggal való visszaélésre alapított kifogásra hivatkozzon,

a) amennyiben a 2008/48/EK irányelv 10. cikkének (2) bekezdésében előírt kötelezően feltüntetendő információk egyike sem szerepel megfelelően a hitelmegállapodásban, illetve utólag sem közölték szabályszerűen, és ezáltal a 2008/48/EK irányelv 14. cikkének (1) bekezdése szerinti elállási időszak nem kezdődött meg?

b) (a fenti a) kérdésre adott nemleges válasz esetén):

amennyiben a joggal való visszaélést döntően a szerződés megkötése óta eltelt időre és/vagy a szerződésnek a szerződő felek általi teljes körű teljesítésére és/vagy a hitelező visszakapott kölcsönösszeggel való rendelkezésére vagy a hitelbiztosítékok visszaadására és/vagy (a hitelmegállapodáshoz kapcsolt adásvételi szerződés esetében) a finanszírozott termék fogyasztó általi használatára vagy értékesítésére alapozták, a fogyasztónak azonban a releváns időszakban és a vonatkozó körülmények bekövetkezésekor nem volt tudomása az elállási jogának fennmaradásáról, és az ismeretek e hiánya észszerűen nem is tudható be neki, továbbá a hitelező sem feltételezhette,

hogyan a fogyasztó megfelelő ismeretekkel rendelkezik?

46. A Landgericht Düsseldorf (Németország) által 2020. április 30-án és 2020. május 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-188/20. és C-196/20. sz. ügy)⁴

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Rendelkezik-e az utas a 261/2004/EK rendelet 3. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében vett „megerősített helyfoglalással”, ha a vele szerződéses jogviszonyban álló utazásszervezőtől a 261/2004 rendelet 2. cikkének g) pontja értelmében vett „más olyan igazolást” kapott, amellyel egy bizonyos, indulási és érkezési hely, indulási és érkezési időpont, valamint járatszám szerint meghatározott légi járatral történő szállításra vállalnak kötelezettséget anélkül, hogy az utazásszervező e járatra vonatkozó helyfoglalást végzett volna az érintett légitársaságnál, és e légitársaság a helyfoglalást megerősítette volna?
- 2) Valamely légitársaság már akkor a 261/2004 rendelet 2. cikkének b) pontja értelmében vett üzemeltető légitársaságnak minősül az utas vonatkozásában, ha ezen utas szerződéses jogviszonyban áll ugyan egy olyan utazásszervezővel, amely egy bizonyos, indulási és érkezési hely, indulási és érkezési időpont, valamint járatszám szerint meghatározott légi járatral történő szállításra vállalt kötelezettséget az utas felé, az utazásszervező azonban nem foglalt ülőhelyet az utas részére, és azáltal e járat tekintetében nem hozott létre a légitársasággal fennálló szerződéses jogviszonyt?
- 3) Járat törlése vagy jelentős késéssel történő érkezés miatt nyújtandó kártalanítás tekintetében következhet-e a járatnak a 261/2004 rendelet 2. cikkének h) pontja, 5. cikke (1) bekezdésének c) pontja, 7. cikke (1) bekezdésének második mondata és (2) bekezdése értelmében vett „eredetileg tervezett érkezési ideje” „más olyan igazolásból”, amelyet egy utazásszervező állított ki egy utas részére, vagy e tekintetben a 261/2004 rendelet 2. cikkének f) pontja szerinti jegyet kell figyelembe venni?
- 4) A 261/2004 rendelet 2. cikkének l) pontja és 5. cikkének (1) bekezdése értelmében vett járat törléséről van-e szó, ha az üzemeltető légitársaság a szervezett utazás keretében foglalt járatot ugyanazon napra legalább két óra tíz perccel előrehozza?
- 5) Csökkentheti-e az üzemeltető légitársaság a 261/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése szerinti kártalanítást a rendelet 7. cikkének (2) bekezdése alapján, ha a járat előrehozásának időtartama az ott megjelölt időtartamokon belül marad?
- 6) A járat előrehozásáról az utazás kezdete előtt adott tájékoztatás esetében a 261/2004 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének a) pontja és 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett átfoglalás felajánlásáról van-e szó?
- 7) Kötelezi-e a 2004. február 11-i 261/2004 rendelet 14. cikkének (2) bekezdése az üzemeltető légitársaságot arra, hogy tájékoztatást adjon az utasnak arról, hogy pontosan milyen cégnév és cím alatt milyen – a távolság alapján lépcsőzetesen megállapított – összeget követelhet, és hogy adott esetben milyen dokumentumokat kell mellékelnie a kérelméhez?

47. A Sofiyski rayonon sad (Bulgária) által 2020. május 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-229/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Úgy kell-e értelmezni a 2008/48/EK irányelv 3. cikkének g) pontját, hogy a fogyasztói hitelmegállapodáshoz kikötött járulékos szolgáltatások díjai, például a törlesztőrészletek halasztott fizetésére vagy csökkentésére vonatkozó lehetőség díjai a hitelre vonatkozó teljeshiteldíj-mutató részét képezik?

⁴ A megjelölt ügyekben feltett kérdések megegyeznek.

2) Úgy kell-e értelmezni a 2008/48/EK irányelv 10. cikke (2) bekezdésének g) pontját, hogy a teljeshiteldíj-mutatónak az eladó vagy szolgáltató és a fogyasztó mint hitelfeltevő között létrejött hitelmegállapodásban történő téves feltüntetését a teljeshiteldíj-mutató hitelmegállapodásban történő feltüntetése hiányának kell tekinteni, és a nemzeti bíróságnak alkalmaznia kell a nemzeti jogban a teljeshiteldíj-mutató fogyasztói hitelmegállapodásban történő feltüntetésének hiánya esetére előírt jogkövetkezményeket?

3) Úgy kell-e értelmezni a 2008/48/EK irányelv 22. cikkének (4) bekezdését, hogy arányos a nemzeti jogban előírt, a fogyasztói hitelmegállapodás semmissége formájában megjelenő szankció, amelynek alapján csak a nyújtott tőkeösszeget kell visszafizetni, amennyiben a fogyasztói hitelmegállapodásban a teljeshiteldíj-mutatót nem tüntetik fel pontosan?

4) Úgy kell-e értelmezni a 93/13/EGK irányelv (2) 4. cikkének (1) és (2) bekezdését, hogy a fogyasztói hitelmegállapodáshoz mint főszerződéshez kapcsolódó külön kiegészítő megállapodásban rögzített, járulékos szolgáltatásokat tartalmazó csomagért fizetendő díjakat a szerződés elsődleges tárgyához tartozónak kell tekinteni, és ezek ezért nem képezhetik a tisztességtelen jelleg vizsgálatának tárgyát?

5) A harmadik kérdésre adandó választól függetlenül: Úgy kell-e értelmezni a 93/13/EGK irányelv melléklete 1. pontjának o) alpontjával összefüggésben értelmezett 3. cikkének (1) bekezdését, hogy tisztességtelen a fogyasztói hitelhez kapcsolódó járulékos szolgáltatásokról szóló szerződésben szereplő valamely feltétel, amennyiben az a fogyasztó számára lehetőséget biztosít a fizetési elhalasztására és átütemezésére, és ezért a fogyasztónak akkor is díjat kell fizetnie, ha ezt a lehetőséget nem veszi igénybe?

48. Az Amtsgericht Hamburg (Németország) által 2020. június 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-252/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Fennállhat-e a 261/2004/EK rendelet 7. cikke szerinti kártalanításhoz való jog abban az esetben is, ha valamely utas az érkezés viszonylag csekély késedelme miatt nem ér el egy közvetlenül csatlakozó járatot, és ennek következménye a végső célállomáson bekövetkező legalább háromórás késés, azonban a két légi járatot különböző légi fuvarozók üzemeltették, és a helyfoglalásra nem az első szakaszt üzemeltető és az alapeljárásban perelt légi fuvarozón keresztül került sor?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

A késéssel érintett légi járatot az első szakaszon ténylegesen üzemeltető légi fuvarozó minősül-e a 261/2004 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének c) pontja és 7. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „üzemeltető légi fuvarozónak”, vagy a pontos légi járatot a második szakaszon üzemeltető légi fuvarozó, amelyen keresztül a helyfoglalásra mindkét légi járat esetében sor került, minősül-e a 261/2004 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének c) pontja és 7. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „üzemeltető légi fuvarozónak”?

3) Ha mindkét légi fuvarozó a 261/2004 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének c) pontja és 7. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „üzemeltető légi fuvarozónak” tekintendő:

Választhat-e az utas, hogy a két légi fuvarozó közül melyiktől követel kártalanítást?

49. A Landesgericht Korneuburg (Németország) által 2020. június 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-263/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 261/2004 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének c) pontját és 7. cikkét, hogy az utasnak joga van a kártalanításhoz, ha az indulási időpontot az eredeti 14 óra 40 percről ugyanazon

napon 8 óra 25 percre hozták előre?

2) Úgy kell-e értelmezni a 261/2004 rendelet 5. cikke (1) bekezdése c) pontjának i–iii. alpontját, hogy annak ellenőrzését, hogy az utast tájékoztatták-e a járat törléséről, kizárólag e rendelkezés alapján kell vizsgálni, és azzal ellentétes a nyilatkozatok kézbesítésére vonatkozó, a 2000/31/EK irányelv alapján elfogadott és kézbesítési vélelmet magában foglaló nemzeti jog alkalmazása?

3) Úgy kell-e értelmezni a 261/2004 rendelet 5. cikke (1) bekezdése c) pontjának i–iii. alpontját és a 2000/31 irányelv 11. cikkét, hogy az utas által foglalási platformon keresztül végzett járatfoglalás esetében, ha az utas telefonszámát és e-mail címét megadta, a foglalási platform azonban a telefonszámot és a foglalási platform által automatikusan létrehozott e-mail címet továbbítja a légi fuvarozónak, a járat előrehozásával kapcsolatos tájékoztatás automatikusan létrehozott e-mail címre történő elküldése minősül a járat előrehozására vonatkozó tájékoztatás közlésének, illetve kézbesítésének, még ha a foglalási platform az utas részére nem, vagy csak késve továbbítja a légi fuvarozó tájékoztatását?

50. A Landesgericht Korneuburg (Ausztria) által 2020. június 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-270/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni a 261/2004/EK rendelet 7. cikke (2) bekezdésének b) pontját, hogy a légitfuvarozó akkor is szűkítheti a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti kártalanításhoz való jogot, ha az utasok részére a foglalt járat törlése következtében olyan alternatív légi járatot ajánlanak fel, amelynek menetrend szerinti indulási időpontja és menetrend szerinti érkezési időpontja a törölt járat repülési időpontjainál 11 óra 55 perccel korábbi?

51. Az Amtsgericht Hamburg (Németország) által 2020. június 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-287/20. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

A 261/2004/EK rendelet 5. cikkének (3) bekezdése értelmében vett „rendkívüli körülménynek” minősül-e az üzemeltető légi fuvarozó saját személyzetének szakszervezeti sztrájkja?

Jelentősséggel bír-e e tekintetben az, hogy a sztrájk előtt a munkavállalók érdekképviselőjével/érdekképviselőivel tárgyalásokat folytattak?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

23. A Bíróság (hetedik tanács) 2020. május 28-i végzése (a Špecializovaný trestný súd [Szlovákia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – UL, VM elleni büntetőeljárás (C-709/18. sz. ügy)⁵

A büntetőeljárás során az ártatlanság vélelme egyes vonatkozásainak és a tárgyaláson való jelenlét jogának megerősítéséről szóló, 2016. március 9-i (UE) 2016/343 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek az ezen irányelv (16) preambulumbekkezdésével és az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének második bekezdésével, illetve 48. cikkével összefüggésben értelmezett 3. cikkét és 4. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az, ha a két személlyel szemben indított

⁵ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 3. szám, Büntető ügyszak 10. sz. alatt.

büntetőeljáráásban valamely nemzeti bíróság először is végzéssel elfogadja az első személy beismerő vallomását a vádiratban megjelölt, állítólagosan a bűnösséget tagadó másik személlyel társtetteségben elkövetett bűncselekmények tekintetében, majd pedig a második személlyel szemben felrótt cselekményekre vonatkozó bizonyítékok felvételét követően határoz e második személy bűnösségéről, feltéve egyrészt, hogy a második személynek az állítólagos bűncselekmények elkövetésében való társtetteskénti részvételének megemlítése szükséges a beismerő vallomást tévő személy büntetőjogi felelősségének elemzéséhez, másrészt pedig, hogy ugyanez a végzés és/vagy az abban hivatkozott vádirat egyértelműen megjelöli, hogy a második személy bűnösségét jogszerűen nem állapították meg, és hogy az külön bizonyításvétel, illetve ítélet tárgyát fogja képezni.

24. A Bíróság (első tanács) 2020. június 11-i ítélete (a Sąd Rejonowy w Słupsku [Lengyelország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – a JI elleni büntetőeljárás (C-634/18. sz. ügy)⁶

A tiltott kábítószer-kereskedelem területén a bűncselekmények tényállási elemeire és a büntetésekre vonatkozó minimumszabályok megállapításáról szóló, 2004. október 25-i 2004/757/IB tanácsi kerethatározat 2. cikke (1) bekezdésének c) pontjával összefüggésben értelmezett 4. cikke (2) bekezdésének a) pontját, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20., 21. és 49. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha valamely tagállam a jelentős mennyiségű kábítószer vagy pszichotróp anyag – akár személyes fogyasztás, akár pedig kábítószer-kereskedelem céljából történő – birtoklását bűncselekménynek minősíti, amellettt hogy a „jelentős mennyiségű kábítószer vagy pszichotróp anyag” fogalmának értelmezését a nemzeti bíróságok eseti alapon történő értékelésére hagyja, feltéve hogy ez az értelmezés észszerűen előrelátható.

Közigazgatási ügyszak

Általános közigazgatási jogterület

84. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. május 25-i végzése (a Tribunal Central Administrativo Norte [Portugália] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-643/19. sz. ügy)⁷

A Tribunal Central Administrativo Norte (északi központi közigazgatási bíróság, Portugália) 2019. július 26-i határozatával előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

85. A Bíróság (negyedik tanács) 2020. május 28-i ítélete (a Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach [Lengyelország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Syndyk Masy Upadłości ECO-WIND Construction S. A. w upadłości anciennement ECO-WIND Construction S. A. kontra Samorzządowe Kolegium Odwoławcze w Kielcach (C-727/17. sz. ügy)⁸

1) A műszaki szabályokkal és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályokkal kapcsolatos információs szolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, 2015. szeptember 9-i (EU) 2015/1535 európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikke (1) bekezdésének f) pontját úgy kell értelmezni, hogy azon követelmény, amely szerint a szélerőmű telepítésének feltétele a szélerőmű és a lakásfunkcióval is rendelkező épületek közötti minimális távolság tiszteletben tartása, nem minősül olyan műszaki szabálynak, amelyet az említett irányelv 5. cikke szerint be kell jelenteni, feltéve hogy e követelmény nem eredményezi a szélgenerátorok csupán marginális használatát, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

⁶ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 3. szám, Büntető ügyszak 8. sz. alatt.

⁷ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 12. szám, Közigazgatási ügyszak 266. sz. alatt.

⁸ A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 74. sz. alatt.

2) *A belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 15. cikke (2) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az olyan szabályozás, amely a szélerőmű telepítését a szélerőmű és a lakásfunkcióval is rendelkező épületek közötti minimális távolság tiszteletben tartásától teszi függővé, nem minősül a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot vagy a szolgáltatási tevékenység gyakorlását területi korlátozásokhoz, különösen a meghatározott szolgáltatók közötti legkisebb távolság formájában meghatározott korlátozásokhoz kötő rendelkezésnek, amelyet a tagállamok ezen irányelv 15. cikke (7) bekezdésének megfelelően kötelesek bejelenteni a Bizottságnak.*

3) *Az (EU) 2015/1513 európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a megújuló energiaforrásból előállított energia támogatásáról, valamint a 2001/77/EK és a 2003/30/EK irányelv módosításáról és azt követő hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. április 23-i 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikke (1) bekezdésének első albekezdését és 13. cikke (1) bekezdésének első albekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan szabályozás, amely a szélerőmű telepítését a szélerőmű és a lakásfunkcióval is rendelkező épületek közötti minimális távolság tiszteletben tartásához köti, amennyiben e szabályozás szükséges és arányos az érintett tagállam összesített kötelező nemzeti célkitűzéseire tekintettel, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.*

86. A Bíróság (első tanács) 2020. május 28-i ítélete (a Bundesverwaltungsgericht [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – IL és társai kontra Land Nordrhein-Westfalen (C-535/18. sz. ügy)⁹

1) *Az egyes köz- és magánprojektek környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 2011. december 13-i 2011/92/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikke (1) bekezdésének b) pontját akként kell értelmezni, hogy az lehetővé teszi a tagállamok számára annak előírását, hogy amennyiben a projekt engedélyezésére vonatkozó határozatot érintő eljárási hiba nem olyan jellegű, hogy módosítsa a határozat értelmét, e határozat megsemmisítése iránti kérelem csak akkor elfogadható, ha a szóban forgó szabálytalanság megfosztotta a felperest a környezetvédelmi döntéshozatali folyamatban való, az ezen irányelv 6. cikkében garantált részvételi jogától.*

2) *A vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2000. október 23-i 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 4. cikkét akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az, hogy az ott előírt kötelezettségek – köztük a valamely projekttel érintett mind felszíni, mind felszín alatti víztestek állapotromlásának megakadályozására irányuló kötelezettség – tiszteletben tartásának a hatáskörrel rendelkező hatóság általi vizsgálatára csak a projekt engedélyezését követően kerülhet sor.*

A 2011/92 irányelv 6. cikkét akként kell értelmezni, hogy a projekt engedélyezésére irányuló eljárás keretében a nyilvánosság rendelkezésére bocsátandó információknak tartalmazniuk kell a projekt által a vízre gyakorolt hatásoknak a többek között a 2000/60 irányelv 4. cikkének (1) bekezdésében előírt kritériumokra és kötelezettségekre tekintettel történő vizsgálatához szükséges adatokat.

3) *A 2000/60 irányelv 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának i. alpontját akként kell értelmezni, hogy egy felszín alatti víztest kémiai állapota valamely projekt miatt bekövetkező romlásának kell tekinteni egyrészt a felszín alatti vizek szennyezés és állapotromlás elleni védelméről szóló, 2006. december 12-i 2006/118/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett legalább egyik minőségi előírás vagy küszöbérték túllépését, másrészt pedig a szennyezőanyag koncentrációjának várható növekedését, amennyiben az erre vonatkozóan rögzített küszöbértéket már túllépték. Az egyes megfigyelési pontokon mért értékeket egyenként kell figyelembe venni.*

4) *A 2000/60 irányelv – EUSZ 19. cikkel és az EUMSZ 288. cikkel összefüggésben értelmezett – 1. cikke első bekezdésének b) pontját és második bekezdésének első francia bekezdését, valamint 4. cikke (1) bekezdésének b) pontját akként kell értelmezni, hogy a valamely projekttel érintett nyilvánosság tagjainak a hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróságok előtt hivatkozniuk kell tudni a víztestek*

⁹ A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 12. szám, Közigazgatási újszak 229. sz. alatt.

romlásának megakadályozására és állapotuk javítására irányuló kötelezettségek megsértésére, ha e kötelezettségek megsértése őket közvetlenül érinti.

87. A Bíróság (ötödik tanács) 2020. május 28-i ítélete (a Verwaltungsgericht Stuttgart [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Interseroh Dienstleistungs GmbH kontra SAA Sonderabfallagentur Baden-Württemberg GmbH (C-654/18. sz. ügy)¹⁰

1. A 2015. november 10-i (EU) 2015/2002 bizottsági rendelettel módosított, a hulladékszállításról szóló, 2006. június 14-i 1013/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikke (2) bekezdésének a) pontját akként kell értelmezni, hogy az nem alkalmazható az olyan papír-, papírlemez- és papíráru-hulladékokból származó hulladékkeverékekre, amelyben minden egyes hulladéktípus a veszélyes hulladékok országhatárokat átlépő szállításának és ártalmatlanításának ellenőrzéséről szóló, Bazelben 1989. március 22-én aláírt és az Európai Közösség nevében az 1993. február 1-jei 93/98/EGK tanácsi határozattal jóváhagyott egyezmény IX. melléklete – e rendelet V. melléklete 1. részének B listájába beemelt – B3020 kódja első három francia bekezdésének valamelyike alá tartozik, és amely legfeljebb 10 % hibás összetevőt tartalmaz.

2. A 2015/2002 rendelettel módosított 1013/2006 rendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontját akként kell értelmezni, hogy az alkalmazandó az ilyen hulladékkeverékekre, amennyiben egyrészt e keverék nem tartalmaz az említett egyezmény IX. melléklete – e rendelet V. melléklete 1. részének B listájába beemelt – B3020 kódja negyedik francia bekezdése alá tartozó anyagot, másrészt teljesíti az említett rendelet III A. mellékletének 1. pontjában foglalt feltételeket, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

88. A Bíróság (negyedik tanács) 2020. május 28-i ítélete (az Oberlandesgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Informatikgesellschaft für Software-Entwicklung (ISE) mbH kontra Stadt Köln (C-796/18. sz. ügy)¹¹

1) A közbeszerzésről és a 2004/18/EK irányelv hatályaon kívül helyezésétől szóló, 2014. február 26-i 2014/24/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az olyan megállapodás, amely egyrészt azt írja elő, hogy egy ajánlatkérő szerv valamely szoftvert ingyenesen egy másik ajánlatkérő szerv rendelkezésére bocsát, másrészt pedig olyan együttműködési megállapodáshoz kapcsolódik, amelynek értelmében az e megállapodásban részes valamennyi fél köteles ingyenesen a másik fél rendelkezésére bocsátani a szoftvernek az általa esetlegesen véghezvitt jövőbeli fejlesztéseit, az említett irányelv 2. cikke (1) bekezdésének 5. pontja értelmében vett „közbeszerzési szerződésnek” minősül, ha mind e megállapodások szövegéből, mind az alkalmazandó nemzeti szabályozásból az következik, hogy az említett szoftvert főszabály szerint adaptálni fogják.

2) A 2014/24 irányelv 12. cikkének (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az ajánlatkérő szervek közötti együttműködés, ha az a közszolgáltatásokhoz kapcsolódó, olyan járulékos tevékenységekre vonatkozik, amelyeket – akár egyedileg – az együttműködés egyes tagjainak kell nyújtaniuk, kizárható az ezen irányelvben előírt közbeszerzési szabályok hatálya alól, feltéve, hogy e járulékos tevékenységek hozzájárulnak az említett közszolgáltatások tényleges megvalósításához.

3) A 2014/24 irányelv 12. cikkének az ezen irányelv (33) preambulumbekkezdésének második bekezdésével és 18. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az ajánlatkérő szervek közötti együttműködés az egyenlő bánásmód elve szerint nem járhat azzal a hatással, hogy valamely magánvállalkozást a versenytársaihoz képest előnyösebb helyzetbe hozzon.

89. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. május 28-i végzése (a Tribunale Amministrativo

¹⁰ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 2. szám, Közigazgatási úgyszak 35. sz. alatt.

¹¹ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 4. szám, Közigazgatási úgyszak 57. sz. alatt.

Regionale per la Puglia [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-17/20. sz. ügy)¹²

A Tribunale amministrativo regionale per la Puglia (Puglia tartomány közigazgatási bírósága, Olaszország) által a 2019. november 27-i határozatban előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

90. A Bíróság (második tanács) 2020. június 4-i ítélete (a Consiglio di Stato [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Asmel società consortile a r.l. kontra A. N. A. C. – Autorità Nazionale Anticorruzione (C-3/19. sz. ügy)¹³

1) A 2013. december 13-i 1336/2013/EU bizottsági rendelettel módosított, az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaitélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikkének (10) bekezdését és 11. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti jogi rendelkezés, amely a kistéleplési önkormányzatok központi beszerző szerv igénybevételével kapcsolatos szervezeti önállóságát csupán két, magánszemélyek vagy magánvállalkozások részvétele nélkül működő, kizárólag közjogi szervezeti modellre korlátozza.

2) Az 1336/2013/EU rendelettel módosított 2004/18 irányelv 1. cikkének (10) bekezdését és 11. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti jogi rendelkezés, amely a helyi önkormányzatok által létrehozott központi beszerző szervek tevékenységi körét e helyi önkormányzatok területére korlátozza.

91. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. június 4-i ítélete (az Oberlandesgericht Koblenz [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Remondis GmbH kontra Abfallzweckverband Rhein-Mosel-Eifel (C-429/19. sz. ügy)¹⁴

A közbeszerzésről és a 2004/18/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2014. február 26-i 2014/24/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 12. cikke (4) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy nem valósulhat meg ajánlatkérő szervek közötti együttműködés abban az esetben, ha az olyan ajánlatkérő szerv, amely a területén felelős valamely közérdekű feladat ellátásáért, nem teljes mértékben maga látja el a nemzeti jog értelmében kizárólag rá bízott, több művelet végrehajtását megkövetelő ezen feladatot, hanem az egyik szükséges művelettel díjazás ellenében megbíz egy olyan más ajánlatkérő szervet, amely tőle független, és amely szintén felelős e közérdekű feladatnak a saját területén való ellátásáért.

92. A Bíróság (tizedik tanács) 2020. június 4-i végzése (az Amtsgericht Kehl [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – FU elleni büntetőeljárás (C-554/19. sz. ügy)¹⁵

Az EUMSZ 67. cikk (2) bekezdését, valamint a személyek határátlépésére irányadó szabályok uniós kódexéről (Schengeni határ-ellenőrzési kódex) szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/399 európai parlamenti és tanácsi rendelet 22. és 23. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti törvényi szabályozás, amely az érintett tagállam rendőrségét felruházza azon hatáskörrel, hogy e tagállamnak a schengeni térség más államaival közös szárazföldi határától kiinduló 30 kilométeres sávban valamennyi személynek a személyazonosságát ellenőrizhetik az érintett személy magatartásától, valamint különös körülményektől függetlenül, annak érdekében, hogy megakadályozzák vagy megtiltsák az említett tagállam területére történő jogellenes beutazást vagy az e tagállam területén történő

¹² A kérdést l.: Hírlevél XI. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak, Általános közigazgatási jogterület, 60. sz. alatt.

¹³ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak 89. sz. alatt.

¹⁴ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak 193. sz. alatt.

¹⁵ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 11. szám, Büntető ügyszak 31. sz. alatt.

jogellenes tartózkodást, illetve megelőzzenek bizonyos, a határ biztonsága ellen irányuló bűncselekményeket, amennyiben e hatáskört a végrehajtott ellenőrzések intenzitását, gyakoriságát és szelektivitását illetően kellően részletes pontosításokkal és korlátozásokkal határolják körül, így módon biztosítva azt, hogy az említett hatáskör tényleges gyakorlásának ne lehessen a határellenőrzésekkel egyenértékű hatása, aminek vizsgálata azonban a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

93. A Bíróság (harmadik tanács) 2020. június 11-i ítélete (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – ratiopharm GmbH kontra Novartis Consumer Health GmbH (C-786/18. sz. ügy)¹⁶

A 2004. március 31-i 2004/27/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 96. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az nem teszi lehetővé a gyógyszeripari vállalkozások számára, hogy az orvosi rendelvényre kiadható gyógyszerek termékmintáit ingyenesen terjesszék a gyógyszerészek részére. Ezzel szemben az említett rendelkezés nem akadályozza a rendelvény nélkül kiadható gyógyszerek termékmintáinak a gyógyszerészek részére történő ingyenes terjesztését.

94. A Bíróság (második tanács) 2020. június 11-i ítélete (a Judecătoria Zărnești [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Asociația „Alianța pentru combaterea abuzurilor” kontra TM, UN, Asociația DMPA (C-88/19. sz. ügy)¹⁷

A 2013. május 13-i 2013/17/EU irányelvvel módosított, a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelv 12. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az ezen irányelv IV. melléklete alapján védett, a farkashoz hasonló állatfaj valamely példányának az emberi lakóterületek közelében vagy az ilyen lakóterületeken való befogása és szállítása az e rendelkezésben előírt tilalom hatálya alá tartozhat.

Az említett irányelv 16. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az említett állatfaj példányainak a fent említett körülmények között történő szándékos befogásának bármely formája tilos abban az esetben, ha az illetékes nemzeti hatóság e rendelkezés alapján nem engedélyezett eltérést.

95. A Bíróság (hatodik tanács) 2020. június 11-i ítélete (az Administratīvā rajona tiesa [Lettország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – „KOB” SIA kontra Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisija (C-206/19. sz. ügy)¹⁸

A belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 9., 10. és 14. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely az olyan jogi személynek az e tagállam területén található mezőgazdasági földterület megszerzéséhez való jogát, amelynek a tagja vagy az együttesen a szavazati jogok több mint felét képviselő tagjai, illetve amelynek a képviselőjére jogosult személyek más tagállamok állampolgárai, annak rendeli alá, hogy e tagok és képviselők egyrészt az említett tagállam lakosaként való nyilvántartásba vételükről igazolást, és másrészt olyan okiratot nyújtsanak be, amely igazolja, hogy ugyanezen tagállam hivatalos nyelvét ismerik annyira, hogy legalább képesek legyenek a mindennapi és a szakmai élet témáiban beszélgetést folytatni.

96. A Bíróság (tizedik tanács) 2020. június 11-i ítélete (a Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Parsec

¹⁶ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 4. szám, Polgári ügyszak 22. sz. alatt.

¹⁷ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak 100. sz. alatt.

¹⁸ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 6. szám, Gazdasági ügyszak 33. sz. alatt.

Fondazione Parco delle Scienze e della Cultura kontra Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Autorità nazionale anticorruzione (ANAC) (C-219/19. sz. ügy¹⁹)

A közbeszerzésről és a 2004/18/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2014. február 26-i 2014/24/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 19. cikkének (1) bekezdését és 80. cikkének (2) bekezdését ezen irányelv (14) preambulumbekkezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárja annak lehetőségét, hogy nonprofit jogalanyok mérnöki és építészeti szolgáltatásokra irányuló közbeszerzési eljárásban vegyenek részt, noha a nemzeti jog értelmében e jogalanyok jogosultak az érintett szerződés tárgyát képező szolgáltatások nyújtására.

97. A Bíróság (ötödik tanács) 2020. június 11-i ítélete (az Ústavný súd Slovenskej republiky [Szlovákia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – a Prezident Slovenskej republiky által indított eljárás (C-378/19. sz. ügy)²⁰

1) A villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 2003/54/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 2009/72/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 35. cikkének (4) és (5) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amely szerint ezen állam kormánya rendelkezik hatáskörrel a nemzeti szabályozó hatóság elnökének kinevezésére és visszahívására, amennyiben az e rendelkezésekben előírt valamennyi követelmény teljesül, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

2) A 2009/72 irányelv 35. cikkének (4) és (5) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amely a közérdek védelmének biztosítása céljából előírja e tagállam minisztériumai képviselőinek a nemzeti szabályozó hatóság előtti, az árak meghatározására irányuló bizonyos eljárásokban való részvételét, amennyiben nem sérül e hatóság döntéshozatali függetlensége, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

98. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. június 11-i ítélete (a Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – WT kontra Subdelegación del Gobierno en Guadalajara (C-448/19. sz. ügy)²¹

A harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló, 2003. november 25-i 2003/109/EK tanácsi irányelv 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely – ahogyan azt a nemzeti ítélkezési gyakorlat a harmadik országok állampolgárainak kitoloncolásáról hozott határozatok kölcsönös elismeréséről szóló, 2001. május 28-i 2001/40/EK tanácsi irányelvre való hivatkozással értelmezi – előírja bármely, huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező olyan harmadik országbeli állampolgár kiutasítását, aki legalább egy év szabadságvesztés-büntetéssel büntetendő bűncselekményt követett el, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy e harmadik országbeli állampolgár tényleges és kellően súlyos veszélyt jelent-e a közrendre vagy a közbiztonságra, és hogy figyelembe kellene venni az e tagállam területén való tartózkodása időtartamát, életkorát, az érintett személyre és családtagjaira gyakorolt következményeket, valamint a tartózkodási helye szerinti tagállamhoz való kötődését vagy a származási országhoz fűződő kapcsolatok hiányát.

99. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. június 11-i ítélete (a Conseil d'État [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Vert Marine SAS kontra Premier ministre,

¹⁹ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 7. szám, Közigazgatási ügyszak 137. sz. alatt.

²⁰ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak 166. sz. alatt.

²¹ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 212. sz. alatt.

Ministre de l'Économie et des Finances (C-472/19. sz. ügy)²²

1) A koncessziós szerződésekről szóló, 2014. február 26-i 2014/23/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 38. cikkének (9) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely egy olyan gazdasági szereplő számára, akit jogerősen elítéltek az ezen irányelv 38. cikkének (4) bekezdésében felsorolt bűncselekmények egyike miatt, és ezen okból automatikusan kizárják a koncessziós szerződések odaítélési eljárásaiban való részvételből, nem teszi lehetővé, hogy az arra vonatkozó bizonyítékkal szolgáljon, hogy megtette azokat a megfelelési intézkedéseket, amelyek alkalmasak megbízhatósága helyreállításának igazolására.

2) A 2014/23 irányelv 38. cikkének (9) és (10) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az, hogy a gazdasági szereplő által tett korrekciós intézkedések megfelelő jellegének vizsgálatát az igazságügyi hatóságokra bízzák, feltéve hogy az e tekintetben bevezetett nemzeti szabályozás tiszteletben tartja az ezen irányelv 38. cikkének (9) bekezdésében előírt valamennyi követelményt, és az alkalmazandó eljárás összeegyeztethető a koncessziós szerződések odaítélésére irányuló eljárásban kitűzött határidőkkel. Egyébiránt a 2014/23 irányelv 38. cikkének (9) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi az igazságügyi hatóságok számára, hogy egy személyt mentesítsenek a koncessziós szerződések odaítélésére irányuló eljárásokban való részvételre vonatkozó, valamely büntetőügyben történő elítélését követő automatikus tilalom alól, megszüntessék e tilalmat, illetve e személyt mentesítsék a büntetett előéletnek a bűnügyi nyilvántartásban történő megemlítése alól, feltéve hogy ezek a bírósági eljárások ténylegesen megfelelnek az e szabályozás által támasztott feltételeknek és az általa követett célkitűzéseknek, és amennyiben egy gazdasági szereplő részt kíván venni valamely, koncessziós szerződés odaítélésére irányuló eljárásban, különösen azt teszi lehetővé, hogy e személy hasznos időben mentesüljön az őt sújtó tilalom alól, kizárólag az e szereplő által hivatkozott, és a hatáskörrel rendelkező igazságügyi hatóság által önmagában az e rendelkezésben előírt követelményeknek megfelelően értékelt korrekciós intézkedések megfelelő jellegére tekintettel, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

100. A Bíróság (harmadik tanács) 2020. június 18-i ítélete (a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ryanair Designated Activity Company kontra Országos Rendőr-főkapitányság (C-754/18. sz. ügy)²³

1) Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 5. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az ezen irányelv 20. cikke szerinti huzamos tartózkodási kártya birtoklása mentesíti a tagállamok területére való beutazáshoz szükséges vízumkötelezettség alól az olyan személyt, aki nem valamelyik tagállam állampolgára, de uniós polgár családtagja, és ilyen kártya jogosultja.

2) A 2004/38 irányelv 5. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az ezen irányelv 20. cikke szerinti huzamos tartózkodási kártya birtoklása akkor is mentesíti a vízumkötelezettség alól az uniós polgár e kártyával rendelkező családtagját, ha e kártyát a schengeni térség részét nem képező tagállam állította ki.

3) A 2004/38 irányelv 20. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az e cikk szerinti tartózkodási kártya birtoklása elégséges bizonyítékát képezi annak, hogy e kártya jogosultja uniós polgár családtagjának minősül, így az érintett – anélkül, hogy további vizsgálatra vagy igazolásra

²² A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak 200. sz. alatt.

²³ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 66. sz. alatt.

lenne szükség – jogosult valamely tagállam területére beutazni, és ezen irányelv 5. cikkének (2) bekezdése alapján mentesül a vízumkötelezettség alól.

101. A Bíróság (negyedik tanács) 2020. június 18-i ítélete (a Korkein hallinto-oikeus [Finnország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – a Porin kaupunki által indított eljárás (C-328/19. sz. ügy)²⁴

1) Az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikke (2) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy egy olyan megállapodás, amelynek értelmében az abban részes önkormányzatok maguk közül az egyikre bízzák valamely, ezen önkormányzatok javára nyújtandó szolgáltatás megszervezésének felelősségét, azon okból nem tartozik a 2004/18 irányelv hatálya alá, hogy az az EUSZ 4. cikk (2) bekezdése értelmében vett és a 2016. december 21-i Remondis ítéletben (C-51/15, EU:C:2016:985) értelmezett hatáskör-átruházásnak minősül.

2) A 2004/18 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy egy olyan megállapodás, amelynek értelmében az abban részes önkormányzatok maguk közül az egyikre bízzák valamely, ezen önkormányzatok javára nyújtandó szolgáltatás megszervezésének felelősségét, lehetővé teszi, hogy ezt az önkormányzatot az említett átruházást követő odaítélések során ajánlatkérő hatóságnak lehessen minősíteni, és amely feljogosítja arra, hogy az olyan szolgáltatások nyújtását, amelyek nem csak a saját, hanem más önkormányzatok szükségleteit is kielégítik, egy in house szervezetre bizza, míg e hatáskör-átruházás nélkül az említett önkormányzatoknak maguknak kellett volna kielégíteniük saját szükségleteiket.

102. A Bíróság (nagytanács) 2020. június 25-i ítélete (a Raad voor Vergunningsbetwistingen [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – A és társai kontra Gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-Vlaanderen (C-24/19. sz. ügy)²⁵

1) A bizonyos tervek és programok környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 2001. június 27-i 2001/42/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a „tervek és programok” fogalmába tartozik a valamely tagállam szövetségi egységének kormánya által elfogadott olyan rendelet és körlevél, amely a szélerőművek telepítésére és üzemeltetésére vonatkozó különböző rendelkezéseket tartalmaz.

2) A 2001/42 irányelv 3. cikke (2) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az olyan rendelet és körlevél, amely a szélerőművek telepítésére és üzemeltetésére vonatkozó különböző rendelkezéseket, és ezek között az árnyékvetésre, a biztonságra és a zajszabványokra vonatkozó intézkedéseket tartalmaz, olyan terveket és programokat képez, amelyek esetében e rendelkezés értelmében környezeti vizsgálatot kell végezni.

3) Amennyiben úgy tűnik, hogy a 2001/42 irányelv értelmében vett környezeti vizsgálatot kellett volna végezni azon rendelet és körlevél elfogadása előtt, amelyen a szélerőművek telepítésére és üzemeltetésére vonatkozó, valamely nemzeti bíróság előtt vitatott engedély alapul, és így e jogi aktusok és ezen engedély ellentétes az uniós joggal, e bíróság csak abban az esetben tarthatja fenn az említett jogi aktusok és az említett engedély joghatásait, ha a belső jog ezt az előtte folyamatban levő jogvita keretében lehetővé teszi a számára, feltéve, hogy az említett engedély megsemmisítése jelentős következményekkel járna az érintett tagállam egészének villamosenergia-ellátására nézve, és e fenntartás csupán az e jogellenesség megszüntetéséhez szigorúan szükséges időtartamra terjedhet ki. Az alapügy tárgyát képező jogvitában ennek értékelését adott esetben a kérdést előterjesztő bíróságnak kell elvégeznie.

²⁴ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak 159. sz. alatt.

²⁵ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 77. sz. alatt.

103. A Bíróság (negyedik tanács) 2020. június 25-i ítélete (a Juzgado de Instrucción no 3 de San Bartolomé de Tirajana [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – VL ellen folytatott eljárás (C-36/20. PPU. sz. ügy)²⁶

1) A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 6. cikke (1) bekezdésének második albekezdését akként kell értelmezni, hogy egy jogellenesen tartózkodó harmadik országbeli állampolgár visszaküldés céljából való őrizetbe vételére vonatkozó határozathozatal céljából eljáró vizsgálóbíróság az e rendelkezésben említett olyan „egyéb hatóságnak” minősül, amelyhez feltehetően nemzetközi védelem iránti kérelmek érkeznek, de amelynek a nemzeti jog alapján nincs hatásköre e kérelmek nyilvántartásba vételére.

2) A 2013/32 irányelv 6. cikke (1) bekezdésének második és harmadik albekezdését akként kell értelmezni, hogy a vizsgálóbíróságnak az e rendelkezés értelmében vett „egyéb hatóságként” fennálló minőségében egyrésztől tájékoztatnia kell a jogellenesen tartózkodó harmadik országbeli állampolgárokat a nemzetközi védelem iránti kérelem benyújtásának részletes szabályairól, másrésztől pedig – amennyiben a harmadik országbeli állampolgár kinyilvánította az e kérelem benyújtására irányuló szándékát – továbbítania kell az iratokat a hatáskörrel rendelkező hatóságnak az említett kérelem nyilvántartásba vétele céljából, hogy ez a harmadik országbeli állampolgár részesülhessen a befogadásnak a nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 2013/33/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 17. cikkében előírt anyagi feltételeiből és az ott előírt egészségügyi ellátásokból.

3) A 2013/32 irányelv 26. cikkét és a 2013/33 irányelv 8. cikkét akként kell értelmezni, hogy kizárólag a 2013/33 irányelv 8. cikkének (3) bekezdésében előírt okok miatt vehető őrizetbe az a jogellenesen tartózkodó harmadik országbeli állampolgár, aki a 2013/32 irányelv 6. cikke (1) bekezdésének második albekezdése értelmében vett „egyéb hatóság” előtt kinyilvánította a nemzetközi védelem kérelmezésére irányuló szándékát.

104. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. június 30-i végzése (Consiglio di Stato [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ge.Fi.L. – Gestione Fiscalità Locale SpA kontra Regione Campania (C-618/19. sz. ügy)²⁷

A közbeszerzésről és a 2004/18/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2014. február 26-i 2014/24/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 12. cikkének (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti rendelkezés, amely lehetővé teszi, hogy a gépjárművekre vonatkozó adó kezelésével kapcsolatos szolgáltatásnyújtásra irányuló szerződést közvetlenül, ajánlattételi felhívás közzététele nélkül egy olyan nem gazdasági jellegű közjogi szervnek ítéljék oda, amelynek feladata a gépkocsik nyilvántartásának kezelése.

105. A Bíróság (első tanács) 2020. július 2-i ítélete (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – WM kontra Stadt Frankfurt am Main (C-18/19. sz. ügy)²⁸

A harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 16. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi egy jogellenesen tartózkodó harmadik országbeli állampolgár kitoloncolás céljából elrendelt őrizetének büntetés-végrehajtási

²⁶ A kérdést l.: Hírlevél XI. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 52. sz. alatt.

²⁷ A kérdést l.: Hírlevél XI. évfolyam 1. szám, Közigazgatási ügyszak 2. sz. alatt.

²⁸ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak 61. sz. alatt.

intézetben, a többi fogvatartottól elkülönítve történő végrehajtását abból az okból, hogy e személy valódi, közvetlen és kellően súlyos fenyegetést jelent, amely a társadalom valamely alapvető érdekére vagy az érintett tagállam belső vagy külső biztonságára hatással van.

106. A Bíróság (hetedik tanács) 2020. július 2-i ítélete (a Verwaltungsgericht Wien [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – IE kontra Magistrat der Stadt Wien (C-477/19. sz. ügy)²⁹

*A természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelv 12. cikke (1) bekezdésének d) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben említett „pihenőhelyek” fogalma magában foglalja azokat a pihenőhelyeket is, amelyeket az említett irányelv IV. mellékletének a) pontjában felsorolt védett állatfajok valamelyike – mint a *Cricetus cricetus* (mezei hörcsög) – már nem használ, amennyiben kellően nagy a valószínűsége annak, hogy az említett faj visszatér e pihenőhelyekre, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.*

107. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. július 2-i végzése (az Okresný súd Poprad [Szlovákia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – IM kontra Sting Reality s.r.o. (C-853/19. sz. ügy)³⁰

1) A belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 8. és 9. cikkét akként kell értelmezni, hogy ahhoz, hogy valamely kereskedelmi gyakorlatot e rendelkezések értelmében agresszívnek lehessen minősíteni, az említett rendelkezésekben meghatározott kritériumok fényében konkrét és egyedi értékelést kell lefolytatni az e gyakorlatot meghatározó összes körülményre vonatkozóan. Abban az esetben, ha a szerződést olyan személy kötötte meg, aki időskorú, súlyos fogyatékossgal él, és olyan korlátozott jövedelemmel rendelkezik, amely nem teszi számára lehetővé az általa felhalmozott tartozások visszafizetését, az a körülmény, hogy az így megkötött szerződés hatásaként meg lehetett kerülni egy fogyasztóvédelmi jellegű nemzeti jogszabályi rendelkezést, valószínűsítő körülményt képez arra, hogy az érintett eladó vagy szolgáltató az említett személy döntésének befolyásolása céljából tudatosan ki akarta használni e személy helyzetének rendkívüli súlyosságát, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

2) A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről, szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 3. cikkét akként kell értelmezni, hogy a valamely fogyasztó és valamely eladó vagy szolgáltató között létrejött szerződésben foglalt feltételek tisztességtelen jellegének vizsgálata iránti kérelem tárgyában eljáró nemzeti bíróság abban az esetben, ha az eladó vagy szolgáltató az ennek érdekében hozzá intézett felhívás ellenére megtagadja az egyéb fogyasztókkal általa kötött hasonló szerződéseknek a bírósághoz történő benyújtását, köteles alkalmazni a rendelkezésére álló nemzeti eljárási szabályokat annak értékelése érdekében, hogy az ilyen szerződésben foglalt feltételek esetében egyedileg megtárgyalt feltételekről van-e szó.

3) Az Okresný súd Poprad (poprádi járásbíróság, Szlovákia) által előterjesztett harmadik kérdés nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

108. A Bíróság (első tanács) 2020. július 9-i ítélete (a Bundesverwaltungsgericht [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Naturschutzbund Deutschland –

²⁹ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 10. szám, Közigazgatási újszak 213. sz. alatt.

³⁰ A kérdést l.: Hírlevél XI. évfolyam 3. szám, Polgári újszak 18. sz. alatt.

Landesverband Schleswig-Holstein e.V. kontra Kreis Nordfriesland (C-297/19. sz. ügy)³¹

1) „Az adott területen folytatott, az élőhely nyilvántartásban vagy a céldokumentumokban meghatározott vagy a tulajdonosok vagy a gazdasági szereplők által korábban gyakorolt normális gazdálkodásnak” a környezeti károk megelőzése és felszámolása tekintetében a környezeti felelősségről szóló, 2004. április 21 i 2004/35/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv I. melléklete harmadik bekezdésének második francia bekezdésében szereplő fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az magában foglal egyrészt minden olyan igazgatási vagy szervezési intézkedést, amely hatást gyakorolhat az adott területen található védett fajokra és természetes élőhelyekre, amint az a tagállamok által a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21 i 92/43/EGK tanácsi irányelv és a vadon élő madarak védelméről szóló, 2009. november 30 i 2009/147/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv alapján elfogadott kezelési dokumentumokból következik, amelyeket szükség esetén az e két irányelvet átültető, vagy ennek hiányában az említett irányelvek szellemével és céljával összeegyeztethető bármely belső jogi normára való hivatkozással kell értelmezni, valamint másrészt e fogalom magában foglal minden olyan igazgatási vagy szervezési intézkedést, amely szokásosnak, általánosan elismertnek, tartósnak és az említett intézkedés hatása által a védett fajokban és természetes élőhelyekben okozott kár bekövetkezéséig a tulajdonosok vagy a gazdasági szereplők által kellőképpen hosszú időn át folytatottnak minősül, és minden ilyen intézkedésnek ezenfelül összeegyeztethetőnek kell lennie a 92/43 és a 2009/147 irányelv alapjául szolgáló célokkal, valamint többek között az általánosan elfogadott mezőgazdasági gyakorlattal.

2) A 2004/35 irányelv 2. cikkének 7. pontját úgy kell értelmezni, hogy a „keresőtevékenységnek” az e rendelkezésben meghatározott fogalma a közérdekből, jogszabályban előírt feladatátruházás alapján végzett tevékenységekre is kiterjed.

Pénzügyi jogterület

54. A Bíróság (hetedik tanács) 2020. március 11-i végzése (a Tribunale Amministrativo Regionale per la Sardegna [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Telecom Italia SpA kontra Regione Sardegna (C-338/19. sz. ügy)³²

A 2008. január 30-i 271/2008/EK bizottsági rendelettel módosított, az [EUMSZ 108.] cikk alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló 659/1999/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 2004. április 21-i 794/2004/EK bizottsági rendelet 9. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt kamatláb nem arra hivatott, hogy azt akkor alkalmazzák, amikor valamely nemzeti hatóság saját kezdeményezésre térített vissza valamely állami támogatást.

55. A Bíróság (tizedik tanács) 2020. április 29-i végzése (a Consiglio di Stato [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni kontra BT Italia SpA és társai (C-399/19. sz. ügy)³³

1) A 2009. november 25-i 2009/140/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Engedélyezési irányelv) 12. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés alapján az elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltató vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozásokra kivetett díjjal kizárólag azok a költségek fedezhetőek, amelyek a nemzeti szabályozó hatóságok tevékenységei vonatkozásában e rendelkezésben említett három kategóriába tartoznak, beleértve a szabályozási, felügyeleti, vitarendezési és szankcionálási feladatokat is, tehát az nem korlátozódik az előzetes piacsabályozási tevékenységgel okozott költségekre.

³¹ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak 152. sz. alatt.

³² A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 203. sz. alatt.

³³ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 206. sz. alatt.

2) A 2009/140 irányelvvel módosított, 2002/20 irányelv 12. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amelynek értelmében egyfelől az e rendelkezésben előírt éves mérleget azon pénzügyi év végén teszik közzé, amelynek során az igazgatási díjakat beszedték, másfelől a megfelelő kiigazításokat olyan pénzügyi év során végzik el, amely nem közvetlenül követi azt a pénzügyi évet, amelynek során e díjakat beszedték.

56. A Bíróság (hetedik tanács) 2020. április 29-i végzése (Tribunal Arbitral Triburário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) [Portugália] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ramada Storax SA kontra Autoridade Tributária e Aduaneira (C-756/19. sz. ügy)³⁴

A közös hozzáadottértékadó rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 90. és 273. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az a tagállami szabályozás, amelynek értelmében a felszámított, és egy csődeljárást követően behajthatatlannak minősített tartozásokra vonatkozó hozzáadottérték-adó csökkentéséhez való jogot meg kell tagadni, ha az érintett tartozások behajthatatlanságát egy másik tagállam bírósága állapította meg az ez utóbbi államban hatályos jog alapján.

57. A Bíróság (hatodik tanács) 2020. május 6-i végzése (a Corte suprema di cassazione [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) – Blumar SpA (C-415/19 sz. ügy), Roberto Abate SpA (C-416/19. sz. ügy), Commerciale Gicap SpA (C-417/19. sz. ügy) kontra Agenzia delle Entrate³⁵

Az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdését, a „39/2007. sz. állami támogatás – Olaszország – adójóváírás a hátrányos helyzetű térségekben történő új beruházások vonatkozásában” című, 2008. január 25-i C(2008) 380 bizottsági határozatot és az arányosság elvét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amelynek értelmében az e tagállam által bevezetett és e határozatban engedélyezett támogatási program alapján történő állami támogatás nyújtásának előfeltételét képezi a kérelmező arra vonatkozó nyilatkozattétele, hogy nem részesült olyan támogatásban, amelyet az Európai Bizottság jogellenesnek és összeegyeztethetetlennek nyilvánított, amelyet a kérelmező nem fizetett vissza, illetve nem helyezett zárolt számlára, amely nyilatkozatot még akkor is meg kell tenni, ha a kérelmezővel szemben nem terjesztettek elő visszatérítés iránti kérelmet, és annak ellenére is, hogy az említett határozat nem ír elő ilyen követelményt.

58. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. május 28-i ítélete (a Curtea de Apel București [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – World Comm Trading Gfz SRL kontra Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Ploiești (C-684/18. sz. ügy)³⁶

1) *A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 185. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a nemzeti adóhatóságoknak meg kell követelniük az adóalanytól az eredetileg elvégzett hozzáadottértékadó-levonás korrekcióját, amennyiben a belföldi termékértékesítések utáni árendedmény ezen adóalany általi megszerzését követően e hatóságok megállapítják, hogy az eredetileg elvégzett levonás magasabb volt annál, mint amelynek az elvégzésére ezen adóalany jogosult volt.*

2) *A 2006/112 irányelv 185. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a valamely tagállamban letelepedett adóalany számára akkor is kötelező a hozzáadottérték-adó (héta) eredeti levonásának korrekciója, ha*

³⁴ A kérdést l.: Hírlevél XI. évfolyam 2. szám, Közigazgatási ügyszak 13. sz. alatt.

³⁵ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 208. sz. alatt.

³⁶ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 3. szám, Közigazgatási ügyszak 39. sz. alatt.

ezen adóalany beszállítója e tagállamban megszüntette tevékenységeit, és az említett beszállító emiatt már nem kérheti az általa megfizetett hÉa egy részének a visszatérítését.

59. A Bíróság (hatodik tanács) 2020. június 4-i ítélete (a Tribunalul Cluj [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – SC C. F. SRL kontra A. J. F. P. M., D. G. R. F. P.C (C-430/19. sz. ügy)³⁷

1) A védelemhez való jog tiszteletben tartásának uniós jogi alapelvét úgy kell értelmezni, hogy ha a hozzáadottértékadó-alap ellenőrzésére és megállapítására irányuló nemzeti közigazgatási eljárások keretében az adóalany nem volt lehetősége hozzáférni a közigazgatási aktájában szereplő, és vele szemben a további adókötelezettségeket előíró közigazgatási határozat meghozatala során figyelembe vett információkhoz, és amennyiben az eljáró bíróság megállapítja, hogy e szabálytalanság hiányában az eljárás más eredményre vezethetett volna, ezen elv megköveteli, hogy a szóban forgó határozatot hatályon kívül helyezték.

2) A hozzáadottérték-adó (hÉa) közös rendszerének a tagállamok általi alkalmazását szabályozó elveket, különösen az adósemlegesség és a jogbiztonság elvét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes, hogy a nemzeti adóhatóságnak az adót feltüntető számla kibocsátásának alapjául szolgáló gazdasági ügyletek tényleges megvalósulására vonatkozó, alá nem támasztott, egyszerű gyanúja esetén az adóalanytól, aki az említett számla címzettje, megtagadják a hÉalevonás jogát, ha nem képes e számlán túl egyéb bizonyítékot szolgáltatni a teljesített gazdasági ügyletek valós jellegéről.

60. A Bíróság (első tanács) 2020. június 11-i ítélete (a Cour de cassation [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – État belge kontra Pantochim SA, felszámolás alatt (C-19/19. sz. ügy)³⁸

1) Az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap finanszírozási rendszerének részét képező műveletekből, valamint a mezőgazdasági lefölözésekből és vámokból eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló, 1976. március 15-i 76/308/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (2) bekezdését és az egyes lefölözésekből, vámokból, adókból és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló, 2008. május 26-i 2008/55/EK tanácsi irányelv 6. cikkének második bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a megkereső tagállam követelése nem tekinthető a megkeresett tagállam követelésének, és nem szerzi meg ez utóbbi tagállam követelésének minőségét.

2) A 76/308 irányelv 10. cikkét és a 2008/55 irányelv 10. cikkét úgy kell értelmezni, hogy:

— az e rendelkezésekben szereplő „kedvezményes bánásmód” kifejezés bármely olyan mechanizmust magában foglal, amelynek eredményeként párhuzamos követelések esetén a követelés preferenciális kifizetésére kerül sor;

— a megkeresett tagállam azon lehetősége, hogy párhuzamos követelések esetén beszámítással éljen, az e rendelkezések értelmében vett kedvezményes bánásmódnak minősül, amennyiben e lehetőség igénybevétele azzal jár, hogy e tagállamnak preferenciális vagy elsőbbségi jogot biztosít a követelése kielégítése tekintetében, amely joggal a többi hitelező nem rendelkezik, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

61. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. június 11-i ítélete (a Tribunal Arbitral Tributário [Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD] [Portugália] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Vodafone Portugália – Comunicações Pessoais, SA kontra Autoridade

³⁷ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 9. szám, Közigazgatási úgyszak 194. sz. alatt.

³⁸ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 4. szám, Közigazgatási úgyszak 62. sz. alatt.

Tributária e Aduaneira (C-43/19. sz. ügy)³⁹

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy azokat az összegeket, amelyeket valamely gazdasági szereplő kap az előnyös kereskedelmi feltételek ügyfélnek történő biztosítása ellenében hűségidő betartását előíró, szolgáltatásnyújtásra irányuló szerződésnek ezen ügyfél érdekkörében felmerült okokból történő, idő előtti felmondása esetén, úgy kell tekinteni, mint amelyek az e rendelkezés értelmében vett, ellenérték fejében teljesített szolgáltatásnyújtás díjazásának minősülnek.

62. A Bíróság (hetedik tanács) 2020. június 11-i ítélete (a Vrhovno sodišče Republike Slovenije [Szlovénia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – SCT, d.d, csődeljárás alatt kontra Szlovén Köztársaság (C-146/19. sz. ügy)⁴⁰

1) A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 90. cikkének (1) bekezdését és 273. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amelynek értelmében megtagadják az adóalanytól a behajthatatlan követelés után felszámított hozzáadottérték-adó csökkentéséhez való jogot, amennyiben a hitelezőjével szemben indított csődeljárásban nem jelentette be e követelést, még akkor is, ha ezen adóalany bizonyítja, hogy az említett követelés még annak bejelentése esetén sem került volna behajtásra.

2) A 2006/112 irányelv 90. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a nemzeti bíróságnak – arra vonatkozó kötelezettsége alapján, hogy megtegye a megfelelő intézkedéseket e rendelkezés végrehajtásának biztosítása érdekében – a nemzeti jogot e rendelkezéssel összhangban kell értelmeznie, vagy ha az ilyen összhangban álló értelmezés lehetetlen, mellőznie kell a nemzeti jog bármely rendelkezésének alkalmazását, amelynek alkalmazása az említett rendelkezéssel ellentétes eredményre vezetne.

63. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. június 11-i ítélete (a Tribunalul București [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – CHEP Equipment Pooling NV kontra Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Serviciul Soluționare Contestații, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți (C-242/19. sz. ügy)⁴¹

1) A 2008. február 12-i 2008/8/EK tanácsi irányelvvel módosított, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 17. cikke (2) bekezdésének g) pontját úgy kell értelmezni, hogy nem tekinthető Közösségen belüli termékértékesítésnek az adóalany által valamely tagállamból származó termékeknek a visszatérítés helye szerinti tagállamba a célból való továbbítása, hogy ezen adóalany e termékek ez utóbbi tagállamban történő bérbeadására irányuló szolgáltatásokat nyújtson, amennyiben az említett termékek ilyen szolgáltatásnyújtásra való felhasználása ideiglenes, és azokat az említett adóalany letelepedési helye szerinti tagállamból adták fel vagy szállították el.

2) A nem a visszatérítés helye szerinti tagállamban, hanem egy másik tagállamban letelepedett adóalanyok részére a 2006/112/EK irányelvben előírt hozzáadottérték-adóvisszatérítés [helyesen: hozzáadottértékadó-visszatérítés] részletes szabályainak megállapításáról szóló, 2008. február 12-i 2008/9/EK tanácsi irányelv rendelkezéseit úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az, hogy valamely tagállam egy másik tagállamban letelepedett adóalanytól pusztán azzal az indokkal tagadja meg a hozzáadottértékadó-visszatérítéshez való jogot, hogy ezen adóalany a visszatérítés helye szerinti tagállamban a hozzáadottértékadó-nyilvántartásban szerepel, vagy abban szerepelnie kell.

³⁹ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 80. sz. alatt.

⁴⁰ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 87. sz. alatt.

⁴¹ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 7. szám, Közigazgatási ügyszak 141. sz. alatt.

64. A Bíróság (ötödik tanács) 2020. június 18-i ítélete (a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – KrakVet Marek Batko sp. K. kontra Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (C-276/18. sz. ügy)⁴²

1) A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelvet, valamint a hozzáadottérték-adó területén történő közigazgatási együttműködésről és csalás elleni küzdelemről szóló, 2010. október 7-i 904/2010/EU tanácsi rendelet 7., 13. és 28–30. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha valamely tagállam adóhatóságai valamely ügyletet a héa tekintetében egyoldalúan eltérő adójogi bánásmódban részesíthetnek annál, mint amely alapján valamely másik tagállamban ezen ügylet már megadóztatásra került.

2) A 2006/112 irányelv 33. cikkét úgy kell értelmezni, hogy amennyiben az egyik tagállamban letelepedett eladó által a másik tagállamban lakóhellyel rendelkező vevők részére értékesített termékek ez utóbbiak részére történő elszállítását az eladó által ajánlott társaság végzi, amely társasággal ugyanakkor a vevők szabadon köthetnek szerződést e szállításra, e termékeket úgy kell tekinteni, mint amelyeket az „eladó által vagy megbízásából” adtak fel vagy fuvaroztak el, amennyiben az említett eladó szerepe meghatározó az említett termékek feladásához vagy elfuvarozásához kapcsolódó alapvető lépések kezdeményezése, valamint szervezése tekintetében, aminek a vizsgálata az alapügyben szóban forgó valamennyi körülmény figyelembevételével a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

3) Az uniós jogot, különösen pedig a 2006/112 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy nem kell joggal való visszaélésnek minősíteni azon ügyleteket, amelyek révén az eladó által értékesített termékeket az általa ajánlott társaság szállítja el a vevők részére, miközben egyrészt az említett eladó és e társaság között kapcsolat áll fenn abban az értelemben, hogy az említett társaság e szállításon túlmenően ellátja ugyanezen eladó egyes logisztikai szükségleteit, másrészt pedig e vevők ugyanakkor továbbra is szabadon vehetnek igénybe más társaságot, vagy személyesen szállíthatják el a termékeket, mivel e körülmények nem alkalmasak arra, hogy befolyásolják azt a megállapítást, amely szerint az eladó és az általa ajánlott fuvarozó cég független vállalkozások, amelyek a saját javukra valós gazdasági tevékenységet végeznek, és mivel ebből következően ezen ügyletek nem minősíthetők visszaélésszerűnek.

65. A Bíróság (hatodik tanács) 2020. június 18-i ítélete (az Augstākā tiesa [Senāts] [Lettország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Valsts ieņēmumu dienests kontra SIA „Hydro Energo” (C-340/19. sz. ügy)⁴³

A vám- és statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendeletnek a 2011. szeptember 27-i 1006/2011/EU bizottsági végrehajtási rendeletből eredő változata I. mellékletében szereplő Kombinált Nomenklatúra 7407 vámtarifaszámát úgy kell értelmezni, hogy a téglalap alakú, rézből vagy rézötözetből készült ingot, amelynek vastagsága meghaladja a szélessége egytizedét, és amelyet melegen hengereltek, ugyanakkor keresztmetszetében szabálytalan pórusok, üregek és repedések vannak, e vámtarifaszám alá tartozhat.

66. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. június 30-i végzése (Consiglio di Stato

⁴² A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak 195. sz. alatt.

⁴³ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak 163. sz. alatt.

[Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-723/19. sz. ügy)⁴⁴

A Consiglio di Stato (államtanács, Olaszország) által a 2019. július 11-i határozattal előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

67. A Bíróság (ötödik tanács) 2020. július 2-i ítélete (a Curtea de Apel Timișoara [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – SC Terracult SRL kontra Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5, ANAF Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara Serviciul de Soluționare a Contestațiilor (C-835/18. sz. ügy)⁴⁵

A 2013. július 22-i 2013/43/EU tanácsi irányelvvel módosított, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv rendelkezéseit, valamint az adósemlegesség, a tényleges érvényesülés és az arányosság elvét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás vagy közigazgatási gyakorlat, amely nem teszi lehetővé az olyan ügyleteket lebonyolító adóalany számára, amelyek később a hozzáadottérték-adó (héta) fordított mechanizmusának a hatálya alá tartozónak bizonyultak, hogy helyesbítse az ezen ügyletekre vonatkozó számlákat, és hogy arra egy korábbi adóbevallás helyesbítése útján vagy új adóbevallás benyújtásával, az ezen adóalany által jogalap nélkül felszámított és megfizetett héa visszatérítése érdekében hivatkozzon, mivel az időszak, amely során az említett ügyleteket teljesítették, már adóellenőrzés tárgyát képezte, amelynek eredményeként az illetékes adóhatóság adómegállapító határozatot bocsátott ki, amelyet az említett adóalany nem vitatott, és így az jogerőssé vált.

68. A Bíróság (tizedik tanács) 2020. július 2-i ítélete (a Korkein hallinto-oikeus [Finnország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – a Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö által indított eljárás (C-215/19. sz. ügy)⁴⁶

1) A 2008. február 12-i 2008/8/EK tanácsi irányelvvel módosított, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 135. cikke (1) bekezdésének 1) pontját úgy kell értelmezni, hogy azon adatközponti tárolási szolgáltatások, amelyek keretében e szolgáltatások nyújtója szerverszerveket bocsát az ügyfelei rendelkezésére annak érdekében, hogy azok ott elhelyezzék szervereiket, és olyan járulékos árukat és szolgáltatásokat nyújt a részükre, mint az elektromos áram, vagy olyan különböző szolgáltatások, amelyek e szerverek optimális körülmények között történő használatának biztosítására szolgálnak, nem minősülnek az e rendelkezésben előírt hozzáadottértékadó-mentesség hatálya alá tartozó, ingatlanok bérbeadására irányuló szolgáltatásoknak, amennyiben egyrészt e szolgáltató részéről nem kerül sor valamely terület vagy hely ügyfelei részére való passzív rendelkezésre bocsátására, amellyel biztosítja számukra azt a jogot, hogy azt úgy használják, mintha tulajdonosok lennének, másrészt pedig a szerverszervek nem képezik szerves részét azon épületnek, amelyben azokat felszerelték, és azok nem állandó jelleggel kerültek oda beépítésre, amely körülmények vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

2) A 2008/8 irányelvvel módosított 2006/112 irányelv 47. cikkét és a 2013. október 7-i 1042/2013/EU tanácsi végrehajtási rendelettel módosított, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006/112/EK irányelv végrehajtási intézkedéseinek megállapításáról szóló, 2011. március 15-i 282/2011/EU tanácsi végrehajtási rendelet 31a. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azon adatközponti tárolási szolgáltatások, amelyek keretében a szolgáltatások nyújtója szerverszerveket bocsát az ügyfelei rendelkezésére annak érdekében, hogy azok ott elhelyezzék szervereiket, és olyan járulékos árukat és szolgáltatásokat nyújt a részükre, mint az elektromos áram, vagy olyan különböző szolgáltatások, amelyek e szerverek optimális körülmények között történő használatának biztosítására szolgálnak, nem minősülnek az e

⁴⁴ A kérdést l.: Hírlevél XI. évfolyam 1. szám, Közigazgatási ügyszak 8. sz. alatt.

⁴⁵ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 5. szám, Közigazgatási ügyszak 73. sz. alatt.

⁴⁶ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak 123. sz. alatt.

rendelkezések értelmében vett, ingatlanhoz kapcsolódó szolgáltatásoknak, amennyiben ezen ügyfelek nem rendelkeznek kizárólagos használati joggal az épület azon része felett, amelyben a szerverszerveket elhelyezték, aminek a vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

69. A Bíróság (első tanács) 2020. július 2-i ítélete (az Upper Tribunal [Tax and Chancery Chamber] [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Blackrock Investment Management (UK) Limited kontra Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (C-231/19. sz. ügy)⁴⁷

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 135. cikke (1) bekezdésének g) pontját úgy kell értelmezni, hogy nem tartozik az e rendelkezésben előírt héamentesség hatálya alá az olyan egységes kezelési szolgáltatás, amelyet harmadik személy szolgáltatáshoz tartozó informatikai platformon keresztül nyújtanak egy alapkezelő társaság javára, és amely egyaránt átfogja a kollektív befektetési alapokat és egyéb alapokat is.

70. A Bíróság (ötödik tanács) 2020. július 9-i ítélete (a Curtea de Apel Timișoara [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – CT kontra Administrația Județeană a Finanțelor Publice Caraș-Severin – Serviciul Inspecție Persoane Fizice, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara – Serviciul Soluționare Contestații 1 (C-716/18. sz. ügy)⁴⁸

A 2009. december 22-i 2009/162/EU tanácsi irányelvvel módosított, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 288. cikke első bekezdésének 4. pontját úgy kell értelmezni, hogy az olyan természetes személy adóalany esetében, akinek gazdasági tevékenysége több szabadfoglalkozású tevékenység végzéséből és egy ingatlan bérbeadásából áll, az ilyen bérbeadás nem minősül az e rendelkezés értelmében vett „kiegészítő jellegű ügyletnek”, ha ezen ügyletet az adóalany valamely szokásos szakmai tevékenységének keretében teljesítik.

71. A Bíróság (hetedik tanács) 2020. július 9-i ítélete (a Varhoven administrativen sad [Bulgária] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi”, a Mitnitsa Aerogara Sofia jogutódja kontra „Curtis Balkan” EOOD (C-76/19. sz. ügy)⁴⁹

A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 32. cikke (1) bekezdésének c) pontját a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 157. cikkének (2) bekezdésével, 158. cikkének (3) bekezdésével és 160. cikkével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy végtermékek gyártása céljából átadott know-how ellenértéként egy társaság által az anyavállalata számára fizetett licencdíjak összegének arányos részét hozzá kell adni a bizonyos importált termékekért ténylegesen kifizetett vagy fizetendő árhoz olyan körülmények között, amikor ezen áruknak az a rendeltetése, hogy más összetevőkkel együtt azokat az említett késztermékbe építsék be, és amelyeket az elsőként említett társaság az anyavállalattól eltérő beszállítóktól szerez be, amennyiben

— az említett árukért ténylegesen kifizetett vagy fizetendő ár nem tartalmazza a licencdíjakat,

— a licencdíjak az importált árukra vonatkoznak, ami azt feltételezi, hogy kellően szoros kapcsolat van a jogdíjak a licencdíjak és ezen áruk között,

⁴⁷ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak 124. sz. alatt.

⁴⁸ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 3. szám, Közigazgatási ügyszak 42. sz. alatt.

⁴⁹ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak 98. sz. alatt.

- a licencdíjak megfizetése az említett áruk eladásának egyik feltétele, oly módon, hogy e fizetés hiányában az importált árukra vonatkozó értékesítési szerződés megkötése, következésképpen az áruk szállítása nem történt volna meg, és
- objektív és mennyiségileg meghatározható adatok alapján lehetséges a licencdíjak megfelelő arányú megosztása,

aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata, valamennyi releváns tényező, és különösen a vásárló, a vonatkozó eladók és a licencadó közötti jogi és ténybeli kapcsolatok figyelembevételével.

72. A Bíróság (negyedik tanács) 2020. július 9-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Donex Shipping and Forwarding BV kontra Staatssecretaris van Financiën (C-104/19. sz. ügy)⁵⁰

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések: vizsgálata nem állapított meg egyetlen olyan tényezőt sem, amely érintené a Kínai Népköztársaságból származó egyes vas vagy acél kötőelemek behozatalára végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2009. január 26-i 91/2009/EK tanácsi rendelet érvényességét.

73. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2020. július 9-i ítélete (a Bundesfinanzhof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – HF kontra Finanzamt Bad Neuenahr-Ahrweiler (C-374/19. sz. ügy)⁵¹

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 184., 185. és 187. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely szerint az az adóalany, aki megszerezte az általa hozzáadottérték-adó (héta) alól mentes tevékenységekhez felhasznált, és mind adóköteles, mind pedig adómentes tevékenységekhez való használatra szánt időszakon mellett működtetett kávézó építéséhez kapcsolódó héa arányos levonásához való jogot, köteles az eredetileg levont héát korrigálni, amennyiben ezen adóalany e kávézó helyiségeiben minden adóköteles ügyletet beszüntetett, ha e helyiségekben továbbra is folytatta az adómentes ügyletek teljesítését, és így e helyiségeket kizárólag ezen ügyletekhez használta fel.

74. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2020. július 9-i ítélete (a Varhoven administrativen sad [Bulgária] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – „Unipack” AD kontra Direktor na Teritorialna direktsiya „Dunavska” kam Agentsiya „Mitnitsi”, Prokuror ot Varhovna administrativna prokuratura na Republika Bulgaria (C-391/19. sz. ügy)⁵²

A 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek az Unió Vámkódex egyes rendelkezéseire vonatkozó részletes szabályok tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2015. július 28-i (EU) 2015/2446 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet 172. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az Unió Vámkódex 254. cikke alapján az e rendelkezés szerinti meghatározott célra történő felhasználási eljárás visszamenőleges hatályú alkalmazására vonatkozó engedély megadása érdekében nem minősíthetők az ez utóbbi rendelkezés értelmében vett „kivételes körülményeknek” az olyan tényezők, mint a kötelező érvényű tarifális felvilágosításra vonatkozó határozat érvényességének a Kombinált Nomenklátúra módosítása következtében bekövetkező idő előtti megszűnése, a téves kód alatt történő behozatok tekintetében a vámhatóságok részéről való intézkedés hiánya, vagy az a körülmény, hogy az árut a dömpingellenes vám alól mentesített célra használták fel.

⁵⁰ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak 108. sz. alatt.

⁵¹ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak 182. sz. alatt.

⁵² A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak 185. sz. alatt.

40. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2020. április 22-i végzése (Watford Employment Tribunal [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – B kontra Yodel Delivery Network Ltd (C-692/19. sz. ügy)

A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, hogy az ezen irányelv értelmében vett „munkavállalónak” minősüljön a feltételezett munkáltató által olyan szolgáltatási megállapodás alapján foglalkoztatott személy, amely pontosítja, hogy ez a személy önálló vállalkozó, amennyiben e személy rendelkezésére állnak az alábbi lehetőségek:

- *alvállalkozók, illetve helyettesek igénybevétele azon szolgáltatás teljesítésére, amelynek nyújtását vállalta;*
- *a feltételezett munkáltatója által felajánlott különféle feladatok elfogadása, illetve elfogadásuk megtagadása, vagy e feladatok maximális számának egyoldalú meghatározása;*
- *szolgáltatások nyújtása harmadik felek, köztük a feltételezett munkáltató közvetlen versenytársai számára, és*
- *saját „munkaidejének” bizonyos paraméterek keretében történő meghatározása, valamint idejének oly módon történő beosztása, hogy az a feltételezett munkáltatójának kizárólagos érdekei helyett a személyes kényelméhez igazodjon,*

mivel egyrészt e személy függetlensége nem tűnik fiktívnek, másrészt pedig nem lehet megállapítani az említett személy és feltételezett munkáltatója közötti alárendeltségi viszony fennállását. A kérdést előterjesztő bíróságnak kell azonban elvégeznie e személynek a 2003/88 irányelvre tekintettel történő minősítését, az e személlyel, valamint az által végzett gazdasági tevékenységgel kapcsolatos valamennyi releváns tényezőre figyelemmel.

41. A Bíróság (nagytanács) 2020. június 4-i ítélete (az Audiencia Nacional [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Federación de Trabajadores Independientes de Comercio (Fetico), Federación Estatal de Servicios, Movilidad y Consumo de la Unión General de Trabajadores (FESMC-UGT), Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CC.OO.) kontra Grupo de Empresas DIA S. A., Twins Alimentación S. A. (C-588/18. sz. ügy)⁵³

A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 5. és 7. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azok nem alkalmazhatók az olyan nemzeti szabályozásra, amely nem teszi lehetővé a munkavállalók számára, hogy az ezen szabályozás által előírt külön szabadságokat azokon a napokon vegyék igénybe, amelyeken e munkavállalóknak munkát kell végezniük, ha az e külön szabadságokat megalapozó szükségletek és kötelezettségek az e cikkek szerinti heti pihenőidők vagy fizetett éves szabadság ideje alatt merülnek fel.

42. A Bíróság (első tanács) 2020. június 25-i ítélete (a Rayonen sad Haskovo, Corte suprema di cassazione [Olaszország, Bulgária] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) – QH kontra Varhoven kasatsionen sad na Republika Bulgaria (C-762/18. sz. ügy), CV kontra Iccrea Banca SpA (C-37/19. sz. ügy)⁵⁴

1) A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 7. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes

⁵³ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 1. szám, Munkaügyi ügyszak 2. sz. alatt.

⁵⁴ A kérdéseket l.: Hírlevél X. évfolyam 3. szám, Munkaügyi ügyszak 14. szám, illetve Hírlevél X. évfolyam 6. szám, Munkaügyi ügyszak 33. sz. alatt.

az olyan nemzeti ítélkezési gyakorlat, amelynek értelmében az a munkavállaló, akit jogellenesen elbocsátottak, majd elbocsátásának bírósági határozattal történt megsemmisítését követően, a nemzeti jognak megfelelően visszahelyezték állásába, nem jogosult fizetett éves szabadságra a felmondásnak és az állásba való visszahelyezésének időpontja közötti időszakra, mert ezen időszak folyamán a munkavállaló nem végzett tényleges munkát a munkáltatónál.

2) A 2003/88 irányelv 7. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti ítélkezési gyakorlat, amelynek értelmében a munkaviszony azt követő megszűnése esetén, hogy az érintett munkavállalót jogellenesen elbocsátották, majd elbocsátásának bírósági határozattal történt megsemmisítését követően, a nemzeti jognak megfelelően visszahelyezték állásába, a munkavállaló nem jogosult a jogellenes felmondásnak és az állásba való visszahelyezésének időpontja közötti időszakban ki nem vett fizetett éves szabadságának pénzbeli megváltására.

Polgári ügyszak

47. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. június 4-i ítélete (a Tribunal de commerce de Paris [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Trendsetteuse SARL kontra DCA SARL (C-828/18. sz. ügy)⁵⁵

A tagállamok önálló vállalkozóként működő kereskedelmi ügynökökre vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló, 1986. december 18-i 86/653/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy valamely személynek ahhoz, hogy e rendelkezés értelmében kereskedelmi ügynöknek minősüljön, nem kell mindenképpen jogosultnak lennie arra, hogy módosítsa azon áruk árát, amelyek értékesítését a megbízó javára biztosítja.

48. A Bíróság (harmadik tanács) 2020. június 4-i ítélete (az Amtsgericht Köln [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – FX kontra GZ, képviseli anyja mint törvényes képviselő (C-41/19. sz. ügy)⁵⁶

A tartással kapcsolatos ügyekben a joghatóságról, az alkalmazandó jogról, a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint az e területen folytatott együttműködésről szóló, 2008. december 18-i 4/2009/EK tanácsi rendeletet akként kell értelmezni, hogy annak hatálya alá, illetve a végrehajtás helye szerinti tagállam bíróságainak joghatósága alá tartozik az olyan, tartási követelés kötelezettje által előterjesztett, végrehajtással szembeni jogorvoslati kérelem, amely az eredeti eljárás helye szerinti tagállam bírósága által hozott és e követelést megállapító határozat végrehajtása ellen irányul, és amely kérelem szorosan kapcsolódik a végrehajtási eljáráshoz.

A 4/2009 rendelet 41. cikke (1) bekezdésének és a vonatkozó nemzeti jogi rendelkezéseknek az alkalmazásában a kérdést előterjesztő bíróságnak mint a végrehajtás helye szerinti tagállam bíróságának a feladata, hogy határozzon a tartási követelés kötelezettje által, azon állításának alátámasztásául előterjesztett bizonyítékok elfogadhatóságának és megalapozottságának tárgyában, amely szerint ő tartozását nagy részben rendezte.

49. A Bíróság (hatodik tanács) 2020. június 4-i ítélete (a Sąd Okręgowy w Poznaniu [Lengyelország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Kancelaria Medius SA z siedzibą w Krakowie kontra RN (C-495/19. sz. ügy)⁵⁷

A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 7. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes egy nemzeti rendelkezés olyan értelmezése, amely megakadályozza, hogy az eladó vagy szolgáltató által egy fogyasztóval szemben indított és ezen irányelv hatálya alá tartozó kereset tárgyában eljáró bíróság,

⁵⁵ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 4. szám, Polgári ügyszak 25. sz. alatt.

⁵⁶ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 6. szám, Polgári ügyszak 33. sz. alatt.

⁵⁷ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 11. szám, Polgári ügyszak 73. sz. alatt.

amely a tárgyalásra beidézett fogyasztó meg nem jelenése folytán mulasztási ítéletet hoz, elrendelje az eladó vagy szolgáltató kérelmének alapját képező szerződési feltételek tisztességtelen jellegének hivatalból történő értékeléséhez szükséges bizonyításfelvételt, amennyiben e bíróság kételyeket táplál e feltételeknek az említett irányelv értelmében vett tisztességtelen jellegével kapcsolatban.

50. A Bíróság (nagytanács) 2020. június 11-i ítélete (az Oberlandesgericht Frankfurt am Main [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – RB kontra TÜV Rheinland LGA Products GmbH, Allianz IARD S. A. (C-581/18. sz. ügy)⁵⁸

Az EUMSZ 18. cikk első bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazható a valamely biztosítótársaság és az orvostechnikai eszközök gyártója között létrejött szerződésben szereplő olyan kikötésre, amely az ezen eszközökre vonatkozó felelősségbiztosítás fedezetének területi hatályát egyetlen tagállam területén bekövetkezett károkra korlátozza, mivel az ilyen helyzet az uniós jog jelenlegi állapotában nem tartozik az uniós jog hatálya alá.

51. A Bíróság (ötödik tanács) 2020. június 11-i ítélete (a Tribunal de l'entreprise de Liège [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – SI, Brompton Bicycle Ltd kontra Chedech/Get2Get (C-833/18. sz. ügy)⁵⁹

Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2–5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az e cikkeken említett szerzői jogi védelem kiterjed az olyan termékre is, amelynek formája, legalábbis részben, valamely műszaki hatás eléréséhez szükséges, amennyiben e termék szellemi alkotás eredményeként létrejövő, eredeti művet képez annyiban, hogy e formán keresztül annak alkotója az alkotóképességét eredeti módon fejezi ki, szabad és kreatív döntések meghozatalával, és így az említett forma a személyiségét tükrözi, aminek megítélése – az alapeljárás tárgyát képező jogvita releváns elemei összességének figyelembevételével – a nemzeti bíróság feladata.

52. A Bíróság (tizedik tanács) 2020. július 2-i ítélete (az Oberlandesgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – mk advokaten GbR kontra MBK Rechtsanwälte GbR (C-684/19. sz. ügy)⁶⁰

A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 5. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az a személy, aki gazdasági tevékenységet folytat, és egy internetes oldalon más védjegyét sértő hirdetést helyezett el, nem használja az e védjeggyel azonos megjelölést, amennyiben más internetes oldalak üzemeltetői ezt a hirdetést – annak e más oldalakon saját kezdeményezésükre és saját nevükben való közzétételével – átveszik.

53. A Bíróság (Nagytanács) 2020. július 9-i ítélete (a Cour d'appel de Paris [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Santen SAS kontra Directeur général de l'Institut national de la propriété industrielle (C-673/18. sz. ügy)⁶¹

A gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványáról szóló, 2009. május 6-i 469/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikkének d) pontját úgy kell értelmezni, hogy a forgalombahozatali engedély nem minősül e rendelkezés értelmében első forgalombahozatali engedélynek, ha olyan

⁵⁸ A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 12. szám, Polgári ügyszak 78. sz. alatt.

⁵⁹ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 4. szám, Polgári ügyszak 26. sz. alatt.

⁶⁰ A kérdést l.: Hírlevél XI. évfolyam 1. szám, Polgári ügyszak 3. sz. alatt.

⁶¹ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 2. szám, Polgári ügyszak 10. sz. alatt.

hatóanyag vagy hatóanyag-kombináció új gyógyászati alkalmazására vonatkozik, amely egy másik gyógyászati alkalmazás tekintetében már forgalombahozatali engedély tárgyát képezte.

54. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. július 9-i ítélete (a Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi [Lengyelország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – RL sp. z o.o. kontra J. M. (C-199/19. sz. ügy)⁶²

1) A kereskedelmi ügyletekhez kapcsolódó késedelmes fizetések elleni fellépésről szóló, 2011. február 16-i 2011/7/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy az olyan szerződés, amelynek jellemző szolgáltatása ingatlan ideiglenes használatba adása, mint például egy üzlethelyiség bérleti szerződése, az e rendelkezés értelmében vett szolgáltatás nyújtását eredményező kereskedelmi ügyletnek minősül, feltéve, hogy ezen ügyletet vállalkozások, illetve vállalkozások és hatóságok között bonyolítják le.

2) Amennyiben az olyan határozott vagy határozatlan időre szóló szerződés, amely előre meghatározott időközönként történő rendszeres fizetést ír elő, mint amilyen egy üzlethelyiség bérleti szerződéséhez kapcsolódó havi bérleti díj, az ezen irányelv 2. cikkének 1. pontja értelmében vett, fizetés ellenében szolgáltatások nyújtását eredményező kereskedelmi ügyletként a 2011/7 irányelv tárgyi hatálya alá tartozik, ezen irányelv 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy ahhoz, hogy az ilyen szerződés az említett irányelv 3. és 6. cikkében előírt kamatokra és kártérítésre való jogot keletkeztessen, azt nem kell szükségszerűen az ezen 5. cikk értelmében vett, részletekben történő fizetést lehetővé tevő fizetési ütemezésre vonatkozó megállapodásnak tekinteni.

55. A Bíróság (ötödik tanács) 2020. július 9-i ítélete (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Constantin Film Verleih GmbH kontra YouTube LLC, Google Inc. (C-264/19. sz. ügy)⁶³

A szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 8. cikke (2) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben szereplő „cím” fogalma nem vonatkozik a szellemi tulajdonhoz fűződő jogokat sértő fájlokat feltöltő felhasználó e-mail-címére, telefonszámára, valamint az e fájlok feltöltéséhez használt IP-címre, illetve a felhasználói fiókjához való utolsó hozzáféréskor használt IP-címre.

56. A Bíróság (harmadik tanács) 2020. július 9-i ítélete (a Verwaltungsgericht Wiesbaden [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – VQ kontra Land Hessen (C-272/19. sz. ügy)⁶⁴

A természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet (általános adatvédelmi rendelet) 4. cikkének 7. pontját akként kell értelmezni, hogy amennyiben egy tagállam szövetségi tartományi közgyűlésének petíciós bizottsága önállóan vagy másokkal együtt meghatározza a személyes adatok kezelésének céljait és eszközeit, ennek a bizottságnak az e rendelkezés értelmében vett „adatkezelőnek” kell minősülnie, és ily módon az e bizottság által végzett személyesadat-kezelés e rendeletnek – és különösen a rendelet 15. cikkének – a hatálya alá tartozik.

57. A Bíróság (első tanács) 2020. július 9-i ítélete (a Landesgericht Klagenfurt [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Verein für Konsumenteninformation kontra

⁶² A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 6. szám, Polgári ügyszak 39. sz. alatt.

⁶³ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 8. szám, Polgári ügyszak 48. sz. alatt.

⁶⁴ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 7. szám, Polgári ügyszak 46. sz. alatt.

Volkswagen AG (C-343/19. sz. ügy)⁶⁵

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 7. cikkének 2. pontját akként kell értelmezni, hogy amennyiben járművekbe valamely tagállamban a gyártójuk a kipufogógáz-kibocsátási értékekre vonatkozó adatokat manipuláló szoftvert jogellenesen telepített e járművek harmadik személy által másik tagállamban történt megszerzése előtt, úgy a kár bekövetkezésének helye ez utóbbi tagállamban van.

Gazdasági ügyszak

44. A Bíróság (negyedik tanács) 2020. március 10-i végzése (a Tribunal Judicial da Comarca dos Açores [Portugália] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-766/19. sz. ügy)⁶⁶

A Tribunal Judicial da Comarca dos Açores (açoresi kerületi bíróság, Portugália) 2019. július 8-i határozatával előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

45. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2020. május 28-i végzése (Amstgericht Köln [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – FZ kontra DER Touristik GmbH (C-153/19. sz. ügy)⁶⁷

A visszautasított beszállás és légi járatok törlése vagy hosszú késése [helyesen: jelentős késése] esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség közös szabályainak megállapításáról, és a 295/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az, hogy egy utas, aki már kártérítésben részesült e rendelet 7. cikke értelmében, az utazás árának csökkentéséhez való, az utazás szervezőjével szemben fennálló és az érintett tagállam jogában előírt joga alapján is kártérítésben részesüljön, amennyiben ez utóbbi kártérítést azon egyéni kár tekintetében ítélik meg, amely az említett rendelet 1. cikkének (1) bekezdésében előírt helyzetek egyikéből ered, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

46. A Bíróság (hatodik tanács) 2020. június 4-i ítélete (a Landgericht Bonn [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Thomas Leonhard kontra DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG (C-301/18. sz. ügy)⁶⁸

A fogyasztói pénzügyi szolgáltatások távértékesítéssel történő forgalmazásáról, valamint a 90/619/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK irányelv és a 98/27/EK irányelv módosításáról szóló, 2002. szeptember 23-i 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 7. cikkének (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a fogyasztó a szolgáltatóval távollevők között kötött hitelszerződés tekintetében gyakorolja elállási jogát, e fogyasztónak joga van ahhoz, hogy – azon összegek sérelme nélkül, amelyeket az ezen irányelv 7. cikkének (1) és (3) bekezdésében előírt feltételek mellett saját maga köteles megfizetni a szolgáltató részére – e szolgáltató visszatérítse számára az e szerződés alapján fizetett tőkeösszeget és kamatokat, azonban nem jogsult e tőkeösszeg és e kamatok után használati ellenértékre.

47. A Bíróság (negyedik tanács) 2020. június 11-i ítélete (a Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa [Juízo Local Cível de Lisboa – Juiz 18 – Portugália] előzetes döntéshozatal iránti

⁶⁵ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 8. szám, Polgári ügyszak 51. sz. alatt.

⁶⁶ A kérdést l.: Hírlevél XI. évfolyam 2. szám, Gazdasági ügyszak 6. sz. alatt.

⁶⁷ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 6. szám, Gazdasági ügyszak 32. sz. alatt.

⁶⁸ A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 9. szám, Gazdasági ügyszak 40. sz. alatt.

kérelme) – LE kontra Transportes Aéreos Portugueses SA (C-74/19. sz. ügy)⁶⁹

1) A visszautasított beszállás és légi járatok törlése vagy hosszú késése [helyesen: jelentős késése] esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség közös szabályainak megállapításáról, és a 295/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 5. cikkének (3) bekezdését, e rendelet (14) preambulumbekkezdésével összefüggésben, akként kell értelmezni, hogy egy utas erőszakos magatartása, amely indokoltá tette, hogy a repülőgép parancsnoka az érintett járatral kitérjen az érkezési repülőtérről eltérő repülőterre ezen utas kiszállítása és poggyászának kirakása érdekében, az e rendelkezés értelmében vett „rendkívüli körülmény” fogalma alá tartozik, kivéve ha az üzemeltető légi fuvarozó hozzájárult e magatartás kialakulásához, vagy elmulasztotta az ilyen magatartás előjeleire tekintettel megfelelő intézkedések meghozatalát, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

2) A 261/2004 rendelet 5. cikkének (3) bekezdését, e rendelet (14) preambulumbekkezdésével összefüggésben, akként kell értelmezni, hogy az üzemeltető légi fuvarozó az utasoknak egy járat jelentős késése vagy törlése esetén nyújtandó kártalanításra vonatkozó kötelezettsége alóli mentesülés érdekében hivatkozhat olyan „rendkívüli körülményre”, amely az általa ugyanezen repülőgéppel teljesített előző járat során merült fel, feltéve hogy közvetlen okozati viszony áll fenn e körülmény felmerülése és a későbbi járat késése vagy törlése között, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia, figyelembe véve többek között a szóban forgó repülőgép érintett üzemeltető légi fuvarozó általi üzemeltetésének módját.

3) A 261/2004 rendelet 5. cikkének (3) bekezdését, ugyanezen rendelet (14) preambulumbekkezdésével összefüggésben, akként kell értelmezni, hogy az, hogy a légi fuvarozó egy utasnak azzal az indokkal, hogy az őt szállító repülőgépen rendkívüli körülmény merült fel, egy másik, általa üzemeltetett járatra biztosít átfoglalást, aminek folytán ezen utas az eredetileg tervezetthez képest egy nappal később érkezik meg, nem tekinthető olyan „észszerű intézkedésnek”, amely e légi fuvarozót mentesíti az e rendelet 5. cikke (1) bekezdésének c) pontja és 7. cikkének(1) bekezdése szerinti kártalanítási kötelezettsége alól, kivéve ha nem volt egyetlen más átfoglalási lehetőség sem egy saját maga vagy valamely másik légi fuvarozó által üzemeltetett közvetlen vagy csatlakozást magában foglaló járatra, amely kisebb késéssel érkezik, mint az érintett légi fuvarozó következő járata, vagy ha ezen átfoglalás megvalósítása e légi fuvarozó számára az adott időpontban a vállalkozásának kapacitását tekintve elviselhetetlen áldozatokkal járt volna, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

48. A Bíróság (első tanács) 2020. június 18-i ítélete (a Landgericht Kiel [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – KH kontra Sparkasse Südholstein (C-639/18. sz. ügy)⁷⁰

A fogyasztói pénzügyi szolgáltatások távértékesítéssel történő forgalmazásáról, valamint a 90/619/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK irányelv és a 98/27/EK irányelv módosításáról szóló, 2002. szeptember 23-i 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a hitelszerződést módosító záradék az e rendelkezés értelmében vett „pénzügyi szolgáltatásra vonatkozó szerződés” fogalma alá tartozik, ha a módosító záradék az eredetileg meghatározott kamatláb módosítására korlátozódik, az említett hitel időtartamának meghosszabbítása vagy összegének módosítása nélkül, és ha a hitelszerződés eredeti záradékai előírták ilyen módosító záradék elfogadását vagy ennek hiányában változó kamatláb alkalmazását.

49. A Bíróság (hatodik tanács) 2020. június 25-i ítélete (az Oberlandesgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband

⁶⁹ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 5. szám, Gazdasági ügyszak 25. sz. alatt.

⁷⁰ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 2. szám, Gazdasági ügyszak 7. sz. alatt.

e.V. kontra Deutsche Apotheker- und Ärztebank eG (C-380/19. sz. ügy)⁷¹

A fogyasztói jogviták alternatív rendezéséről, valamint a 2006/2004/EK rendelet és a 2009/22/EK irányelv módosításáról szóló, 2013. május 21-i 2013/11/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (fogyasztói alternatív vitarendezési irányelv) 13. cikkének (1) és (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az eladó vagy szolgáltató, aki az adásvételi vagy szolgáltatási szerződések általános feltételeit a webhelyén hozzáférhetővé teszi, de a fogyasztókkal az említett webhelyen nem köt szerződést, köteles az említett általános szerződési feltételekben feltüntetni azon alternatív vitarendezési fórumra vagy fórumokra vonatkozó információkat, amelynek vagy amelyeknek ez az eladó vagy szolgáltató a hatáskörébe tartozik, amennyiben ezen eladó vagy szolgáltató kötelezettséget vállal arra, hogy a közte és a fogyasztók közötti jogviták rendezése céljából ezekhez a fórumokhoz fordul, vagy köteles ezekhez a fórumokhoz fordulni. E tekintetben nem elegendő, hogy az említett eladó vagy szolgáltató ezeket az információkat az említett webhelyen elérhető más dokumentumokban, illetve e webhely más menüpontjaiban adja meg, vagy az említett információkat az említett általános feltételek hatálya alá tartozó szerződés megkötésekor egy, a szerződéstől és az általános szerződési feltételektől eltérő dokumentumban bocsátja a fogyasztó rendelkezésére.

50. A Bíróság (negyedik tanács) 2020. július 9-i ítélete (a Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 3 de Teruel [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – XZ kontra Ibercaja Banco, SA (C-452/18. sz. ügy)⁷²

1) A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, hogy az eladó vagy szolgáltató és a fogyasztó között létrejött szerződés valamely feltétele, amelynek tisztességtelen jellege bírósági úton megállapítható, az ezen eladó vagy szolgáltató és a fogyasztó közötti novációs szerződés tárgyát képezze, amely szerződéssel a fogyasztó lemond azon jogkövetkezményekről, amelyeket e feltétel tisztességtelen jellegének megállapítása vonna maga után, azzal a feltétellel, hogy e lemondás a fogyasztó szabad és tájékozott hozzájárulásán alapul, aminek vizsgálata a nemzeti bíróság feladata.

2) A 93/13 irányelv 3. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy egyedileg meg nem tárgyaltnak, és adott esetben tisztességtelennek minősíthető az eladó vagy szolgáltató és a fogyasztó között létrejött szerződés valamely feltétele, amely az e felek által korábban kötött szerződésben szereplő, potenciálisan tisztességtelen feltétel módosítására, vagy ez utóbbi feltétel tisztességtelen jellege következményeinek a meghatározására irányul.

3) A 93/13 irányelv 3. cikkének (1) bekezdését, 4. cikkének (2) bekezdését és 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezések értelmében az eladót vagy szolgáltatót terhelő átláthatósági követelmény azt jelenti, hogy ha az eladó vagy szolgáltató a fogyasztóval minimális kamatlábra vonatkozó feltételt tartalmazó, változó kamatozású, jelzálog-fedezett kölcsönszerződést köt, többek között a kamatláb kiszámításának alapjául szolgáló mutató múltbeli alakulására vonatkozó információk rendelkezésre bocsátásával meg kell adnia a fogyasztó számára azt a tájékoztatást, amely a szerződés megkötésének időpontjában a minimális kamatlábra vonatkozó feltételből eredő mechanizmus gazdasági következményeinek megértéséhez szükséges.

4) A 93/13 irányelv melléklete 1. pontjának q) alpontjával összefüggésben értelmezett 3. cikkének (1) bekezdését, valamint ezen irányelv 6. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy:

— *az eladó vagy szolgáltató és a fogyasztó között fennálló jogvita megoldása céljából kötött szerződésben kikötött azon feltételt, amely útján e fogyasztó lemond arról, hogy a nemzeti bíróság előtt érvényesítse azokat az igényeket, amelyeket e feltétel hiányában érvényesíthetett volna, „tisztességtelennek” lehet minősíteni különösen akkor, ha az említett fogyasztó nem rendelkezhetett azokkal a lényeges információkkal, amelyek lehetővé tették volna a számára az e feltételből eredő jogkövetkezmények megértését;*

⁷¹ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 9. szám, Gazdasági ügyszak 55. sz. alatt.

⁷² A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 11. szám, Gazdasági ügyszak 50. sz. alatt.

— az a feltétel, amely szerint ugyanez a fogyasztó a jövőbeli jogviták tekintetében lemond a 93/13 irányelv értelmében őt megillető jogokon alapuló keresetindításról, nem kötelező a fogyasztóra nézve.

51. A Bíróság (negyedik tanács) 2020. július 9-i ítélete (a Tribunalul Specializat Mureş [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) – SC Raiffeisen Bank SA kontra JB (C-698/18. sz. ügy), BRD Groupe Société Générale SA kontra KC (C-699/18. sz. ügy)⁷³

1) A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 2. cikkének b) pontját, 6. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezésekkel nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely amellet, hogy az eladó vagy szolgáltató és a fogyasztó között létrejött szerződésben szereplő tisztességtelen feltétel semmisségének megállapítására irányuló kereset elévülhetetlenségét írja elő, az e megállapításhoz kapcsolódó restitutív joghatások érvényesítésére irányuló keresetet érintően elévülési határidőt ír elő, feltéve hogy e határidő nem kedvezőlenebb a hasonló jellegű belső jogi jogorvoslati lehetőségeknél (az egyenértékűség elve), és nem teszi gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé az uniós jogrend és különösen a 93/13 irányelv által biztosított jogok gyakorlását (a tényleges érvényesülés elve).

2) A 93/13 irányelv 2. cikkének b) pontját, 6. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését, valamint az egyenértékűség, a tényleges érvényesülés és a jogbiztonság elvét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes a nemzeti szabályozás olyan bírósági értelmezése, amely szerint az eladó vagy szolgáltató és a fogyasztó között létrejött szerződésben szereplő tisztességtelen feltétel alapján, jogalap nélkül kifizetett összegek visszatérítése iránti keresetre hároméves elévülési idő vonatkozik, amely e szerződés teljes mértékű teljesítésének az időpontjában kezdődik, ha a vizsgálat szükségessége nélkül vélelmezik azt, hogy ezen időpontban a fogyasztónak tudnia kellett a szóban forgó feltétel tisztességtelen jellegéről, vagy ha a belső jog bizonyos rendelkezésein alapuló hasonló keresetek esetében ugyanezen határidő csupán e keresetek jogalapja bírósági megállapításának az időpontjában kezdődik.

3) Az Európai Unió Bírósága nem rendelkezik hatáskörrel a Tribunalul Specializat Mureş (Maros megyei különös hatáskörű törvényszék, Románia) által a 2018. június 12-i határozatában a C-699/18. sz. ügyet érintően előterjesztett kérdések megválaszolására.

52. A Bíróság (első tanács) 2020. július 9-i ítélete (a Curtea de Apel Cluj [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – NG, OH kontra SC Banca Transilvania SA (C-81/19. sz. ügy)⁷⁴

A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan szerződési feltétel, amelyet nem tárgyaltak meg egyedileg, azonban olyan szabályt tükröz, amelyet a nemzeti jog szerint akkor kell alkalmazni a szerződő felek között, ha ők e tekintetben másban nem állapodtak meg, nem tartozik ezen irányelv hatálya alá.

53. A Bíróság (negyedik tanács) 2020. július 9-i ítélete (a Juzgado de lo Mercantil no 9 de Barcelona [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – SL kontra Vueling Airlines SA (C-86/19. sz. ügy)⁷⁵

1) Az 1999. május 28-án Montrealban kötött, az Európai Közösség által 1999. december 9-én aláírt, és annak nevében a 2001. április 5-i 2001/539/EK tanácsi határozattal jóváhagyott, a nemzetközi légi szállítás egyes szabályainak egységesítéséről szóló egyezmény 22. cikkének (2) bekezdésével

⁷³ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 3. szám, Gazdasági ügyszak 12. sz. alatt.

⁷⁴ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 7. szám, Gazdasági ügyszak 34. sz. alatt.

⁷⁵ A kérdést l.: Hírlevél X. évfolyam 6. szám, Gazdasági ügyszak 31. sz. alatt.

összefüggésben értelmezett 17. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az előbbi rendelkezésben a légi fuvarozó felelősségi korlátjaként az olyan ellenőrzött poggyászok megsemmisülése, elvesztése, sérülése vagy késése esetére előírt összeg, amelyek nem képezték a rendeltetési helyen történő kézbesítéshez fűződő érdeket kifejező külön nyilatkozat tárgyát, a kártérítés felső határának minősül, amely az érintett utast nem illeti meg automatikusan és átalányként. A nemzeti bíróság feladata tehát az, hogy e korláton belül az ügy körülményeire tekintettel meghatározza az ezen utasnak járó kártérítés összegét.

2) A Montreali Egyezmény 22. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 17. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a nemzeti bíróságnak kell az alkalmazandó, különösen a bizonyításra vonatkozó nemzeti jogi szabályok alapján megállapítania az olyan utasnak nyújtandó kártérítés összegét, akinek az ellenőrzött poggyásza – amely nem képezte a rendeltetési helyen történő kézbesítéshez fűződő érdeket kifejező külön nyilatkozat tárgyát – megsemmisült, elveszett, sérült vagy késett. E szabályok azonban nem lehetnek kedvezőtlenebbek, mint a hasonló belső jogi keresetekre vonatkozó szabályok, és nem tehetik a gyakorlatban lehetetlenné vagy rendkívül nehézé a Montreali Egyezmény által biztosított jogok gyakorlását.

Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt

XXV. Magyarország által a T-505/18. sz. Magyarország kontra Európai Bizottság ügyben 2020. február 12-én a Törvényszék (kilencedik tanács) által hozott ítélet ellen 2020. április 28-án benyújtott fellebbezés (C-185/20 P. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Kereseti kérelmek:

Fellebbezésében Magyarország azt kéri, hogy a Bíróság

- helyezze hatályon kívül a Törvényszék által a T-505/18. sz. ügyben 2020. február 12-én hozott ítéletet,
- részlegesen semmisítse meg az Európai Mezőgazdasági Garanciaalap (EMGA) és az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap (EMVA) terhére a tagállamok által kifizetett egyes kiadásoknak az európai uniós finanszírozásból való kizárásáról szóló, 2018. június 13-i (EU) 2018/873 bizottsági végrehajtási határozatot a Magyarországra vonatkozó azon részében, amely kizárja az uniós finanszírozásból a minősített elismeréssel rendelkező termelői csoportoknak nyújtott támogatásokat, valamint
- kötelezze a Bizottságot az eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A Magyar Kormány a fellebbezését alapvetően két érvre alapozza a Bíróság ítélkezési gyakorlatában kimunkált szempontoknak megfelelően.

Elsőként keresetének első jogalapjával kapcsolatban jelzi, hogy a Törvényszék a Magyarország által előterjesztett érveket nem vette megfelelően figyelembe, illetve a keresetben előterjesztett és a szóbeli tárgyaláson előterjesztett érveket nem megfelelően értelmezi. A Törvényszék némiképp leegyszerűsítette és nem adott választ Magyarország azon érvére, hogy a minősített termelői csoporttá alakulás feltételezi a termelői csoport átalakulását, adott esetben a tagságának megváltoztatását. A minősített termelői csoport formájában nem az eredeti csoport részesül támogatásban, hanem egy új entitás, amelynek tekintetében ugyanúgy teljesülnek a rendelet által kitűzött célok (a termelői csoportok létrehozásának és adminisztratív működésének segítése). A Törvényszék erre a felvetésre nem reagál érdemben és nem vizsgálja, hogy hogyan viszonyulnának egymáshoz a minősített termelői csoportok és a termelői csoportok.

Másrészt a Törvényszék a Magyar Kormány keresetében foglalt második jogalappal kapcsolatban is az eljárási jogainak jelentős sérelmét okozó téves jogalkalmazást valósít meg. A megtámadott ítélet indoklása a második jogalaphoz tartozó jogbiztonság, illetve a Törvényszék álláspontja szerint utólag,

csak a tárgyaláson felhozott érv vonatkozásában kirívóan elégtelen, lényegében a Törvényszék álláspontjának mindennemű indoklás nélküli kinyilatkoztatásszerű rögzítésére szorítkozik.

A Törvényszéknek akkor is vizsgálnia kellett volna a kizárással érintett időszakot és ehhez értelmeznie az 1306/2013/EU rendelet 52. cikke (4) bekezdésének c) és/vagy b) pontját, ha úgy találná, hogy a Magyar Kormány nem igazolta megfelelően ennek a kérdésnek a második jogalaphoz, azon belül is a jogbiztonság elvéhez való kapcsolódását. Ezen a ponton azonban a Törvényszék tévesen értelmezi az uniós jogot, konkrétan az 1306/2013/EU rendelet 52. cikke (4) bekezdését, amikor ezt a rendelkezést nem tekinti hivatalból vizsgálendő kérdésnek.

Végezetül a Magyar Kormány a második jogalappal kapcsolatos érveit néhány, az arányosság elvének sérelmével kapcsolatos kiegészítő megjegyzéssel zárja.

XXVI. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. április 2-i végzése – Olasz Köztársaság kontra Európai Bizottság, Francia Köztársaság, Magyarország (C-390/19. P. sz. ügy)⁷⁶

1. A Bíróság a fellebbezést mint részben nyilvánvalóan elfogadhatatlant, részben pedig mint nyilvánvalóan megalapozatlant elutasítja.

2. A Bíróság az Olasz Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.

XXVII. A Bíróság (kilencedik tanács) 2020. május 6-i végzése – Szegedi Csanád kontra Európai Parlament (C-628/19. P. sz. ügy)⁷⁷

1. A Bíróság a fellebbezést mint nyilvánvalóan megalapozatlant elutasítja.

2. A Bíróság Szegedi Csanádot kötelezi a költségek viselésére.

XXVIII. A Bíróság (első tanács) 2020. június 4-i ítélete – Magyarország kontra Európai Bizottság (C-456/18. P. sz. ügy)⁷⁸

1) A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének 2018. április 25-i Magyarország kontra Bizottság ítéletét (T-554/15 és T-555/15, EU:T:2018:220) hatályon kívül helyezi.

2) A Bíróság az SA. 41187 (2015/NN) számú állami támogatás – Magyarország – Dohányipari vállalkozások egészségügyi hozzájárulásáról szóló, 2015. július 15-i C(2015) 4805 final bizottsági határozatot és az SA. 40018 (2015/C) (korábbi 2014/NN) számú állami támogatás – A magyar élelmiszerlánc-felügyeleti díj 2014. évi módosításáról szóló, 2015. július 15-i C(2015) 4808 final bizottsági határozatot megsemmisíti annyiban, amennyiben e határozatokban elrendelik a dohányipari vállalkozások egészségügyi hozzájárulásáról szóló 2014. évi XCIV. törvényből adódó egészségügyi hozzájárulására és az élelmiszerláncról és hatósági felügyeletéről szóló 2008. évi XLVI. törvény 2014. évi módosításából adódó élelmiszerlánc-felügyeleti díjra vonatkozó progresszív adómérték alkalmazásának a felfüggesztését.

3) Az Európai Bizottság a saját költségein felül viseli a Magyarország részéről mind az elsőfokú eljárásban, mind a fellebbezési eljárásban felmerült költségeket.

4) A Lengyel Köztársaság maga viseli saját költségeit.

⁷⁶ A fellebbezést l.: Hírlevél X. évfolyam 8. szám, Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, XXIV. sz. alatt.

⁷⁷ A fellebbezést l.: Hírlevél X. évfolyam 12. szám, Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, XL. sz. alatt.

⁷⁸ A fellebbezést l.: Hírlevél IX. évfolyam 9. szám, Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, XIX. sz. alatt.

XXIX. A Bíróság (nagytanács) 2020. június 18-i ítélete – Európai Bizottság kontra Magyarország (C-78/18. sz. ügy)⁷⁹

1) Magyarország azáltal, hogy elfogadta a külföldről támogatott szervezetek átláthatóságáról szóló 2017. évi LXXVI. törvény azon rendelkezéseit, amelyek nyilvántartásba vételi, bejelentési és közzétételi kötelezettségeket írnak elő a bizonyos összeghatárt meghaladó mértékű külföldi támogatásban közvetlenül vagy közvetve részesülő civil szervezetek egyes kategóriái tekintetében, és szankciókat helyeznek kilátásba az e kötelezettségeknek eleget nem tévő szervezetekkel szemben, a civil szervezeteknek nyújtott külföldi adományok vonatkozásában hátrányosan megkülönböztető és indokolatlan korlátozásokat vezetett be, és ezzel megsértette az EUMSZ 63. cikk, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 7., 8. és 12. cikke alapján fennálló kötelezettségeit.

2) A Bíróság Magyarországot kötelezi a költségek viselésére.

3) A Svéd Királyság maga viseli saját költségeit.

A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Bfv.II.449/2020/8.

A tárgyalási mulasztását ki nem mentő és ismeretlen helyen tartózkodó terhelttel szemben a bíróság törvényesen folytatja le az eljárást a terhelt jelenléte nélkül, az erre vonatkozó külön eljárás szabályai szerint. Amennyiben az eljárási cselekmény a terhelt távollétében megtartható, akkor nem valósul meg feltétlen eljárási szabálysértés akkor sem, ha a szabályszerűen megidézett vádlott annak időpontjára fogvatartásba kerül, de az előállítását annak ellenére nem kezdeményezi, hogy arra kellő idő állt rendelkezésére. Amennyiben azonban az elsőfokú bíróság ítéletét a terhelt távollétében hozta meg, és a terhelt felkutatására tett intézkedések a másodfokú eljárásban eredményre vezetnek, a Be. 752. § (1) bekezdése alapján kitűzött tárgyalás megtartása a terhelt részvétele nélkül feltétlen eljárási szabálysértés.

1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: korábbi Btk.)

Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/343 Irányelve (2016. március 9.) a büntetőeljárás során az ártatlanság vélelme egyes vonatkozásainak és a tárgyaláson való jelenlét jogának megerősítéséről 9. cikke szerint a terhelt távollétében meghozott ítélet esetén a terheltnek joga van új tárgyaláshoz. A hivatkozott rendelkezés szerint: „A tagállamok biztosítják, hogy ha a gyanúsított vagy a vádlott nem volt jelen a saját tárgyalásán és a 8. cikk (2) bekezdésében meghatározott feltételek nem teljesültek, az érintett személynek joga van egy új tárgyaláshoz, vagy más olyan jogorvoslathoz, amely lehetővé teszi az ügy érdemi részének új elbírálását, ideértve új bizonyíték megvizsgálását, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet. E tekintetben a tagállamok biztosítják, hogy az érintett gyanúsítottnak vagy vádlottnak jogában áll jelen lenni, ténylegesen részt venni, a nemzeti jog szerinti eljárásoknak megfelelően, továbbá a védelemhez való jogokat gyakorolni”.

A magyar jog ennek megfelelően biztosítja a terhelt távollétében hozott ítélet esetén – pusztán erre tekintettel – a perújítás lehetőségét [Be. 637. § (1) bekezdés g) pont, Be. 752. § (4) bekezdés]. Annak érdekében pedig, hogy az elsőfokú eljárás megismétlése, illetve a rendkívüli jogorvoslati eljárás elkerülhető legyen akkor, ha a bíróság a terhelt távollétében hozott nem jogerős ítéletet, de a terhelt tartózkodási helye még az ítélet jogerőre emelkedését megelőzően ismertté válik, megalkotta a Be. 752. § (1)-(3) bekezdésében írt szabályozást. Jelen ügyben a másodfokú bíróság eljárása azt eredményezte, hogy az ítéletnek a terhelt távollétében való meghozatalából fakadó hátrányok a másodfokú eljárásban nem kerültek kiküszöbölésre, de az erre vonatkozó utólagos jogorvoslat lehetősége is elesett.

A másodfokú bíróság ugyanis a jogerős ügydöntő határozatát rendes eljárásban hozta meg, ezért a

⁷⁹ A keresetet l.: Hírlevél IX. évfolyam 7. szám, Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, XIII. sz. alatt.

terheltnek és védőjének a Be. 637. § (1) bekezdés g) pontja szerinti perújítási joga nem keletkezett; annak ellenére, hogy az eljárás bíróságok mind az elsőfokú, mind a másodfokú ítéletet a részvétele nélkül megtartott tárgyaláson hozták meg, a másodfokú bíróság pedig úgy tért át a távollétes eljárásból a rendes eljárásra, hogy az ilyen esetre a Be. 752. § (1) bekezdésében írtakat nem hajtotta végre.

A Be. 752. § (1) bekezdése tehát nem értelmezhető másképp, minthogy a terhelt tartózkodási helyének a másodfokú eljárásban ismertté válása esetén kitűzött tárgyaláson a terhelt részvétele kötelező. Amennyiben pedig az nem biztosítható, úgy vissza kell térni a távollétes külön eljárás folytatásához. A tárgyalás megtartása a terhelt távollétében, de a rendes eljárás szabályai szerint azt jelenti, hogy a bíróság olyan személy távollétében tartotta meg a tárgyalást, akinek a részvétele a törvény szerint kötelező. Jelen ügyben a másodfokú eljárásban ez történt, és ezzel – a másodfokú ítéletet érintően – a Be. 608. § (1) bekezdés d) pontja szerinti feltétlen eljárási szabálysértés megvalósult.

Közigazgatási ügyszak

Általános közigazgatási jogterület

Kpkf.VI.39.409/2020/3.

Idegenrendészeti őrizetben lévő külföldi állampolgár idegenrendészeti ügyében a bíróság illetékességét a Kp. 13. § (1) bekezdés e) pontja alapján, a keresetlevél benyújtásakor fennálló tények alapján kell megállapítani.

A magyar jogrend számos jogszabályban a tartózkodási hely alatt az 1992. évi LXVI. törvény (a továbbiakban: Nytv.) szerinti definíciót érti (például a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény [a továbbiakban: Fltv.] a harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozó rendelkezéseiben is, így az 57/A. § (1) bekezdés c) pontjában, 57/B. § (1) bekezdés 1/a/ac) pontjában, 2/a/ab) pontjában, (9) bekezdésében). Az Nytv.-n kívül más jogszabály a tartózkodási helyet nem definiálja, így azokban az esetekben is, amikor az Nytv. személyi és tárgyi hatályán kívül eső személyről van szó, a tartózkodási hely fogalom tartalmát az Nytv. fogalom meghatározása alapulvételével kell meghatározni és értelmezni.

Az Nytv. a tartózkodási hely fogalmát akként definiálja, hogy a polgár tartózkodási helye annak a lakásnak a címe, ahol – lakóhelye végleges elhagyásának szándéka nélkül – a három hónapnál hosszabb ideje tartózkodik [5. § (3) bekezdése].

Mindebből következően vizsgálni kell, hogy azon harmadik országbeli állampolgárok esetében, akik az Nytv. szerinti lakóhellyel nem rendelkezhetnek, így különösen a kiutasítás és az idegenrendészeti őrizet, valamint menekültügyi őrizet hatálya alatt álló harmadik országbeli állampolgárok, azok esetében az őrzött szálláshely tartózkodási helynek tekinthető-e. A Kúria ezért ennek a kérdésnek az eldöntéséhez megvizsgálta ebből a szempontból az őrzött szálláshelyre vonatkozó szabályokat.

Az idegenrendészeti eljárásban elrendelt őrizet végrehajtásának szabályairól szóló 27/2007. (V. 31.) IRM rendelet (a továbbiakban: IRM rendelet) 11-12. §-ok figyelembevételével az őrizet speciális fogva tartás. Az őrizet a Harmtv. 54. §-ából következően a kiutasítással kapcsolatos idegenrendészeti eljárások körébe esik, a kitoloncolással végrehajtandó kiutasítás végrehajtásának biztosítását szolgálja, az idegenrendészeti őrizetet, annak meghosszabbítására irányuló bírósági eljárást a kiutasítással kapcsolatos idegenrendészeti eljárás szükségképpen szakaszának is lehet tekinteni. Ezt erősíti, hogy a kitoloncolásról a kiutasításról szóló határozatban lehet rendelkezni, még ha az idegenrendészeti őrizetet kitoloncolás elrendelése miatt külön határozatban rendeli is el az idegenrendészeti hatóság.

Rögzíti ezért a Kúria, hogy az Nytv. 4. § (1) bekezdés a)-d) pontjai szerinti, a törvény személyi hatálya nem terjed ki a Magyarországon illegálisan, vagy a tartózkodási feltételeket nem, vagy már nem teljesítő harmadik országbeli állampolgárokra, az idegenrendészeti kiutasítás során elrendelt őrizet e speciális alkalmazási kör esetében szankciós jellegű, a kiutasítás biztosítását szolgáló fogva tartás, kényszerintézkedés. E speciális alkalmazási kört valamely tagállamban illegálisan tartózkodó harmadik országbeli állampolgárainak visszatérése érdekében megfogalmazott jogalkotói céllal összhangban a 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikk 2. pontja az illegális tartózkodás

fogalommeghatározás bevezetésével is egyértelműsíti, mely szerint illegális tartózkodás olyan harmadik országbeli állampolgár jelenléte valamely tagállam területén, aki a Schengeni Határellenőrzési Kódex 5. cikkében meghatározott beutazási feltételeknek, vagy az adott tagállamban érvényes egyéb beutazási, tartózkodási, vagy letelepedési feltételeknek nem, vagy már nem felel meg. Ezen értelmezési tartomány mentén pedig az IRM rendelet 1. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a kiutasítási folyamat során az idegenrendészeti eljárásban elrendelt őrizet végrehajtási helyének minősül az elrendelő idegenrendészeti hatóság székhelye szerint illetékes, a rendőrség által fenntartott őrzött szállás.

Az alperes a fellebbezésében helytállóan mutatott rá, hogy az őrizet végrehajtási helyeként megjelölt őrzött szállás – a fogva tartás helye –, nem minősül az Nytv. definíciója szerinti tartózkodási helynek, ekként illetékesség megállapításához sem vezethet, jellegénél fogva az Nytv. tartózkodási hely definíciójába sem illeszthető.

Ezért a Magyarországon illegálisan tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok idegenrendészeti őrizetének helye, őrzött szállása a Kp. 13. § (1) bekezdés c) pont szerinti illetékesség szempontjából nem releváns, az illetékességet a Kp. 13. § (1) bekezdés e) pontjára szükséges alapítani.

Pénzügyi jogterület

Kpkf.VI.39.467/2020/2.; Kpkf.VI.39.505/2020/2.; Kpkf.VI.39.525/2020/2.; Kpkf.VI.39.527/2020/2.

A rPp. 152. § (2) bekezdése alapján a jogvitát eldöntő EUB döntésre figyelemmel az Alkotmánybíróság ugyanazon kérdésekre folyó eljárására a per tárgyalása nem függeszthető fel.

Az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) 2011. július 28-án meghozott C-274/10. számú ítéletében megállapította, hogy a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006/112/EK tanácsi irányelv (a továbbiakban: Héa-irányelv) által létrehozott rendszer szerint a díj fizetési kötelezettség, valamint a levonási jog keletkezése és gyakorlása főszabály szerint nem függ attól, hogy az az ügylet fejében járó, a Héa-t tartalmazó ellenérték már megfizették vagy sem, ezért a 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) megfizetettségi feltételét az uniós jogba ütközőnek minősítette. A jogalkotó az Áfa tv. jogharmonizációs módosításáról és az adó-visszaigénylés különös eljárási szabályairól szóló 2011. évi CXXIII. törvényt (a továbbiakban: Mód.tv.) megalkotta, eljárási rendet biztosítva a korábban megfizetettségi feltétel miatt vissza nem igényelhető Áfa összegre. A Mód.tv. 5. §-a egyúttal az Áfa tv. 186. § (2)-(4) bekezdéseit hatályon kívül helyezte.

Az EUB a 2014. július 17-én meghozott C-654/13. számú végzésében akként határozott, hogy a Héa-irányelv 183. cikkével ellentétes az olyan tagállami szabályozás és gyakorlat, amely kizárja a késedelmi kamat fizetését azon hozzáadottérték-adó összege után, amelyet az uniós joggal ellentétesnek nyilvánított nemzeti szabályozás folytán nem lehetett ésszerű határidőn belül visszaigényelni. Az EUB szerint a nemzeti jog feladata, hogy az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvének tiszteletben tartásával meghatározza az ilyen kamatok kifizetésére vonatkozó szabályokat.

A Kúria 2017. május 18-án meghozott Kfv.V.35.729/2016/8. számú ítéletével hatályában fenntartotta az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletét, amely per tárgya az Áfa tv. 186. § (2) bekezdése szerint vissza nem igényelhető, pénzügyileg nem rendezett áfaösszeg után igényelt kamat kiutalása volt. A Kúria ítélete ellen az abban a perben pervesztes felperes alkotmányjogi panaszt nyújtott be kérve az Art. 124/C-D. §-ainak alaptörvény-ellenesség nyilvánítását, megsemmisítését és az alkotmányjogi panasszal támadott ítélet megsemmisítését. Az indítványozó előzetes döntéshozatali eljárás megindítását is kérte az Alkotmánybíróságtól. Az Alkotmánybíróság előtt az eljárás IV/01999/2017. számon indult meg és az Alkotmánybíróság a 2018. június 11-én meghozott 3220/2018. (VII. 2.) AB végzésével az alkotmányjogi panasz eljárását az EUB előtt C-13/18 ügyszámon indított eljárás befejezéséig felfüggesztette.

Az elsőfokú bíróság indítványára az EUB a C-13/18 és C-126/18. számú egyesített ügyben a 2020. április 23-án meghozott ítéletével kimondta, hogy az uniós jogot és különösen a tényleges érvényesülés és az adósemlegesség elvét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami gyakorlat, amely az ezen állam által az uniós jog megsértésével az ésszerű határidőt meghaladóan visszatartott

levonható hozzáadottérték-adó tekintetében fennálló túlfizetések után járó kamatok kiszámítására a nemzeti jegybanki alapkamatnak megfelelő kamatmértéket alkalmazza, amennyiben egyrészt e kamatmérték alacsonyabb, mint amelyet a hitelintézetnek nem minősülő adóalanyoknak az említettel azonos összegű hitel felvétele esetén kell fizetniük, másrészt pedig annyiban, amennyiben az érintett hea-túlfizetések után járó kamatokat egy adóbevallási időszakra terjedően kell megfizetni, olyan kamat felszámítása nélkül, amely arra szolgál, hogy ellensúlyozza az adóalany számára az e bevallási időszakot követően az e kamatok tényleges kifizetéséig az idő múlása által okozott, az érintett összeg értékét befolyásoló monetáris értékvesztést.

Kimondta továbbá, hogy az uniós jogot és különösen a tényleges érvényesülés és az egyenértékűség elvét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan tagállami gyakorlat, amely az uniós joggal ellentétesnek nyilvánított nemzeti rendelkezés alkalmazása miatt visszatartott levonható hozzáadottértékadó-különbözet után járó kamatok kifizetése iránti kérelmek tekintetében öt éves elévülési időt határoz meg.

Kifejtette, hogy az uniós jogot és különösen a tényleges érvényesülés elvét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan tagállami gyakorlat, amely, először is, kifejezett kérelem benyújtásától teszi függővé az amiatt fennálló késedelmi kamat megfizetését, hogy az adóhatóság az előírt határidőn belül nem teljesítette az uniós jog megsértésével visszatartott hozzáadottértékadó-túlfizetés visszatérítése címén fennálló követelés kifizetését, miközben más esetben az ilyen kamat kifizetésére hivatalból kerül sor, és amely, másodszor, e kamatot az ilyen kérelem tekintetében az adóhatóság számára nyitva álló 30 vagy 45 napos ügyintézési határidő lejártától, nem pedig az ezen túlfizetés keletkezésének időpontjától kezdődően alkalmazza.

A rendelkezésre álló iratokat áttekintve a Kúria megállapította, hogy a per tárgyalása felfüggesztésének az 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 152. § (2) bekezdésében foglalt feltétele nem állt fenn, a per eldöntése nem függ az Alkotmánybíróság eljárásától, az Alkotmánybíróság várható döntésétől, mert az Alkotmánybíróság eljárása nem minősül olyan előzetes kérdésnek, amelynek elbírálásától függően lehet csak a jelen ügyben döntést hozni. A felperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy az EUB a C-13/18 és C-126/18. számú egyesített ügyekben hozott ítéletben az uniós jogba ütközőnek találta az ésszerű határidőt meghaladóan visszatartott levonható hozzáadottérték-adó tekintetében fennálló fizetések után járó kamatok kiszámítására vonatkozó nemzeti szabályozást, továbbá a monetáris értékvesztés szabályozásának hiányát is. Az ítélete egyértelműen eldöntötte, hogy az Art. 124/C-D. §-aiban szabályozott, a nemzeti jegybanki alapkamatnak megfelelő kamatot mérték alkalmazása sérti az uniós jogot, és sérti az uniós jogot az is, hogy nem állapított meg a tagállami szabályozás semmilyen ellentételezést a bevallási időszakot követően a tényleges kifizetésig terjedő időszakra a kamatok után. Az EUB döntése kötelező a tagállami bíróságra, annak alkalmazásától nem tekinthet el, ezért mivel a perben alkalmazandó Art. 124/C-D. §-ainak kamatra vonatkozó szabályai és az Art. 37. § (6) bekezdése tekintetében az EUB döntött, ezért az Alkotmánybíróság várható döntése ezen szabályok alkalmazhatósága tekintetében már nem bír jelentőséggel.

Mindezek alapján a Kúria azt állapította meg, hogy a per tárgyalásának felfüggesztése az Alkotmánybíróság eljárására tekintettel nem volt indokolt, a perben érdemi döntés hozható, azt az Alkotmánybíróság eljárása és várható döntése nem befolyásolja, így az Alkotmánybíróság eljárása nem minősül a per elbírálása szempontjából előzetes kérdésnek.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

1. Sudita Keita Magyarország elleni ügye (42.321/15. sz. ügy)⁸⁰

A szomáliai és nigériai származású kérelmező 2002-ben érkezett Magyarországra, érvényes úti okmányok nélkül illegálisan lépve át a határt. Menekültként való elismerés iránti kérelmet nyújtott be. A menedékjogról szóló 1997. évi CXXXIX. törvény (a továbbiakban: menedéjogi törvény) 16. §-a (1) bekezdésének c) és d) pontja alapján az ezt követő eljárás során a kérelmezőnek joga volt az alapvető egészségügyi ellátáshoz és munkavállaláshoz; nem tűnik úgy, hogy akadályozták volna a házasságkötésben. A Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal végül elutasította a kérelmező menekültjogállás iránti kérelmét. 2002. november 29-én fellebbezését elutasították.

A kérelmezőt 2003. április 16-án kiutasították. A kiutasítási határozat végrehajtását 2004. szeptember 7-én felfüggesztették az intézkedés előfeltételeinek teljesüléséig. Ugyanebben az évben a kérelmező sikertelenül kért tartózkodási engedélyt. 2002. november 29-től 2006. július 19-ig a kérelmező kiutasítási végzés hatálya alá tartozó személyként, aki Magyarországon semmilyen rendes jogi jogállással nem rendelkezett, nem volt jogosult egészségügyi ellátásra vagy foglalkoztatásra, és a házasságkötés jogát sem gyakorolhatta, mert a házassághoz szükséges dokumentumok egyikét sem tudta bemutatni az akkor hatályos, nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet (a továbbiakban Nmjtvr.) és a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény vonatkozó rendelkezései szerint.

Mivel a kérelmezőt a polgárháború alatt nem tudták visszaszállítani Szomáliába, és Nigéria budapesti nagykövetsége valamikor 2006-ban szóbeli jegyzékben megtagadta, hogy állampolgárnak ismerjék el, a magyar hatóságok 2006 folyamán egy meg nem határozott időpontban befogadottnak ismerték el. Úgy tűnik, hogy a kérelmezőt a hazai hatóságok nem tájékoztatták a hontalan jogállás igénylésének lehetőségéről. A 2007. évi II. törvény végrehajtásáról szóló 114/2007 (V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: kormányrendelet) mindazonáltal előírja a bevándorlási hatóság számára, hogy tájékoztassa az érintett személyt az érintett eljárásokról, ha fennáll annak a lehetősége, hogy hontalanná nyilvánítsák. E helyzet eredményeként 2006. július 19-én humanitárius tartózkodási engedélyt adtak ki a kérelmezőnek, amely 2008. július 19-ig volt érvényes. Ebben a kétéves időszakban a menedéjogi törvény 21. §-ának megfelelően jogosult volt az alapvető egészségügyi ellátásra és munkavállalásra; megint nem tűnik úgy, hogy ebben az időszakban akadályozták volna a házasságkötésben.

Ezt követően az Bevándorlási Hivatal felülvizsgálta a kérelmező befogadotti jogállását, és 2008. szeptember 25-én megállapította, hogy sem menekültként, sem oltalmazottként nem ismerhető el, és Nigériát illetően nem áll fenn a visszaküldés tilalma. A kérelmező sikertelenül támadta meg a bíróság előtt ezt a határozatot, annak ellenére, hogy Nigéria már elutasította állampolgárként való elismerését. Ennek eredményeként ismét elvesztette jogosultságát az alapvető egészségügyi ellátásra, munkavállalásra és házasságra, mivel nem volt elismert jogállása vagy érvényes dokumentumai. 2009. november 2-án elrendelték a kérelmező kiutasítását Nigériába. Későbbi fellebbezése eredménytelen volt. A kitoloncolási végzést azonban végül nem hajtották végre.

A kérelmező 2010. szeptember 16-án a hontalan jogállás iránti kérelmet nyújtott be, miután egy ügyvéd tájékoztatta erről a lehetőségről. A kérelmét 2010. november 18-án elutasították. A kérelmező bíróságon megtámadta ezt a határozatot. A Fővárosi Törvényszék 2012. február 2-án megadta a kérelmezőnek hontalan jogállást. A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla 2012. október 17-én ezt a határozatot megváltoztatta és a keresetet elutasította; ítéletét a Kúria 2013. december 11-én hatályában fenntartotta. Ennek fő oka az volt, hogy a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodási jogáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) a hontalan jogállás megadásának előfeltételeként

⁸⁰ Az ítélet 2020. augusztus 12-én vált véglegessé.

előírta a „az országban való törvényes tartózkodás”-t.

Ezt követően, 2012. december 10-én a kérelmező újraindította a hontalanná nyilvánítás eljárását. Az elsőfokú bíróság az Alkotmánybírósághoz fordult, hogy nyilvánítsa alkotmányellenesnek a Magyarország területén való „törvényes tartózkodás” követelményét a hontalan jogállás megállapításával kapcsolatban. Az Alkotmánybíróság a bíróság indítványának helyt adva, 2015. február 23-ai határozatával a „törvényes tartózkodás” követelményét 2015. szeptember 30-ai hatállyal megsemmisítette, kimondva, hogy a szóban forgó követelmény sérti a Magyarország által vállalt nemzetközi kötelezettségeket, nevezetesen a hontalan személyek jogállásáról szóló 1954. évi ENSZ egyezményt. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. október 5-én hontalan személynek ismerte el a kérelmezőt. A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla 2017. október 11-én e határozatot helybenhagyta. Miután hontalan jogállást kapott, a kérelmező visszaszerezte az alapvető egészségügyi ellátás és a munkavállalás jogát (összhangban az 1954. évi ENSZ Egyezmény kihirdetéséről szóló 2002. évi II. törvény vonatkozó rendelkezéseivel). Hontalan személyek jogállásáról szóló egyezmény), és már nem voltak akadálya a házasságkötésnek.

A kérelmező 2009 óta együtt él magyar barátnőjével, és 2010-ben sikeresen elvégzett egy nehézgépezői tanfolyamot azzal a céllal, hogy munkavállalási engedélyt kapjon; azt nem lehet tudni, végül megházasodott-e.

A kérelmező – lényegében az Egyezmény 8. cikkére alapítottn – azt állította, hogy 2002-től 2017-ig a magyar hatóságok megtagadták helyzetének kielégítő rendezését, ami súlyosan sértette emberi méltóságát.

A jelen kérelem szempontjából releváns általános elveket a közelmúltban Hoti Horvátország elleni ügyében vázolták. Először is a Bíróság emlékeztetett, hogy az Egyezmény 8. cikke védi többek között a jogot, hogy kapcsolatokat létesítsen és mélyítsen el más emberekkel és a külvilággal, és néha átfoghatja az egyén társadalmi identitásának vetületeit. Így egy migráns és a közösség közötti társadalmi kapcsolatok összessége, amelyben él, a magánélet 8. cikk szerinti fogalmának részét képezi. Mindazonáltal a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az Egyezmény nem garantálja a külföldieknek azt a jogot, hogy egy adott országba belépjenek vagy ott lakhassanak, és a Szerződő Államoknak joga van, a bevett nemzetközi jog és a szerződéses kötelezettségeik (ideértve az Egyezményt is) tárgyaként, a külföldiek beutazásának, tartózkodásának és kiutasításának ellenőrzésére.

Ráadásul sem az Egyezmény 8. cikke, sem bármely más rendelkezése nem értelmezhető úgy, mint amely garantálja a jogot egy adott típusú tartózkodási engedély megadására, feltéve, hogy a hatóságok által kínált megoldás lehetővé teszi az érintett személy számára, hogy akadályok nélkül gyakorolja a magán-, illetve a családi élet tiszteletben tartásához való jogát. Különösen, ha a tartózkodási engedély lehetővé teszi a jogosultja számára, hogy a fogadó ország területén tartózkodjon, és ott szabadon gyakorolhassa magán- és családi életének tiszteletben tartásának jogát, az ilyen engedély megadása elvileg elegendő intézkedést jelent a 8. cikk követelményei teljesítéséhez. Ilyen esetekben a Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel annak eldöntésére, hogy az érintett személynek egy másik jogi jogállást kell-e adni a másik helyett, ez a választás kizárólag a belföldi hatóságok feladata.

Ezt követően a Bíróság emlékeztetett, hogy az országban való tartózkodás jogát korlátozó intézkedések bizonyos esetekben az Egyezmény 8. cikkének megsértését vonhatják maguk után, ha azok aránytalan következményekkel járnak az érintett személy magán- vagy családi életére, vagy mindkettőre. Ezenkívül a Bíróság kimondta, hogy egyes esetekben az Egyezmény 8. cikke pozitív kötelezettséget vonhat maga után a kérelmező magán-, illetve családi élete hatékony élvezetének biztosítása érdekében. Ebben az összefüggésben hasznos megismételni, hogy az állam 8. cikk szerinti pozitív és negatív kötelezettségei közötti határok nem határozhatók meg pontosan. Az alkalmazandó elvek ennek ellenére hasonlóak. Mindkét esetben figyelemmel kell lenni a tisztességes egyensúlyra, amelyet el kell érni a közérdek és az egyén érdekei között; és az államnak mindkét összefüggésben van bizonyos mérlegelési mozgásteret. Az Egyezmény 8. cikke szerinti pozitív kötelezettség úgy értelmezhető, hogy az államokra kötelezettséget ró a magán-, illetve családi élet tiszteletben tartásához való jog hatékony és hozzáférhető módjának biztosítására. A 8. cikk többek között olyan hazai jogorvoslatot követel meg, amely lehetővé teszi az illetékes nemzeti hatóság számára, hogy az érintett egyezményi panasszal foglalkozzon és megfelelő segítséget nyújtson, bár a szerződő államok bizonyos mérlegelési mozgásterrel rendelkeznek

abban a tekintetben, ahogyan megfelelnek egy ilyen kötelezettségnek.

Tekintettel a kérelmező panaszának jellegére és arra, hogy elsősorban a hazai hatóságok feladata a vonatkozó egyezményi kötelezettség teljesítésének biztosítása, a Bíróság úgy ítélte, hogy a jelen ügyben elsősorban azt kellett megvizsgálni, hogy – figyelemmel az eset körülményeire mint egészre – a magyar hatóságok az Egyezmény 8. cikke értelmében olyan hatékony és hozzáférhető eljárást vagy eljárások kombinációját biztosították-e, amely lehetővé tette a kérelmező számára, hogy további magyarországi tartózkodásának és jogállásának kérdéseit magánéleti érdekeinek megfelelő figyelembevételével határozzák meg.

Ebben a tekintetben a Bíróság kiemelte, hogy a kérelmező 2002 óta Magyarországon él, más országban nem rendelkezik elismert jogállással. 2009 óta él magyar barátnőjével, és szakképző tanfolyamot is elvégzett; ezért nem lehet kétséges, hogy Magyarországon élte a magánéletét. A Bíróság észlelte, hogy a kérelmező magyarországi jogi jogállása 2002 és 2017. október 11. között, vagyis körülbelül tizenöt évig bizonytalan volt. Valójában az egyetlen időszak, amikor érvényes, igaz ideiglenes, humanitárius tartózkodási engedélye volt, 2006. július 19. és 2008. július 19. között volt. A dolgok ilyen állása hosszú időszakokat eredményezett, amikor nem volt jogosult egészségügyi ellátásra vagy munkavállalásra Magyarországon. Csak 2017. október 11-én nyerte vissza a kérelmező a Fővárosi Ítéltábla döntése alapján az említett jogosultságot. Ilyen körülmények között a Bíróság elfogadta, hogy a kérelmező jogi helyzetének bizonytalansága hátrányosan befolyásolta magánéletét.

A jelen ügy további fontos eleme az a tény, hogy a kérelmező jelenleg hontalan. A Bíróság fontosnak tartotta kiemelni az eljárás több aspektusát a kérelmező magyarországi jogállásával kapcsolatban. Nem fogadhatta el a Kormányzat azon érveit, amelyek azon megfontolás körül forognak, miszerint az Egyezmény 8. cikke nem értelmezhető úgy, hogy az megköveteli az államtól, hogy egy személynek megadja a hontalan jogállást. A kérelmező panasa nem a hontalan jogállás mint olyan megszerzésének lehetetlenségével kapcsolatos, hanem annak az általános lehetetlenségével, hogy tizenöt év alatt rendezzék a magyarországi jogállását. A Bíróságnak ezért nem azt kellett megvizsgálnia, hogy a kérelmezőnek hontalan jogállást kellett volna-e adni (amelyet végül 2017. október 11-én megadtak), hanem azt, hogy volt-e tényleges lehetősége jogállásának rendezésére, lehetővé téve számára, hogy normális körülmények között élje magánéletét Magyarországon. Ezen a ponton a Bíróság kiemelte, hogy a kérelmező – a menekült jogállása elismerésének megtagadásáról szóló, 2002. november 29-ai határozatot követően – ténylegesen jogállás nélkül élt Magyarországon, miközben nélkülözte az egészségügyi ellátáshoz és a foglalkoztatáshoz való alapjogokat. Ezt a helyzetet csak a 2006. július 19. utáni kétéves időszak szakította meg, amikor a kérelmezőnek befogadottként humanitárius tartózkodási engedélyt adtak.

A Kormányzat nem vitatta, hogy a Nigéria budapesti nagykövetség valamikor 2006 folyamán megtagadta a kérelmező nigériai állampolgárságának elismerését, ettől kezdve tényleges hontalanná téve a kérelmezőt. A Bíróság észlelte: a belföldi hatóságok – a kormányrendelet figyelmen kívül hagyva – fontolóra sem vették a releváns intézkedések meghozatalát annak érdekében, hogy tájékoztassák a kérelmezőt a hontalan státusz igénylésének lehetőségéről. Hangsúlyozni kell azt is, hogy az Alkotmánybíróság határozatáig, amíg a Harmtv. 76. §-ának (1) bekezdéséből törölte a „törvényes tartózkodás” követelményét, gyakorlatilag lehetetlen volt a kérelmezőt hontalannak elismerni, mivel nem felelt meg annak a követelménynek. Így a valóságban, a hontalan személyek jogállásáról szóló 1954. évi ENSZ-egyezményből fakadó elvekkal ellentétben a kérelmezőnek, egy hontalan személynek, meg kellett felelnie azoknak a követelményeknek, amelyeket jogállásánál fogva nem tudott teljesíteni. A Bíróság azt is észlelte, hogy az Alkotmánybíróság 2015. február 23-ai határozatát követően 2017. október 11-ig tartott, hogy a nemzeti bíróságok jogerős döntést hozzanak a kérelmező ügyében, végül hontalan jogállást biztosítva számára.

Figyelembe véve a fenti elemek együttes hatását, a Bíróság nem volt meggyőződve arról, hogy a kérelmező ügyének különleges körülményei között az alperes állam eleget tett azon pozitív kötelezettségének, hogy olyan hatékony és hozzáférhető eljárást vagy eljárások kombinációját biztosítsa, amelyek lehetővé teszik a kérelmező számára, hogy az Egyezmény 8. cikke szerinti magánélete érdekeinek kellő figyelembevételével döntsenek magyarországi jogállásának kérdésében. Ennek megfelelően az Egyezmény 8. cikkét megsértették.

A Bíróság a kérelmező javára 8.000,-Euro nemvagyoni kártérítést ítelt meg.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

1. Bejan Ibrahim oglu Farzaliyev Azerbajdzsán elleni ügye (29.620/07 sz. ügy)⁸¹

A kérelmező 1993 óta Törökországban, jelenleg Ankarában él. 2005-ben a kérelmező volt az elsődleges gyanúsított az állami pénzeszközök elsikkasztása és hivatali visszaélés miatt indított büntetőeljárásokban; e cselekmények állítólag az 1990-es évek elején történtek, amikor a NAR, az Azerbajdzsán Köztársaságon belüli autonóm szervezet miniszterelnöke volt. Állítólag állami forrásokat fordítottak több helikopter vásárlásához, amelyeket soha sem szállítottak le. A vizsgálatot követően a Nakhchivani Ügyészség úgy ítélte meg, hogy a kérelmezővel szemben hivatalosan is vádat kell emelni. Ugyanakkor 2006 januárjában a büntetőeljárást vádemelés nélkül megszüntették, mert a bűncselekmény elévült.

Az eljáró hatóságok ezt követően polgári eljárást indítottak, kérve a Nasimi Kerületi Bíróságot, hogy kötelezze a kérelmezőt és további két gyanúsítottat kötelezze az államot az állítólagosan elkövetett sikkasztások miatt ért kár megtérítésére. A kérelmező felfedezte, hogy a polgári eljárás során rövid nyomozást folytattak ellene. A Kerületi Bíróság 2006 májusában a keresetnek helyt adott, és megállapította, hogy 2.327.059 azerbajdzsáni manátot (az adott időpontban körülbelül 2.025.000,-Eurót) sikkasztottak el, és hogy a kérelmezőnek és egy másik gyanúsítottnak együttesen meg kell fizetnie ezt az összeget. A bíróság kimondta: annak ellenére, hogy a vádlottak mentesültek a büntetőjogi felelősség alól, mert a büntetőeljárást megszüntették, a „bűncselekmény következtében” okozott kárt nem térítették meg.

A kérelmező a felsőbb bíróságokhoz fordult, azt kifogásolva, hogy a polgári bíróság az ügyészség tényállását bizonyítottan fogadta el, a bűncselekmény elkövetéséért felelősnek találta és kártérítés megfizetésére kötelezte, noha még nem született jogerős ítélet, amely az elítélését eredményezte volna. Azt is előadta, hogy az ellene benyújtott keresetet polgári jogi igényként a büntetőeljárás törvénykönyvben előírt büntetőeljárás keretében terjesztették elő, azzal érvelve, hogy ez jogellenes. Különösen, ha a keresetet a polgári jogi rendelkezések alapján vizsgálták volna, valószínűleg elutasították volna, mert az elévülési idő már régen lejárt. 2006 decemberében a Legfelsőbb Bíróság jóváhagyta a kerületi bíróság ítéletét, anélkül, hogy válaszolt volna a kérelmező fellebbezésében kifejtett érveire. Ezt követően sikertelenül kísérelte meg a perújítást és ügyének a Legfelsőbb Bíróság teljes ülése és az Alkotmánybíróság általi felülvizsgálatát.

A kérelmező – az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésére hivatkozással – sérelmezte a polgári eljárás tisztességtelen voltát, azt állítva, hogy a hazai bíróság ítéleteit nem megfelelően indokolták, és különösen azt, hogy a felsőbb bíróságok nem vették figyelembe fellebbezési érveit, továbbá – az Egyezmény 6. cikkének 2. bekezdésére és az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkére hivatkozással – azt, hogy a hazai bíróságok kötelezték egy olyan bűncselekménnyel okozott kár megtérítésére, amelyért őt nem ítélték el.

Az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének állítólagos megsértését illetően a Bíróság emlékeztetett, hogy a bíróságoknak megfelelően indokolniuk kell döntéseiket. A Bíróság kiemelte, hogy a kérelmező előadása, amely az ellene benyújtott kereset polgári bíróság által történő befogadása jogalapjának hiányára vonatkozott, potenciálisan meghatározóak voltak az ügy kimenetele szempontjából, mivel azok annak elutasításához vezethettek. Ténylegesen a keresetet a polgári bírósághoz nyújtották be és az is bírálta el, annak ellenére, hogy a büntetőeljárás törvénykönyv szerint egyértelmű volt, hogy a büntetőeljárás keretében érvényes polgári igényt, amelyre a polgári elévülés nem vonatkozik, csak a büntetőeljárás során, a büntetőeljárást vizsgáló bíróság előtt lehet előterjeszteni. A hazai bíróságok azonban ítéleteikben nem válaszoltak előadásaira. Így lehetetlen megállapítani, hogy a bíróságok egyáltalán nem vizsgálták a kérelmező beadványait, vagy ténylegesen értékelték, de elutasították őket, és ha igen, mi volt ennek oka. A Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező indokolt

⁸¹ Az ítélet 2020. augusztus 28-án vált véglegessé.

ítélthez való jogát ez által megsértették. Ennek megfelelően megsértették az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését.

Az Egyezmény 6. cikke 2. bekezdésének állítólagos megsértését illetően a Bíróság emlékeztetett, hogy megsértik az ártatlanság védelmét, ha anélkül, hogy a vádlottat korábbi büntetőeljárásban elítélték volna, a rá vonatkozó bírósági határozat azt tükrözi, hogy bűnös. Az Egyezmény 6. cikke 2. bekezdésének alkalmazhatóságához a kérelmezőt bűncselekmény vádjával kellene megvádolni, vagy „jelentősen érintettek” kellene lennie. Bár a kérelmezőt a megszüntetett büntetőeljárás során hivatalosan soha nem vádolták bűncselekménnyel, és csak a polgári eljárás során szerzett tudomást az ellene felhozott állításokról, a hatóságok ellene szóló gyanú eredményeként tett intézkedései „jelentősen befolyásolták” helyzetét ügye sajátos körülményei között. A hatóságok többek között büntetőeljárást indítottak vele, mint elsődleges gyanúsítottal szemben, és ezt követően polgári jogi igényt nyújtottak be „a büntetőeljárás keretében”. Tekintettel ezekre a cselekményekre és a szorosan összefüggő események esetspecifikus sorrendjére, a kérelmezőt az Egyezmény 6. cikkének 2. bekezdése értelmében „bűncselekmény miatt vádlottnak” kell tekinteni. Ráadásul, a vonatkozó jogszabályok és gyakorlat alapján, amelyet a hazai hatóságok és bíróságok alkalmaztak az ügyben, a polgári eljárás a bűnügyi nyomozással összefüggött és annak „közvetlen következménye” volt. Ezenkívül a polgári eljárás során tett nyilatkozatok, amelyek büntetőjogi felelősséget róttak a kérelmező terhére, szintén kapcsolatot teremtettek a büntetőeljárással. Ezen okok miatt a Bíróság úgy találta, hogy az Egyezmény 6. cikkének 2. bekezdése alkalmazandó a jelen ügyben.

A kérelmező panaszának megalapozottságát illetően a Bíróság kiemelte, hogy a Nasimi Kerületi Bíróság 2006 májusában a polgári igény tárgyában döntő ítéletében kimondta, hogy 2.327.059,-AZN-t „elsikkasztottak”, és annak ellenére, hogy az alpereseket felmentették a büntetőjogi felelősség alól, „a bűncselekmény következtében okozott kárt” nem térítették meg. A Bíróság úgy ítélte, hogy ez a megfogalmazás egyértelműen tükrözte azt a véleményt, hogy bűncselekményt követtek el, és hogy a kérelmező bűnös volt ebben a bűncselekményben, annak ellenére, hogy soha nem volt lehetősége a védelemhez való jog gyakorlására egy büntetőeljárás során, és valójában sohasem ítélték el. A Bíróság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező ártatlanság védelméhez való jogát megsértették, megsértve ezzel az Egyezmény 6. cikkének 2. bekezdését.

A fenti megállapítások alapján a Bíróság úgy ítélte, hogy nem szükséges külön dönteni a kérelmező Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke szerinti panaszának elfogadhatóságáról és érdeméről.

A Bíróság a kérelmező javára 4.700,-Euró nemvagyoni kártérítést ítelt meg.

A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai

Büntető ügyszak

Bfv.III.75/2020/13.

A magyar bírói gyakorlat szerint is egyértelmű, hogy emberi méltósága csak természetes személynek lehet, azonban a társadalom kedvező értékkéltételére, megbecsülésére a jogi személyek is igényt tarthatnak. Az EJEB más döntésében pedig azt is leszögezte, hogy nem az a feladata, hogy a hazai joghatóságok helyébe lépjen, elsődlegesen a nemzeti hatóságokra, nevezetesen a bíróságokra tartozik a hazai jogszabályok értelmezési problémáinak megoldása. Ekként a bíróság helyesen minősítette a cselekményt és a terhelt bűnösségének megállapítása, valamint az alkalmazott intézkedés törvényes.

I. Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezményt (a továbbiakban: Egyezmény) kihirdető 1993. évi XXXI. törvény 3. §-ában foglaltak szerint megtörtént az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) illetékességének és joghatóságának elismerése.

Az Egyezmény 46. cikk 1. bekezdése szerint a szerződő felek vállalják, hogy magukra nézve kötelezőnek tekintik az EJEB végleges ítéletét minden ügyben, amelyben félként szerepelnek.

Önmagában az EJEB döntése az adott ügyben nem képezi sem a büntetőjogi felelősségre vonás valamely

jogi akadályát, sem pedig felmentés, illetve eljárás megszüntetés valamely eljárásjogi jogcímét. Az egyezményesértést megállapító EJEK döntés az ügyben olyan jogi tény, ami a jogerős elítélés felülvizsgálatának törvényi oka. Jelen esetben azonban erről nincs szó. A terhelt által hivatkozott EJEK döntés, illetve kúriai határozat ugyanis más terhelt, más büntetőügyében hozott korábbi határozat. Következésképpen a terhelt felülvizsgálati indítványa ténylegesen a Be. 649. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja szerinti felülvizsgálatot célozta, mely alapján felülvizsgálatnak akkor van helye, ha a bíróság a büntető anyagi jog szabályának megsértésével állapította meg a terhelt bűnösségét.

II. A becsületvédelem jogi eszközein belül a büntetőjogi védelmet a rágalmazás, a becsületsértés és a kegyeletsértés törvényi tényállásai biztosítják. Bár ezek az emberi méltóság elleni bűncselekmények között szerepelnek, a magyar büntetőítélkezésben a becsület védelméről szóló 1914. évi XLI. törvénycikk megalkotása óta töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy a társadalom kedvező értékítéletét, megbecsülését csorbító cselekményekkel szemben a büntetőjogi védelem nem csak a természetes személyeket illeti meg, hanem a jogi személyeket, valamint a kollektív társadalmi kötelezettségekkel rendelkező személyösszességeket is. Ekként, ha a becsületsértő kifejezés vagy tényállítás nem az emberi méltóságot, hanem a társadalmi megbecsülést sérti, a becsületsértés vagy rágalmazás sértettjeként nem csak a természetes személy, hanem a jogi személy is jogosult a magánindítvány előterjesztésére.

A terhelt által hivatkozott EJEK döntés esetében az ügy tárgya nem becsületsértő tényállítás, hanem értékítélet volt. Az adott ügyben az EJEK az Egyezmény 10. cikkének megsértését állapította meg, mely szerint „1. Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a véleményalkotás szabadságát és az információk, eszmék megismerésének és közlésének szabadságát országhatárokon túl, és anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhasson. Ez a cikk nem akadályozza, hogy az államok a rádió, a televízió vagy mozgóképek gazdasági társaságok működését engedélyezéshez kössék.

2. E kötelezettségekkel és felelősséggel együtt járó szabadságok gyakorlása a törvényben meghatározott olyan alakszerűségeknek, feltételeknek, korlátozásoknak vagy szankcióknak vethető alá, amelyek szükséges intézkedéseknek minősülnek egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a területi sértetlenség, a közbiztonság, a zavargás vagy bűnözés megelőzése, a közegészség vagy az erkölcs védelme, mások jó hírneve vagy jogai védelme, a bizalmas értesülés közlésének megakadályozása vagy a bíróságok tekintélyének és pártatlanságának fenntartása céljából.”

A hivatkozott EJEK döntés kifejezetten azon ügyben sérelmezett értékítéletre és azzal kapcsolatosan a véleménynyilvánítás szabadságára vonatkozott. Az pedig a magyar bírói gyakorlat szerint is egyértelmű, hogy emberi méltósága csak természetes személynek lehet, azonban a társadalom kedvező értékítéletére, megbecsülésére a jogi személyek is igényt tarthatnak. Az EJEK más döntésében pedig azt is leszögezte, hogy nem az a feladata, hogy a hazai joghatóságok helyébe lépjen, elsődlegesen a nemzeti hatóságokra, nevezetesen a bíróságokra tartozik a hazai jogszabályok értelmezési problémáinak megoldása.

Közigazgatási ügyszak

Kfv.VII.37.594/2020/2.

Az Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pont aa)-ac) alpontjai szerinti időtartam meghatározása során alkotmányos követelmény, hogyha az EJEK Magyarországra kötelező döntésében azért állapítja meg az EJEK Első Kiegészítő Jkv. 1. cikk sérelmét, mert a kérelmező számára biztosítási időt keletkeztető ellátást annak ellenére, hogy kellett volna, nem folyósítottak, akkor az ezáltal keletkező biztosítási időt is figyelembe kell venni.

A Kúria a Kfv.X.37.415/2019/4. számú végzésével – a per tárgyalásának egyidejű felfüggesztésével – az Alkotmánybíróság eljárását, a 2011. évi CXCI. törvény (a továbbiakban: Mmtv.) 2. § (1) bekezdés a) pont aa)-ac) alpontjai nemzetközi szerződésbe, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkébe ütközésének megállapítását, a rendelkezések megsemmisítését és alkalmazásuk kizárását kezdeményezte.

A Kúria a kezdeményezésben – egyebek mellett – hivatkozott a 21/2018. (XI.14.) AB határozat (a továbbiakban: ABH) megállapításaira, miszerint az a szabályozás, amely a megváltozott

munkaképességű személyek ellátásainak rendszerét olyan módon alakítja át, hogy annak eredményeként az egyének az átalakítással összefüggésben túlzott terhet viselnek, ellentétes az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkével, amely rendelkezés összhangban van Magyarország egyéb vállalt nemzetközi kötelezettségeivel. Az Alkotmánybíróság az ABH-ban túlzottnak tekintette a terhet „akkor, ha a fogyatékossgal élő személyek tényleges fizikai állapotának kismértékű javulása, az egyéb körülmények szignifikáns változása nélkül, az ellátás összegének állapotjavulásukat nyilvánvalóan aránytalan mértékben meghaladó, jelentős csökkenésével jár”; ezért az Alkotmánybíróság hivatalból eljárva az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdését sértő mulasztásban megnyilvánuló alaptörvényellenességet állapított meg.

A Kúria rámutatott: a rokkantsági nyugdíj megállapításának 2001-ben – a munkaképesség-csökkenés mellett – életkor függvényében meghatározott mértékű (a felperes esetében legalább 10 év) szolgálati idő volt a feltétele [a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény 24. § (1) bekezdés], amelyet a felperes teljesített. A felperes a rokkantságára tekintettel nyújtott ellátás feltételeként jogszabályban előírt munkaképesség-csökkenéssel, egészségkárosodással, illetve egészségi állapottal – a peradatokból és az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) ítéletéből kitűnően – 2001-től 2009. decemberéig, majd 2011-től rendelkezett, az általa igényelt, a korábbi járulékfizetési kötelezettsége teljesítésén alapuló ellátás – az ABH által is rögzítetten – az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkének hatálya alá tartozik. Erre tekintettel az ő ügyében is érvényes az a megállapítás, hogy tulajdonjogi értelemben vett jogos várakozásként számíthat arra, hogy a személyében fennálló körülmények változatlansága, illetőleg az őt terhelő együttműködési kötelezettség maradéktalan teljesítése esetén a jövőben is részesülni fog abban az ellátásban, amelyet számára a korábbi járulékfizetési kötelezettsége alapján megítéltek. A felperesre a rokkantsági ellátások átalakítása folytán túlzott teher hárult, amikor olyan jogosultsági feltétel került bevezetésre, amelyet éppen a korlátozott munkavégző képessége miatt nem tudott és az egészségi állapota, munkavégző képessége jelentősebb javulása hiányában, figyelembe véve életkorát, a munkaerőpiacra való visszatérése elnehezülését is, várhatóan a jövőben is csak aránytalan nehézségek árán tud teljesíteni. A felperes Alkotmánybíróság és EJEB által értékelt helyzete az új rendszer bevezetése óta nem változott, az Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pontjában, illetve alpontjaiban írt feltételt önhibáján kívül nem tudja teljesíteni: egészségi állapota – a Kúria előtt Mfv.III.10.563/2018. szám alatt indult, az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezése miatt szintén felfüggesztésre került per adatai szerint – 2013. október 1-től 42%, jelen per adatai szerint 2017. február 1-től 37%, C2 minősítési csoportba tartozik, rehabilitációja nem javasolt, további felülvizsgálatát a jelen közigazgatási eljárásban véleményt adó orvosi bizottság már nem találta indokoltnak. A fenti tények alapján valószínűsíthető, hogy a felperes az Mmtv-ben előírt mértékű biztosítási idő szerzése hiányában, állapota romlásától függetlenül, már nem szerezhet rokkantsági ellátásra jogosultságot. Az Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pont aa)-ac) alpontok és az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyve 1. cikke ellentétét a méltányossági alapú, a költségvetési keretek függvényében nyújtható rokkantsági ellátás igénylésének lehetősége nem küszöböli ki, az Mmtv. 13/A. §-sal bevezetett kivételes ellátás megállapítását ugyanis a jogalkotó nem garantálja, jogorvoslatot a kérelem tárgyában hozott döntés ellen nem enged.

A Kúria kiemelte, hogy a felperes az őt az egészségkárosodása alapján egyébként megillető ellátásra az EJEB korábbi eljárása alapját képező ügyvel azonos okból, a 2012-től bevezetett biztosítási időre vonatkozó feltétel hiányában nem válhatott jogosulttá. A felperes az egészségi állapota szignifikáns változása nélkül esik el a korábbi, több mint 20 éven át teljesített, járulékfizetéssel megalapozott ellátás igénybe vételének lehetőségétől, amely sérelem csak az erre vezető feltételt tartalmazó jogszabályi rendelkezés megsemmisítésével orvosolható.

Az Alkotmánybíróság az Mmtv. támadott rendelkezései nemzetközi szerződésbe ütközése megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt a 10/2020. (V.28.) AB határozatával elutasította, egyben a rendelkezés alkalmazásával kapcsolatban – az Abtv. 46. § (3) bekezdése alapján – alkotmányos követelményt állapított meg. Kimondta, hogy az Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pont aa)-ac) alpontok szerinti időtartam meghatározása során az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdéséből származó alkotmányos követelmény az, hogy ha az EJEB konkrét egyedi ügyben, Magyarországra nézve kötelező jogerős döntésében azért állapítja meg az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyve 1. cikkének sérelmét, mert a kérelmező számára valamely, egyébként biztosítási időt is keletkeztető ellátást, melyet

folyósítani kellett volna, nem folyósítottak, akkor a nem folyósított ellátás által keletkező biztosítási időt is figyelembe kell venni.

A Kúria megállapította, hogy az Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pont aa)-ac) pontja alkalmazásával kapcsolatos fenti követelménynek a jelen eljárásban felülvizsgált jogerős ítéletben és a perben felülvizsgálni kért társadalombiztosítási határozatokban szereplő értelmezés nem felel meg. Ezért a jogerős ítéletet a Kp. 121. § (1) bekezdés b) pontja alkalmazásával megváltoztatta, a társadalombiztosítási határozatokat megsemmisítette és az elsőfokú társadalombiztosítási szervet új eljárás lefolytatására kötelezte azzal, hogy a felperes kérelmének elbírálása, az Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pontja szerinti időtartam meghatározása során biztosítási időként vegye figyelembe azt az időszakot is, amelyre – az EJEB ítéletében foglaltakra tekintettel, az ABH-ben kifejtettek szerint – részére biztosítási időt keletkeztető ellátást kellett volna folyósítani.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Csöke Andrea, Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztoivits András

Munkatárs: Dr. Tancsik Annamária, Dr. Kiss Nikolett Zsuzsanna

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.